

Gian Phi

Contents

Gian Phi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	69
28. Chương 28	72
29. Chương 29	74
30. Chương 30	77
31. Chương 31	80
32. Chương 32	82
33. Chương 33	85
34. Chương 34	88
35. Chương 35	90
36. Chương 36	93
37. Chương 37	96
38. Chương 38	98
39. Chương 39	101
40. Chương 40	104
41. Chương 41	107

42. Chương 42	112
43. Chương 43	117

Gian Phi

Giới thiệu

Tần Ưu quyết tâm lập chí lớn, muốn làm một “Nữ nhân không tầm thường”, sau khi xem một lượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phi>

1. Chương 1

Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân mình sẽ chết, ít nhất là trước năm năm mươi tuổi cũng sẽ không nghĩ đến, nhưng cái chuyện chưa từng nghĩ tới này lại đột nhiên trở thành sự thật, cho nên mới có câu: người tính không bằng trời tính.

Trôi lơ lửng ở trong không khí lãng đãng hư vô mờ ảo, không còn bị thân thể trôi buộc làm tôi cảm thấy dễ chịu, thoải mái một cách lạ thường, giờ khắc này, tôi phát hiện thật ra chết cũng không có gì đáng sợ.

Đang lúc tôi bay lượn rất cao hứng thì có một tiếng kêu sợ hãi hấp dẫn sự chú ý của tôi.

Ai nha?! Tôi bay đến phim trường hồi nào vậy?

Trước mắt tôi xuất hiện một kiến trúc cung đình, kim bích huy hoàng, điêu lương họa tràng (*hình điêu khắc tinh xảo trên xà nhà, cột kèo), lần đầu tiên được chiêm ngưỡng khung cảnh này, thật là cực kì hoa lệ.

Nhìn kỹ lại thì thấy sau tầng tầng lớp lớp trường rủ màn lụa mơ hồ có bóng người lay động, chẳng lẽ là đang quay phim?

“Người đến rồi à?”

Thanh âm lười nhác khẽ vang lên, tôi ngẩng đầu, lại nhìn thấy một người cũng đang trôi nổi lơ lửng ở trong không khí giống như tôi, đó là một cô gái, một cô gái mặc cung trang dung nhan tuyệt mỹ.

“Cô...” Chắc cũng là hồn phách? Là hồn phách của một diễn viên... Chẳng lẽ là đang quay phim thì chết? Tôi tò mò nhìn cô gái, mày như liễu sơn, mắt như thu thủy, da như sáp động, thân tựa dương liễu, thật sự là tiếc ột tuyệt thế giai nhân, có điều tại sao tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy? Nữ diễn viên đẹp như vậy, tôi không thể nào không biết nha!

Mỹ nhân nhìn tôi không nói lời nào, lại quay đầu nhìn về phía màn lụa, tôi nhìn theo ánh mắt nàng, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Ở đó có hai người phụ nữ đang đứng, một trong hai người ăn mặc đẹp đẽ quý giá, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhưng sắc mặt lại lạnh lẽo tàn nhẫn không sao tả xiết. Người còn lại trang phục rõ ràng nhìn giống

như cung nữ, sắc mặt tái nhợt, trong tay nắm chặt một cái chén bạch ngọc, trong ánh mắt pha lẫn sợ hãi và hối hận nhìn trừng trừng vào cô gái nằm trên mặt đất.

Nằm dài trên mặt đất là nguồn cơn khiến tôi kinh ngạc – người đó và mỹ nữ đang đứng bên cạnh tôi giống nhau như đúc! Cùng một bộ y phục, cùng một khuôn mặt, chỉ khác là một người nhắm chặt hai mắt, còn một người ánh mắt mông lung không nhìn ra cảm xúc.

“Người kia... là cô?” Tôi nhìn người nằm trên mặt đất, lại nhìn người bên cạnh, không biết vì sao, có dự cảm không tốt lắm.

“Ừ.” Ánh mắt mỹ nữ vẫn mông lung như trước, thanh âm lạnh nhạt, phẳng phất giống như đang nhìn một chuyện không liên quan đến mình xảy ra.

Tôi kinh ngạc nhìn cô nàng, trong đầu ngàn vạn suy nghĩ bật ra.

Đây không phải là đóng phim, nhưng nhìn trang phục của những người này cũng không phải người hiện đại, đừng nói là, sau khi tôi chết, linh hồn xuyên qua thời gian hoặc là không gian đi tới cổ đại nha, đã vậy đúng lúc thấy một màn mưu sát, còn xuất hiện cùng linh hồn người chết... Thật đúng là rối rắm mà!

Tôi bật cười, không nghĩ tới khi còn sống nhàn nhã vậy mà sau khi chết đi lại ly kỳ quỷ dị như thế, đây có tính là một loại hình thức bồi thường không?

“Người tên là gì?”

“Hả?” Tôi ngạc nhiên, không nghĩ tới cô ấy đột nhiên hỏi tên của tôi, “Tần Ưu. Còn cô?”

“Kỷ Vận.” Cô ấy nhìn tôi, nói: “Ta là Thục phi do hoàng thượng ngự phong, người mặc trang phục cung trang phía dưới kia là Đức phi, còn cung nữ Tiểu Nhị là thị tì thiếp thân bên người ta, đáng tiếc...”

Đáng tiếc cô ta bán đứng cô. Mới nhìn tôi đã đoán ra, cũng không nén được thoáng cau mày, không hiểu được cô ta vì cái gì mà đột nhiên lại “hào hứng” giảng giải cho tôi như thế, trực giác mách bảo đây chẳng phải chuyện gì tốt.

“Người có bằng lòng thay thế ta sống lại hay không?”

Cái này... “Cô có ý gì?”

“Nếu bằng lòng, từ nay về sau người chính là ta, cũng giống như người sống lại một lần nữa vậy.” Cô nàng nhìn người phía dưới đang rời đi, vẫn lạnh nhạt như trước.

Đây là mượn xác hoàn hồn sao, có điều xem ra đối với tôi cũng không có chỗ nào không được. Tuy rằng hậu cung tối tăm phức tạp, nhưng đây chẳng phải là cuộc sống tôi luôn muốn hướng tới sao?

“Nhưng dù sao tôi cũng không phải là cô.”

Tuy rằng hướng tới, nhưng tôi cũng không đến nỗi dắc ý vênh váo quá mà quên mất tình thế, thế giới xa lạ, hai bàn tay trắng lại hoàn toàn không biết gì cả, cộng thêm cường địch vây quanh rình rập, nếu như không có điểm bảo đảm, chỉ sợ rằng kết cục của tôi chính là ngồi chờ chết thêm một lần nữa.

“Khi người nhập vào cơ thể của ta lập tức có được tất cả trí nhớ của ta.” Cô ấy nhìn tôi, khóe miệng như ẩn như hiện ý cười, xinh đẹp đủ để diên đảo chúng sinh. “Người nhà ta đều là hồng nhân (*nắm giữ chức vụ quan trọng) trong triều, nếu như biết sử dụng đúng cách, đảm bảo người không phải lo gì.”

Tôi lại nhíu mày, cái này không hợp tình hợp lý nha, có gia thế hậu thuẫn cô ta như vậy, tại sao còn có thể bị hại chết nơi thâm cung? Nếu cô ta là “chính chủ” mà còn không thể tự bảo vệ mình, vậy tôi là “giả” dựa vào cái gì mà không lo lắng? Cô ta có âm mưu gì?

“Người đừng lo, ta chỉ là chán ghét thôi, bằng không những ả đó làm sao có thể hạ thủ dễ dàng như thế.” Cô ta như đọc được suy nghĩ của tôi, nói những lời trấn an.

“Chán ghét?” Là chỉ những âm mưu đầu đá trong hậu cung với nhau sao?

“Đúng như người nghĩ, ta chán ghét cái cuộc sống người lừa ta gạt này, cho nên lựa chọn buông tay.”

“Nhưng cô dựa vào cái gì lại lựa chọn tôi?” Nếu không tính sai, loại chuyện sinh tử này hẳn là do địa phủ trông coi, cô ta và tôi đều là “nhất giới phạm nhân” (quỷ chứ?), dựa vào cái gì có thể làm tôi hoàn dương?

“Người đúng là đa nghi.” Cô ta cười nhạt một cái, “Ta với người không giống nhau, ta là trích tiên, trước khi người tới, ta đã cùng quỷ vương ở địa phủ thương lượng đằng hoàng rồi, dương thọ của ta chưa hết, nhưng ta cũng không muốn tiếp tục sống cuộc sống này nữa, bởi vậy quỷ xoa đưa tới cho ta một người cũng có dương thọ chưa hết là người, chỉ cần người bằng lòng, chúng ta có thể trao đổi thân phận, cùng nhau tái sinh.”

“Vậy vì cái gì không cho tôi trở lại thân thể nguyên bản của tôi?” Nói đùa, tuy rằng tôi không được xinh đẹp như cô ta, nhưng tốt xấu gì cũng là một người hiện đại, mặc dù tôi không có gia đình người thân, nhưng ít ra cũng không có một đám cường địch muốn hại chết tôi như thế, hưởng chi cuộc sống ở hiện đại và điều kiện ở cổ đại khác xa nhau cả ngàn dặm, không thể nói là lựa chọn tốt, mà lúc này bản thân cũng đã xác định rõ ràng mình “dương thọ chưa hết”, tôi cũng không phải là đầu mọc đậu mà chịu đồng ý đối cùng cô ta.

Cô ta lại cười, nhưng trong nụ cười giống như mang theo một tia âm mưu tính toán, làm tôi lạnh cả người: “Tuy rằng ta nói là ‘Muốn người bằng lòng’, nhưng chẳng lẽ người thật sự tưởng rằng bản thân mình có sự lựa chọn khác sao?”

“...” Quả nhiên, độc nhất là tâm địa phụ nữ! Dĩ nhiên việc lợi dụng thân phận của bản thân để đi cửa sau đã không thêm nói đến, lại còn hãm hại người qua đường vô tội là tôi đây, thật sự là... xuất môn quên xem hoàng lịch mà! =.=

“Thế nào, đã sẵn sàng chưa?” Cô ta cười dịu dàng, có điều nụ cười kia nhìn sao cũng cực kì thâm hiểm.

Quên đi, thức thời thì cứ nhận cái gì trời ném ỉnh đi. “Được rồi, có điều cô có thể nói cho tôi biết, ờ, thân thể này của cô sống đến bao nhiêu tuổi được không?”

“Một trăm lẻ sáu năm dương thọ, cũng đủ cho người tiêu xài.”

Không đợi tôi nói tiếp, cô ta hướng về phía tôi phất tay một cái, một lực mạnh không thể kháng cự lại kéo tôi xuống, nhập thẳng vào người đang nằm trên mặt đất, tôi chỉ cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa, tiếp theo sau đó liền mất đi tri giác.

Mắt không chút thay đổi nhìn hờn phách Tần Ưu ngã vào trong thân thể mình, Kỷ Vận không thể không khe khẽ thở dài một hơi.

“Tiên tử, nên đi rồi.” Một luồng khói xám hình người vô thanh vô thức xuất hiện bên cạnh Kỷ Vận, khẽ nói.

Kỷ Vận lạnh nhạt nhìn kẻ bên cạnh, thanh âm mềm nhẹ, giống như đang hỏi đối phương lại giống như đang hỏi chính mình: “Nàng ta vì sao nhất định muốn phải làm một nữ nhân bại hoại?”

“Điều này...” Bóng người mờ ảo dường như cũng không thể lý giải nổi suy nghĩ của Tần Ưu, đương nhiên càng không có tài cán giúp Kỷ Vận trả lời.

“Quên đi, đi thôi.” Lại liếc mắt về phía thân thể của chính mình một cái, Kỷ Vận xoay người rời đi trước.

2. Chương 2

Từ từ mở mắt, tôi phát hiện bản thân vẫn nằm trên mặt đất y như cũ, xem ra thời gian trôi qua cũng không lâu lắm, có chút khó khăn khi cử động, cảm thấy hơi khó chịu trong cơ thể, cũng khó trách, vừa ăn độc dược, không chết đã là tốt lắm rồi, chỉ mong sẽ không để lại hậu di chứng nghiêm trọng.

Nhìn ra bên ngoài trời còn chưa sáng, tiếp theo phải làm sao đây?

Khi tôi tỉnh lại, ngoài ký ức của chính tôi còn có trí nhớ lưu lại trong thân thể này. Lại phải nói, Đức phi kia sao có dũng khí như thế, dám lớn mật đổ độc dược vào miệng tôi, thì ra là bởi vì Kỷ Vận sẵn tay đánh vỡ chén lưu ly do hoàng đế ngự ban!

Chiếu lễ thường mà nói, phá hủy vật được ngự ban chính là tử tội, cho nên Đức phi luôn hận Kỷ Vận muốn chết kia, sau khi nhận được mật báo của cung nữ đã dấu dấu điểm điểm mọi người lên mang theo độc được vội vã đến ép Kỷ Vận uống, cũng chuẩn bị sự tình sau đó là Tiểu Nhị sẽ tuyên bố với bên ngoài: do Thực phi ‘sợ tội nên tự vẫn’.

Hừ hừ hừ! Chỉ bằng ba cái chiêu vặt vãnh này mà định ép tôi chết hả?

Cười lạnh, tôi bắt đầu lập vài kế hoạch nhỏ trong đầu.

Không bao lâu sau, ngoài điện liền truyền đến âm thanh ồn ào hỗn loạn, tôi im lặng ngồi trước bàn trang điểm, vô cùng không hài lòng nhìn vào cái mặt gương đồng được mài trơn nhẵn ở thời đại này, đã quen nhìn gương thủy tinh, bây giờ muốn chuyển qua dùng loại gương đồng lạc hậu này thật đúng là không quen chút nào.

“Nương nương! Nương...” Thanh âm của cung nữ phía sau dường như đột nhiên bị cắt đứt, hoảng hốt mà khiếp sợ.

Từ trong gương đồng nhìn thấy được vẻ mặt hoảng sợ của người phía sau, tôi không khỏi mỉm cười.

“Nô tài (tì) khấu kiến nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Tiểu Nhị sững sờ không có nghĩa là những người khác cũng giống như vậy, phản chiếu trong gương đồng là những người theo Tiểu Nhị đến, sau một thoáng kinh ngạc đã lập tức quỳ xuống sàn nhà.

“Đứng lên đi”, tôi cố tình nói với giọng điệu lười nhác, “Có chuyện gì xảy ra? Tại sao mới sáng sớm đã có nhiều người náo loạn ầm ĩ ở chỗ này như vậy?”

“Cái này...” Thái giám đi đầu khó xử liếc mắt nhìn Tiểu Nhị một cái, không biết nói sao.

“Tiểu Nhị, còn không đi lại giúp bản cung chải tóc?” Tôi bình thản, tựa như không phát hiện ra sự bối rối của bọn họ.

“... Vâng...” Cùng với tiếng trả lời hơi run rẩy, Tiểu Nhị nơm nớp sợ hãi e dè tiến lên.

Tôi cười khê, “Đúng rồi, Tiểu Nhị, lấy cái chén lưu ly hoàng thượng ban cho ta ở hội yến hôm trước ra đây, ta muốn dùng.”

“Cạch!”

Tay Tiểu Nhị run lên, lược ngà voi rơi xuống đất, trong gương hiện lên bóng người cô ta như lá mùa thu rụng bay trong gió, sắc mặt cũng tái nhợt như người chết.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Tôi biết thừa còn cố ý hỏi.

“Nương... Nương... Cái đó... Cái chén lưu ly đó... Người...”

Tôi chậm rãi xoay người, khê nhú mày: “Tiểu Nhị, ngươi đã làm gì? Tối hôm qua trước khi đi ngủ không phải ta đã sai người đem chén lưu ly cất đi rồi sao?” Lòng mày lại khê nhú, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

“Nô tì đáng chết!” Tiểu Nhị “bịch” một tiếng quỳ xuống sàn nhà, đến cả môi cũng trở nên tái nhợt.

“To gan!” Tôi khê quát, khóe mắt lóe lên quét qua tất cả mọi người đứng một bên thân thể đang run rẩy, rồi quay lại, ánh mắt chăm chú nhìn Tiểu Nhị gần từng chữ: “Ngươi đã làm gì với chén lưu ly rồi?!”

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng! Nô tì... Nô tì...” sợ hãi ánh đầy trong mắt Tiểu Nhị, thân thể run rẩy không ngừng, ngay cả nói cũng không nổi.

“Mai Nhi!” Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía một cung nữ khác đang đứng bên cạnh.

“Có nô tì.”

“Đi lấy chén lưu ly lại đây cho ta.”

“Vâng.”

Từ trong trí nhớ của Kỷ Vận, tôi biết Mai Nhi này cùng với một đám người phía trước kia đều là hạ nhân được phân phó cho tôi khi gả đi, ngoại trừ những người khác thì Mai Nhi và Tiểu Nhị chính là thiếp thân thị tì của tôi.

Không lâu sau, Mai Nhi liền ôm một hộp cổ đẹp để thơm ngát trở lại.

“Nương nương, nô tì đã mang chén lưu ly đến.”

“Mở ra.”

“A “

Khi nắp hộp mở ra, một đồng toàn mảnh lưu ly vỡ vụn làm Mai Nhi kinh hoảng la lên một tiếng, đương nhiên tôi cũng thay đổi sắc mặt.

“Tiểu Nhị!” Tôi trừng mắt nhìn Tiểu Nhị, nổi giận dưng dưng: “Rốt cục chuyện này là sao?! Ngươi đã làm cái gì?!”

“Không có! Nô tì không có! Nương nương tha mạng!...” Tiểu Nhị mặt trắng bệch không ngừng dập đầu, chỉ sau vài cái trên trán đã sưng đỏ.

Tôi lạnh lùng nhìn bộ dạng vô cùng thê thảm của cô ta, trong lòng không có một chút thương xót.

“Người đâu, đem nô tì này ra ngoài!” Kẻ bán chủ cầu vinh là kẻ không đáng để thương xót.

“Nương nương tha mạng! Nô tì không phải cố ý! Là Đức phi nương nương! Là Đức phi nương nương bà ấy...” Nỗi sợ lớn dần khiến Tiểu Nhị cuối cùng cũng sụp đổ, cô ta nhất định cho rằng tôi đang báo thù.

“To gan! Chính ngươi gây ra chuyện lại dám có dũng khí đổ tội cho Đức phi? Lôi ra ngoài cho ta!” Tôi nhìn lên mọi người, phát hiện tất cả mọi người vừa sợ vừa hoảng nên đều cụp mắt làm ra vẻ cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy, đáy lòng không khỏi cười thầm.

“Nương nương... Người tha cho nô tì! Đức phi nương nương bắt người nhà của nô tì, nô tì thật sự không cố ý phản bội nương nương! Nương nương tha mạng ” không có cách thoát khỏi những cánh tay như sói như hổ đang tiến đến của thái giám, giọng nói thê lương của Tiểu Nhị hướng tới cầu cứu, nhưng lại chỉ đổi được sự lạnh lùng của tôi.

Liếc mắt nhìn những người còn lại một cái, tôi lạnh nhạt nói: “Không có việc gì thì lập tức lui ra đi.” Sự tình phát triển tốt hơn so với mong đợi của tôi, xem ra tin đồn Đức phi hãm hại tôi sẽ nhanh chóng lưu truyền trong hậu cung thôi.

Dường như ngay lập tức, mọi người sau khi thỉnh an đều rời đi, chỉ còn lại Mai Nhi vẫn còn ôm cái hộp đứng trước mặt tôi.

Tôi xoay người ngồi xuống lần nữa, “Mai Nhi, bỏ mấy thứ đó xuống, ngươi giúp ta chải tóc cho đẹp trước đi.”

“Vâng.”

Chuyện cứ như vậy mà giải quyết xong, mặc dù cũng phải nói đã làm hỏng ba cái thứ ngự ban sẽ không tránh khỏi khiến hoàng đế mất hứng, nhưng là do tôi làm hỏng hay là do thủ hạ của tôi làm hỏng thì tất nhiên là không giống nhau, vận mệnh của Tiểu Nhị từ giây phút cô ta phản bội Kỷ Vận thì đã định rồi, cho nên tôi đối xử với cô ta như vậy thật ra cũng chẳng oan uổng.

Bây giờ, kế tiếp là Đức phi!

“Hoàng thượng “

Dựa vào người một người đàn ông xa lạ, tôi khéo léo sử dụng giọng nói mềm mại của thân thể này để quyến rũ cái con người mà trong mắt thế nhân giống như ông trời, một đấng chí tôn lâm liệt bất khả xâm phạm.

Người đàn ông này có một gương mặt anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, cả người tràn ngập một loại phong phạm quý phái chỉ có thể thấy riêng ở hoàng đế, giờ tay nhắc chân đều lộ ra mị lực thành thực.

Hắn chính đế vương của quốc gia mà tôi đang sống hoàng đế thứ mười chín của Thiên Phách Hoàng triều Trọng Tôn Hoàng Gia.

Lúc này, đại đế vương đang thoải mái nửa nằm nửa ngồi dưới Linh Lưu Hiên ở ngự hoa viên, ung dung tự tại hưởng thụ sự hầu hạ của tôi cùng với những phi tần khác.

Đương kim hoàng thượng chưa lập hậu, trong tứ phi ngoại trừ tôi còn có Đức phi, hôm nay đúng dịp cô ta được xuất cung về thăm nhà mẹ đẻ thật ra tôi hoài nghi cô ta, bởi vì tôi không chết mà sợ hãi chạy về nhà cầu cứu, vậy nên tôi đương nhiên là ngồi ở vị trí gần hoàng đế nhất, ưu nhã bóc vỏ một quả nho đút vào miệng Trọng Tôn Hoàng Gia, nhân tiện tặng kèm một ánh mắt lả lơi phong tình vô hạn, bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, chỉ còn nửa tháng nữa là đại thọ của người rồi, không biết là hoàng thượng muốn lễ vật gì đây?” E rằng hiện nay cả thiên hạ dám hỏi hắn như thế cũng chỉ có mình tôi mà thôi.

“Ồ ồ...” Quả nhiên, Trọng Tôn Hoàng Gia là thiên tử cao quý, mỗi lần người khác tặng hắn lễ vật đều là chọn thứ quý nhất đưa lên, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào dám hỏi hắn muốn cái gì, gặp tôi là trường hợp đặc biệt, hắn không thể không có hứng thú. “Ái phi có cái gì có thể tặng trẫm đây?”

Hắn cắn nhẹ vào tai tôi, hơi thở mập mờ phả nhẹ trên vành tai, tôi không khỏi run lên nhè nhẹ, khuôn mặt ửng hồng.

Nhẹ nhàng liếc mắt một cái, tôi né khỏi làn môi mỏng tựa hồ đang dán chặt vào vành tai mình, quay lại “lấy thân đổi thân” hướng lỗ tai hắn “phả hơi”: “Thần thiếp ngay cả thân thể mình cũng đều là của hoàng thượng rồi, còn có cái gì có thể tặng hoàng thượng đây?” Nhìn thấy trong mắt hắn dâng lên tia dục vọng nhàn nhạt, tôi cười khê: “Có điều nếu như hoàng thượng đồng ý không trách tội thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ dâng lên cho hoàng thượng một ‘ngạc nhiên’ nho nhỏ.” Dứt lời, tôi mượn cớ đi lấy chén rượu tránh khỏi “ma trảo” trảo của hắn, không nhin được đang vươn về phía tôi, cũng không quên quay đầu nhìn hắn lộ ra một nụ cười nghịch ngợm.

“Ừm! Ha ha...” Nở nụ cười bất đắc dĩ, Trọng Tôn Hoàng Gia khê lắc đầu, dùng thanh âm chỉ tôi và hắn nghe được nói: “Trẫm rất chờ mong điều ngạc nhiên của nàng.”

Tôi cũng cười lại, nụ cười điên đảo chúng sinh hướng về phía chúng phi đang ngồi, không bất ngờ khi thu hoạch thêm được một loạt ánh mắt ghen tị sắc như dao.

3. Chương 3

Đối với trí nhớ của chủ nhân ban đầu của thân thể này, tôi xem xét như là đang coi lại một câu chuyện cũ.

Kỷ Vận là một nữ nhân xuất sắc, nhưng chỉ giới hạn trong thời đại này. Theo ý kiến của tôi, cuộc sống của cô ta bình thản đến nhàm chán, tuy là một thiên kim đại tiểu thư của gia đình phú quý, nhưng ngày thường theo đúng khuôn phép bị nhốt trong khuê phòng, căn bản là không hề có niềm vui đáng nói nào, cuối cùng cũng trưởng thành, lại bị đưa vào hoàng cung, từ một cái lồng giam nhỏ trở thành một cái nhà lao lớn, vẫn như cũ chẳng có gì thú vị.

Điều duy nhất có thể coi là gợn sóng, chính là vào năm cô ta mười bốn tuổi khoảng một năm trước khi tiến cung đã vô tình gặp gỡ một người đàn ông. Từ ký ức của Kỷ Vận tôi có thể thấy được cô nàng đối với cái tên Giản Chính Du đó có ba phần ái mộ, đáng tiếc cô nàng từ nhỏ đã được người nhà định đoạt sẵn là sẽ được tiến cung, bởi vậy cái đoạn lãng mạn không hẹn mà gặp này đã định sẵn kết quả là không thể đơm hoa kết trái, thậm chí ngay cả tiến thêm một bước cũng không được.

“Aizzzzz!” Lọc lại trí nhớ, càng xem càng không biết nói sao, cuộc sống của người cổ đại đều như vậy sao? Thật sự là muốn: buồn chết người! Tôi thở dài một hơi, không khỏi vô cùng hoài niệm “kiếp trước” của chính mình.

“Nương nương?” Mai Nhi vẫn đứng bên cạnh dè dặt ngăn ngại nhìn tôi.

Khoát tay, cái loại chuyện này vốn là không có khả năng giải thích cho cô nàng, tôi chống tay lên má, nhìn ra ngoài cửa sổ, càng ngày càng phiền muộn nhàm chán. Cuối cùng, tôi rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa.

“Mai Nhi, theo ta ra ngoài đi dạo một chút.” Nói xong, không để ý cô nàng phản ứng ra sao, tôi đi ra khỏi phòng trước.

Không thể không thừa nhận ngự hoa viên quả thật không hổ danh là ánh ngọc dưới đáy trời, là đệ nhất kiến trúc do con người làm ra, đưa mắt nhìn quanh toàn là kỳ hoa dị thảo muôn hồng nghìn tía! Một cơn gió thổi qua, hương thơm tràn ngập khiến cõi lòng thư thái, phiền muộn của tôi cứ như vậy bị thổi bay đi mất hơn một nửa.

Tâm tình tốt lên một chút, tôi liền nhin không được muốn ca hát. Tâm tư vừa thay đổi, lại nhớ đến trước kia đọc sách thường thấy những người xuyên không đều mang một thân tài nghệ tiểu ngạo phong vân, tôi cũng đột nhiên muốn ném thử tư vị “văn đàn đạo tặc” (– đạo nhạc mà không xin phép).

Nghĩ đến là phải làm ngay, tôi bảo Mai Nhi đi tìm một cây đàn cổ, nhân tiện đón một cơn gió mát liền ra vẻ phong trần tao nhã:

“Sầu dâng khói nhạt mây dày

Lò vàng hương lạnh ngưng bay bao giờ

Trùng dương trời đẹp như mơ

Đêm thu gối ngọc màn tơ buốt hồn

Bờ đông nâng chén hoàng hôn

Hương thầm man mác khê lùa ống tay

Lẽ nào hồn chẳng ngất ngây

Rèm tây gió lộng người gầy hơn hoa...”

(Túy hoa âm – Lý Thanh Chiếu)

Thêm một lần nữa phải công nhận cái thân thể này được ông trời ưu ái cơ nào, ngay cả giọng hát cũng tiêu hồn thực cốt, ai oán triền miên, thật sự là... đáng ghen tị!

“Hay! Hay ột câu ‘Rèm tây gió lộng người gầy hơn hoa’!”

Thanh âm của một nam nhân xa lạ đột nhiên vọng tới làm tôi ngẩn ra, ngẩng đầu, chạm phải một đôi mắt sáng như sao, hẳn là ai vậy?

“To gan! Người là người phương nào, dám mạo phạm Thục phi nương nương?” Không đợi tôi hỏi, Mai Nhi đã nghiêm nghị mở miệng, cô nàng này đúng là càng ngày càng có khí thế.

“Thục phi?” Nam tử kinh ngạc nhìn tôi, ý nghĩ trong đầu tôi lay động, hướng hần mỉm cười. Về mặt hần chấn động, khom người hành lễ nói: “Tại hạ An vô hần Tiêu Bang, tham kiến Thục phi nương nương thiên tuế.”

Tiêu Bang (- đất nước thông dong thành thoi)? Hay là Tiểu Bang (- đất nước suy yếu sắp vong)? Tôi sợ nha! Có điều... Tôi nhớ rõ hình như Đức phi cũng họ Tiêu, nghe nói nàng có một anh trai, hình như được phong chính là tước Hầu... Nghĩ đến đây, tôi không khỏi muốn trách Kỷ Vận lúc trước quá mức lười để ý thể sự, ngay cả tư liệu của đối thủ cũng không rõ ràng, cái này không phải là thể hiện rõ ý muốn để người khác cấu kết mưu hại sao?

Oán trách thì oán trách, tôi vẫn cứ mỉm cười dịu dàng hướng phía Tiêu Bang nói: “Thì ra là An vô hần, như vậy là bản cung thất lễ rồi.”

“Nương nương hà tất nói như vậy, thật sự là vi thần đã quá mạo phạm, mong nương nương thứ tội.” Xem ra hẳn là lần đầu tiên gặp tôi, sắc mặt có chút bối rối khó xử.

Đương nhiên tôi biết hần vì điều gì mà có thái độ như vậy. Hần là huynh trưởng của Đức phi, tôi là tình địch lớn nhất của muội muội hần, nói vậy chắc là Đức phi đã miêu tả tôi chẳng có gì tốt cả, đoán không chừng danh hiệu “Hồ ly tinh” gì đó cũng không thoát được mà gán cho tôi, ngay cả ấn tượng của hần đối với tôi chắc cũng là cực kì không tốt. Nhưng sắc đẹp của Kỷ Vận là khuynh quốc khuynh thành, ngay cả

đến bản thân tôi cũng ghen ghét không thôi, nhìn xem hắn lại là một thanh niên trai tráng, tinh lực có thừa như thế làm sao chống đỡ được cái loại cảm dỗ này? Hơn nữa vừa rồi tôi lại đánh một khúc “Túy hoa âm” như vậy, cái kiểu đánh sâu vào tâm lý thế này chỉ sợ rằng đủ để làm hấn nhất thời trong nửa khắc cũng không có khả năng bình ổn hơi thở.

Đã sáng tỏ, tôi gạt đầu với hấn, đứng lên nói: “An vô hầu không cần đa lễ, bản cung có việc, xin cáo từ trước.” Không đợi hấn phục hồi lại tinh thần, tôi mang theo Mai Nhi quay về, trong lòng âm thầm tính toán làm sao sử dụng cái loại “tài nguyên” có sẵn này, đây rất là xứng đáng với cái từ “ngạc nhiên” tôi đã hứa hẹn nha.

Đại thọ của thiên tử, phổ thiên đồng khánh (*một câu chúc mừng của người TQ), thân là nữ nhân bên người hoàng đế, càng phải đổ hết tâm tư soạn mưu tính kế quyến rũ hoàng đế để đoạt lấy ân sủng. Một văn yến (*tiệc khuya), ngoại trừ những thần tử có tâm tư này ra, ngay cả hậu cung cũng xảy ra một trận tranh kỳ đấu diễm.

Từ mấy ngày trước, phụ thân của Kỷ Vận đã âm thầm phái người liên lạc với Kỷ Vận, báo rằng trong triều thần có không ít người dâng mỹ nữ lên chúc mừng, muốn cô ta cẩn thận ứng phó, đừng để trở tay không kịp lại bị người khác ra tay tranh sủng. Dựa trên thân phận của Kỷ Vận, Tần Ưu đương nhiên là miệng nói đồng ý, đồng thời cũng nhờ cha và anh nghĩ biện pháp giúp nàng đưa tâm phúc vào cung để sử dụng, đồng thời thu thập tất cả các tư liệu liên quan đến Đức phi.

Khi màn đêm buông xuống, đèn hoa vừa thấp lên, văn yến chính thức bắt đầu Trọng Tôn Hoàng Gia mới phát hiện ra, thân là Thục phi – Kỷ Vận lại ngang nhiên vô cơ vắng mặt ở yến tiệc! Đang lúc hấn giận dữ muốn bảo người đi truyền triệu kiến, người đầu tiên biểu diễn ở văn yến chưa được hấn cho phép đã lên đài trình diễn.

Âm nhạc du dương say lòng người át đi tiếng ồn ào trong không gian, theo sau đi vào là một đoàn vũ nữ thân mặc lụa mỏng, mắt môi yêu kiều, hợp lại rồi nương theo tiếng nhạc nhẹ nhàng bắt đầu múa. Chỉ thấy đoàn vũ nữ thần sắc mê ly, dáng múa uyển chuyển, dải áo tung bay mang theo hương hoa tinh tế lan khắp điện, người xem không thể không si mê.

Trọng Tôn Hoàng Gia khê nhíu mày, đang muốn hạ lệnh dừng lại, lại nghe thấy một thanh âm khiến người khác thần hồn điên đảo vang lên:

“Trăng sáng có từ thuở nào?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên trời cung khuyết

Đêm nay vốn thuộc năm nào?

Muốn cưỡi gió về nơi đó,

Lại sợ lầu quỳnh gác ngọc,

Cao quá nên lạnh lẽo

Cùng múa với bóng trăng,

Nhân gian thích hơn nhiều...”

(“Nguyện người dài lâu” – phỏng theo “Thủy điện ca đầu” – Trung thu – Tô Thức)

Lúc này, vũ nữ vốn là đang chụm lại một chỗ đột nhiên lướt nhanh rồi tản ra, như cánh hoa của nụ hoa nở bung, lộ ra một “nhụy hoa” đang quỳ ở giữa. Chỉ thấy nữ nhân đó một thân y phục đỏ như lửa, dung nhan tuyệt thế, làn da như sương như tuyết lại càng nổi bật trên bộ y phục đỏ rực lóa mắt, rung động lòng người, nhưng hấp dẫn nhất là đôi mắt trời sinh lưu chuyển như sóng nước kia, vừa nhẹ nhàng đưa qua một cái đã khiến tất cả mọi người tưởng rằng nàng đang nhìn mình, đừng nói là cả con người đã sẵn sàng giao ra, ngay đến linh hồn cũng đều mê say điên đảo. Một đôi mắt ướt át cùng một thân phục sức như lửa, biến ảo như đan vào lại như xa lánh đây mà mị mà quyến rũ.

Nhìn ngắm nữ tử này, dường như tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Người quen biết là bởi vì không nghĩ tới đường đường là Thục phi lại tự mình ra biểu diễn tài nghệ, phải biết rằng trước đây Thục phi tuy rằng được sủng ái nhưng chưa bao giờ thích náo nhiệt, bình thường vốn dĩ luôn quá mức yên lặng, nhưng hiện tại... Còn những người không biết, thì đây quả là một cảnh sắc tuyệt đẹp.

Giọng hát dịu dàng uyển chuyển từ trong miệng Kỷ Vận vang ra, Kỷ Vận từ từ đứng lên, tay áo dài trong suốt như nước nhẹ nhàng tung bay, vòng eo mảnh khảnh phối hợp với bước chân ưu nhã như mây bay nước chảy lượn quanh, ống quần lộ ra hình khổng tước được thêu tinh xảo như mang theo ngọn lửa lại như mang theo sóng nước, tùy ý tung bay trong không trung, ở trong tầm mắt mọi người tạo ra một hình ảnh kết thúc cực kì tao nhã, phá cách nhưng lại hoàn mỹ.

4. Chương 4

“Trăng

Vòng qua gác tía,

Luồn qua song lụa,

Soi kẻ không ngủ.

Không nói là hận,

Sao cứ tròn lúc biệt ly.

Người có buồn, vui, ly, hợp,

Trăng có mờ, tỏ, tròn, khuyết,

Chuyện từ xưa há thể vẹn toàn.

Chỉ mong người sống mãi,

Ngàn dặm bên đáng yêu kiều...”

(Thủy điệu ca đầu – Tô Thúc)

Giọng hát như tiếng châu ngọc rơi trên mâm vàng từ trong miệng tôi vang ra, dùng thân thể xinh đẹp gần như hoàn mỹ này của Kỷ Vận kết hợp với điệu nhảy được sáng tác dựa trên trí nhớ cùng thẩm mỹ kiếp trước của tôi, ánh mắt của tôi lướt qua khuôn mặt của mọi người rồi gắt gao khóa chặt ở trên người vị quân vương cao cao tại thượng kia, thần sắc hân tụy bình tĩnh, nhưng trong mắt lại gọn lên những tia sáng bất thường, tôi khẽ nở nụ cười, tôi biết bản thân đã thành công rồi.

“Thủy điệu ca đầu” của Tô Thúc đúng thật không hổ danh là tuyệt xướng có một không hai lưu danh thiên cổ, ngay cả chính tôi cũng thiếu chút nữa bị cái khung cảnh bi thương nhân nhật như sương như khói này khiến cho xúc động, huống chi là những người xem vốn không có khả năng kháng cự này?

Đến lúc kết thúc, vũ nữ bên cạnh tôi nhóm lại lần nữa, vây quanh trung tâm là tôi rồi cùng hướng về phía Trọng Tôn Hoàng Gia cúi thân thể mềm mại xuống: “Cung chúc hoàng thượng long thể an khang, vạn thọ vô cương!”

“Tốt! Ái phi đã hao tâm rồi, rất đặc sắc, trọng thưởng!” Trọng Tôn Hoàng Gia cười to, trong thanh âm là sự hoan hỉ không nói nên lời.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Nhóm vũ nữ sau khi khom người hành lễ liền lui xuống, tất cả tản đi chỉ còn lưu lại một mình tôi giống như ngọn đèn sáng chói giữa đại điện.

Tôi ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Trọng Tôn Hoàng Gia, hân đưa tay về phía tôi, yểu điệu đáp lại bằng một nụ cười duyên, tôi cứ như vậy mà bước đi như múa trên lối đi đến trước mặt hắn, quỳ xuống thêm lần nữa, ống quần đỏ như lửa bùng ra, ở trên người tôi giống như bùng lên một biển lửa.

“Ban tọa.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Sau khi ngồi xuống, mang theo vẻ mặt tao nhã cùng nụ cười ngây thơ, tôi nhìn về phía Đức phi ngồi đối diện, cô ta cười lại với tôi, nhưng nhìn sao cũng thấy thật gượng ép, trong đáy mắt bất chợt lấp lóe một tia oán độc, lại có cả sợ hãi, càng làm lộ rõ tâm tư cô ta lúc này.

Nhưng tôi chẳng thêm bận tâm, quay đầu quét một lượt về phía quần thần dưới điện, ở đó có phụ huynh cùng với gia gia trên danh nghĩa của tôi, giờ phút này bọn họ đang nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên cùng tán thưởng, đặc biệt là phụ thân của Kỷ Vận, ánh mắt đó có thể gọi là ‘quang mang tỏa khắp bốn phương’ nha! Gia gia (ông nội) của Kỷ Vận là An quốc công, thân là tam triều nguyên lão nên môn sinh khắp thiên hạ, thế lực hiệu triệu ở trong triều không thể chỉ dùng hai chữ cường đại là đủ, con lão đang ngồi ở vị trí thực quyền – Tả thừa tướng, nắm trong tay tính mạng thân gia của gần một nửa quan viên trong triều, cùng với gia gia của Đức phi là Hữu thừa tướng địa vị ngang nhau, ngang sức ngang tài. Kỷ Vận có ba người huynh trưởng, chia ra đảm nhiệm các chức vụ: An Tây đại tướng quân, Giang Hoài tuần phủ, và Phó Đại nội thống lĩnh cấm vệ quân tam phẩm, nếu kể thêm nữa chính là tôi – Thực phi nương nương đang được sủng ái, có thể chân chính xem như là ‘cả nhà quyền quý’ nha.

Chuyển tầm mắt thêm lần nữa, không ngờ lại nhìn thấy huynh trưởng của Đức phi – An vô hâu Tiêu Bang, ánh mắt hắn nhìn tôi phức tạp, so với ánh mắt này của hắn thì muội muội của hắn chỉ có hơn chứ không kém, làm tôi cơ hồ nhịn không được muốn phì cười. Lại nhìn những người khác, thật đúng là ánh mắt kiểu gì cũng có, có điều tôi cũng không thêm để ý, chỉ lặng lẽ thu thập lại làm tư liệu mà thôi.

Sau một hồi vẫn yên quân thần đều vô cùng vui vẻ, Trọng Tôn Hoàng Gia muốn tôi thị tẩm đúng như tôi dự kiến, hại tôi cho dù đã có chuẩn bị trước cũng có chút bối rối không biết làm sao. Phải biết rằng kiếp trước tôi vẫn còn chưa kịp “chiêm nghiệm”, Kỷ Vận tuy rằng đã là nữ nhân của hoàng đế, nhưng sau khi tôi nhập hôn hoàng đế vẫn chưa từng chạm qua tôi, đây cũng có thể chính thức coi như “lần đầu tiên” của tôi, bảo tôi làm sao có thể không khẩn trương cho được?

“Thực phi, nếu không có đêm nay, trăm thật sự không biết nàng lại còn có một tài năng như thế, đây đúng thật là một ‘ngạc nhiên’ không nhỏ chút nào!”

Trong Tây Duệ cung, dưới ánh nến lay động tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt của vị đế vương trẻ tuổi này, có điều nghe giọng nói của hắn vẫn đang vui vẻ, thế là tôi cười cười, “Không như vậy thì làm sao có thể khiến cho hoàng thượng ngạc nhiên đây? Thần thiếp chỉ xin hoàng thượng không trách tội thần thiếp không thỉnh tấu trước là đã quá tốt rồi.”

“Ừm... Nàng nói không sai, nếu nàng nói trước thì không thể tính là ngạc nhiên rồi, trăm thứ nàng vô tội, ha ha!” Trọng Tôn Hoàng Gia kéo tôi vào trong lòng, bàn tay to lớn chạm rãi lần mò ở bên hông tôi, khiến tôi khẽ run rẩy, hắn liền cười đắc ý.

Hừ, dám khiêu khích ta? Để cho người ném thử ‘khiêu tình thủ pháp’ chân chính của người hiện đại là như thế nào!

Tôi thuận thế dựa vào trong lòng hắn, cách lớp y bào ở trước ngực hắn nhẹ nhàng cắn một cái rồi lại một cái, tới lúc hắn run lên như trong dự liệu, tôi cười ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, không ngạc nhiên lắm khi nhìn thấy sâu trong mắt hắn là những tia dục vọng. Dùng giọng nói thì thầm nũng nịu có phần mờ ám hỏi: “Hoàng thượng có thích phần ca múa của thần thiếp không?”

“Thích, đương nhiên thích. Ca từ đó, là ái phi sáng tác sao?” Thân thể hắn hơi gồng lên một chút.

Trong lòng tôi hơi thất lại, khẽ lắc đầu nói: “Thần thiếp bất tài, ca từ đó là trong lúc vô tình mà có được, không phải là do thần thiếp làm.”

“Ồ? Vậy đó là người phương nào làm? Người này nhất định là kinh thế chi tài, ái phi nhất định phải đưa đến gặp trăm mới được.” Hắn háng hái nhưng lại khổ tôi. Tôi thật sự không thể nói ra tên của Tô Thức được. Huống chi căn bản là cái thời không này không có người như thế, làm sao mà tôi đưa đến cho hắn gặp mặt được? “Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng không biết người này là ai, thần thiếp cũng chỉ là có được thơ mà không gặp được người.”

“Hả?” Trong mắt hắn khẽ lướt qua một tia khác lạ, bỗng nhiên cười lơ đãng, “Thật sự không biết sao?” Tay hắn đột nhiên từ bên hông trượt ra sau lưng tôi, mân mê vạch những vòng cung dụ hoặc khiến tôi sợ run cả người.

Hắn đang nghĩ tới điều gì? “Ừ...” Không cam lòng chịu thua, tôi mềm mại với lên cổ hắn, đưa lưỡi di chuyển trên động mạch cổ khẽ liếm, mùi hương nam tính đặc trưng tràn vào mũi, tôi cười xấu xa khẽ hôn dần xuống từng chút một, càng lúc càng chậm, cuối cùng dùng sức cắn một cái!

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ trầm thấp, “Nàng!” Không đợi cho tôi kịp cười, thân thể đột nhiên bị bế lên, đột ngột bay lên như thế khiến tôi hoảng hốt vội vàng ôm chặt lấy hắn, ngay sau đó, tôi đã được đặt lên giường lớn mềm mại thơm ngát, ngẩng đầu đối diện với dục vọng đang hiện rõ ràng trên khuôn mặt hắn, tôi không khỏi mỉm cười.

Tốt lắm. Đối với cơ thể của Trọng Tôn Hoàng Gia tôi cực kỳ hài lòng, mặc dù là lần đầu tiên của tôi, nhưng với thân thể này thì không phải, cho nên không phải chịu sự đau đớn của đêm đầu tiên, vì thế có thể nói là tôi đã hưởng thụ được một đêm yêu đương cực kì nồng nàn. Mà nhất cử lưỡng tiện chính là đêm qua tôi đã thành công cuốn lấy hoàng đế, làm hắn không có thời gian hăng hái đi lâm hạnh cái đám mỹ nữ mà đại thần mới dâng lên cho hắn để mừng sinh nhật.

Tôi tin rằng Trọng Tôn Hoàng Gia đối với tôi cũng hài lòng như vậy, so với Kỷ Vận trước kia, tuy rằng là lần đầu tiên của tôi, nhưng so với nàng trước đây thì tôi lớn mật hơn rất nhiều, cái trò quyến rũ hoàng đế này Kỷ Vận cũ có đánh chết cũng không làm được, nhưng với tôi chỉ được xem như là ăn một bữa sáng.

Tối hôm qua thừa dịp cùng hắn vui vẻ, tôi đã đưa ra ý muốn về nhà một chuyến, quả nhiên hắn cho phép liền, mà ngày hôm nay chính là chuyến về nhà đầu tiên của tôi.

Kỷ phủ ở trong kinh thành có thể xem là một tòa kiến trúc hết sức hoành tráng, mà Thực phi nương nương về nhà lại là một đại sự, tôi còn chưa tới, ngoài cửa lớn đã đứng đầy người đón tiếp, trong đó bao gồm cả phụ huynh của tôi. Sau một hồi hành lễ những nghi thức nhảm nhí, tôi được dìu vào trong nội đường, tùy tùng theo tôi về đều đã được an bài đi nghỉ ngơi, tiếp theo chính là thời gian gặp mặt riêng tư của người nhà Kỷ gia.

“Nữ nhi tham kiến gia gia, phụ thân, đại ca, nhị ca.” Tam ca Kỷ Hành đang thực hiện nhiệm vụ ở trong cung cho nên không có ở đây.

“Mau đứng lên, mau đứng lên!” Người đang cười híp mắt kéo tôi đứng dậy chính là phụ thân của Kỷ Vận cũng là cha tôi bây giờ Kỷ Vân Nhiên.

5. Chương 5

Chờ tôi ngồi vào chỗ của mình, gia gia Kỷ Thiên Tường cười hiền lành nói: “Hôm trước ở thọ yến của hoàng thượng Vận nhi biểu hiện vô cùng tốt, không ngờ rằng Vận nhi của chúng ta cuối cùng cũng thông suốt rồi!”

Tôi đỏ mặt hơi lạnh! Đây cơ bản chính là thay đổi thành một người khác luôn ấy! Thật ra tôi luôn cảm thấy Kỷ Vận cũng chẳng phải là một người thiện lương gì cho cam, nhớ lại thái độ ngày đó lúc cô ta bắt buộc tôi phải trao đổi thân phận, quả thật đúng là “âm hiểm + ác liệt”!

“Gia gia đùa cợt con!” Trùng mắt oán trách ông lão một cái, nhà này mọi người lớn lên đều trưng ra một bộ mặt hồ ly, Kỷ Vận mặc dù là trường hợp đặc biệt nhưng cũng là đúc từ trong một khuôn gian xảo mà ra. “Cha, con nhờ người giúp con chuẩn bị tư liệu, đã hoàn chỉnh xong chưa?”

“A! Vận nhi quả thật là thông suốt rồi! Mấy thứ này trước kia cha đưa cho con, con đều không lấy, bây giờ lại chủ động hỏi, trước tiên phải nói cho rõ đã, rốt cuộc là tại sao con lại nghĩ thông suốt vậy?” Kỷ Vân Nhiên đắc ý nhìn tôi, cái kiểu võ về dụ dỗ thật xứng đáng với địa vị lão tướng trong triều.

... Tại sao tôi lại có cảm giác những người này đang gây phiền toái cho tôi nhỉ? Nhìn qua gia gia và hai vị huynh trưởng, đều là nụ cười không có ý gì tốt, bọn họ đã tưởng tượng đến đâu rồi? “Ừm! Việc đó... nữ nhi hình như đã quên nói cho phụ thân một việc...” Giả vờ dè dặt cảnh trọng, tôi nói: “Tiểu Nhị đã bị Tiêu Ngọc Dung mua chuộc rồi.” Tiêu Ngọc Dung chính là Đức phi.

“Cái gì?!”

“Dạ, lại còn đập vỡ chén lưu ly ngự ban, mưu đồ hại con vào chỗ chết.”

“Tiện tì to gan!” Kỷ Vân Nhiên sắc mặt xanh mét, tay đập rầm lên bàn, làm cho chén trà nhảy dựng lên, nước trà bắn tung tóe ra đầy mặt bàn. “Giỏi ột tiện tì vong ân phụ nghĩa! Lão phu đã nhìn lầm ả!”

Tôi cúi đầu cười thầm, không biết nếu như “cha” biết chân tướng sự thật là Tiểu Nhị đã giết nữ nhi “thật” của “cha” không biết có tức giận đến hộc máu không? Có điều thế này cũng không thể trách “cha”, bị phản bội không phải là một việc dễ chịu gì, đặc biệt Tiểu Nhị căn bản vốn là nha hoàn Kỷ gia mua về, vì thế mới cố ý chọn ra để đưa vào trong cung an bài bên người tôi, Kỷ gia đối với cô ta là có ơn tái sinh, cô ta làm như vậy, dù là vì lý do gì cũng đều không thể chấp nhận.

Lão gia tử hình như đã bình tĩnh lại, đúng là người có mấy chục năm kinh nghiệm, một lời liền hỏi ra trọng điểm: “Vậy tiện tì đó bây giờ ở đâu rồi?”

“Con đã xử lý rồi.” Tôi thần nhiên cười cười, nói: “Chuyện này tuy rằng không nên làm lớn, nhưng lời đồn dù sao cũng đã phong thanh truyền ra ngoài, sau này nếu lại phát sinh chuyện gì, e rằng Tiêu Ngọc Dung sẽ không thể dễ dàng thoát thân nữa đâu.” Chủ yếu là chuyện này liên quan tới bí mật tôi “chết đi sống lại” cho nên tôi mới bằng lòng ở đây rộng lượng nói lời hay ý đẹp, bằng không... Hừ!

Mặc dù tôi nói chuyện có vẻ nhẹ nhàng băng quơ, nhưng người nghe lại sợ hãi biến sắc, bọn họ dường như không ngờ một kẻ luôn luôn nhu nhược, lại không thích tranh chấp như tôi lại còn có một bộ mặt như vậy, ánh mắt nhìn tôi đều quái dị vô cùng.

Tôi lơ đãng bưng chén trà lên nhấp một ngụm, “Cha, có thể giúp con an bài vài người tiến cung được không? Không có tâm phúc làm việc cho con rất bất tiện! Còn nữa, mọi nơi đều phải đề phòng Tiêu Ngọc Dung, nếu người của chúng ta lại bị cô ta mua chuộc, dù chỉ làm vài việc nhỏ, nhưng cũng sẽ không có may mắn như thế nữa đâu.”

“Ừ, không sai.” Kỷ Vân Nhiên hơi trầm ngâm rồi nói: “Việc này cha sẽ an bài, trước hết con cứ chờ vài ngày đã.”

“Dạ. Có điều, phụ thân à, nữ nhi còn muốn biết thêm một việc.”

“Việc gì?”

“Nữ nhi muốn biết, trong cung còn có ai nữ nhi có thể sử dụng?”

“Vận nhi?” Kỷ Vân Nhiên kinh ngạc nhìn ta, gia gia đột nhiên cười lớn: “Ha ha ha... Tốt! Không hổ danh là nữ nhi của Kỷ gia ta! Tốt lắm!”

Tôi mỉm cười, thầm nghĩ: vì an toàn của bản thân cũng tốt, vì mục tiêu vĩ đại của tôi cũng được, quan điểm của tôi là phải luôn luôn tích cực một chút.

Cùng với người nhà nói chuyện một hồi, cuối cùng tôi đã đem tất cả tư liệu mà quá khứ của Kỷ Vận còn thiếu bổ sung hết một lượt, thật sự là đáng mừng.

Đến lúc trời tối, việc “li kinh tĩnh thân” (- việc phi tần rời cung về nhà) cũng phải kết thúc rồi, đương nhiên không tránh được một màn “hư hoàn vấn oán” (- hỏi thăm tình hình chi tiết về cuộc sống gần đây), nếu như không phải cung quy có giới hạn, phi tần không được lưu lại nhà ngoại qua đêm, chỉ sợ bọn họ nhất định sẽ lôi kéo tôi ở một năm nửa tháng mới cho đi mất.

Phải chịu đựng thêm một trận xóc nảy nữa mới vào tới cung, không ngờ lại gặp thêm phiền toái.

Lúc đang trên đường quay về Tây Duệ cung, vừa mới đi tới chỗ rẽ ở hành lang, tôi chợt nghe được một tràng âm thanh trách mắng trầm thấp. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy tên thái giám đang vây lại cùng một chỗ, không biết đang nói cái gì, ở giữa là một tiểu thái giám, trong bóng tối nhấp nhোang nhìn không rõ mặt hẳn, nhưng nhìn mấy kẻ đang vây quanh hắn, trong đó có một người phục sức hình như là phó quản sự, tôi cũng đại khái hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Tôi không muốn nhiều chuyện, hướng chỉ đây là việc của hạ nhân, cũng không đến phiên tôi trông nom, nếu như không phải là bọn họ chắn ngang đường tôi đi, tôi thậm chí cũng chẳng buồn liếc mắt lấy một cái.

Nhìn thấy tôi đi đến, một đám người lập tức tản ra quỳ xuống hành lễ, tôi khoát tay, “Có chuyện gì xảy ra vậy?” Ý tứ chỉ muốn hỏi một chút rồi đi.

“Bẩm nương nương, tên nô tài này cả gan làm loạn, ở trong cấm cung trộm đồ, chúng nô tài vừa bắt được hắn ở đây, không ngờ cản trở bước ngọc của nương nương, mong nương nương thứ tội.”

“Ồ? Dám ở trong cung cấm mà ăn trộm? Quả thật là to gan. Các người nên tra xét kỹ việc này, nhất định không được làm qua loa.” Ở tình huống này nói vậy là hết lời rồi, tôi liền có ý muốn rời đi, thật sự là phiền phức, tôi chỉ muốn nhanh chóng nằm trên giường nghỉ ngơi thôi!

Không ngờ ông trời không cho tôi toại nguyện. “Nương nương! Nô tài bị oan! Xin nương nương khai ân!” Một giọng nói the thé vang lên, âm thanh phát ra tuy không lớn, nhưng tràn đầy ai oán, lại còn mơ hồ mang theo một tia tuyệt vọng.

Tôi không nghe thấy, tôi không nghe thấy, tôi không nghe thấy... Tự thôi miên bản thân như vậy, tôi thật sự không muốn xen vào việc của người khác, nhưng ở phía sau có người nhẹ nhàng kéo kéo tay áo của tôi, sau đó nghe Mai Nhi khẽ gọi: “Nương nương.”

Tôi nhú mày, Mai Nhi ngày thường rất thận trọng từ lời nói đến việc làm, từ sau sự việc của Tiểu Nhi, cô nàng dù là làm việc gì đều có vẻ e dè sợ sệt, tuyệt đối không lảm nhảm, lần này là vì sao?

“Nương nương...”

Lúc này tôi đã rời đi cách đám người kia một quãng rồi, thế nên tôi quay đầu lại hỏi: “Hắn có quan hệ gì với người?”

“Cái này...” Cô nàng do dự nhìn tôi, thấy vẻ mặt tôi không biểu hiện gì cả, đành phải cắn răng nói: “Hắn là đệ đệ ruột của nô tì.”

“Ồ.” Quả nhiên là có quan hệ. Tôi suy nghĩ một chút, quyết định phải giúp cô nàng một lần, coi như là một phương thức “thi ân” đi! Huống chi một lần thu hoạch được hai người, rất có lời nha! Suy nghĩ thêm một lần nữa, tôi nói khẽ với cô nàng: “Ta sẽ quay lại... hiểu chưa?” Nói một hơi, tôi nhìn Mai Nhi.

“Nô tì tuân mệnh.” Mắt Mai Nhi sáng ngời, biết là tôi đã đồng ý giúp.

Khi tôi quay lại đi đến trước mặt đám người kia, vẻ mặt bọn họ đều cực kì lo lắng, không biết tôi lại định làm gì. Nhưng xen lẫn trong đám người đó có một tiểu thái giám trông mắt đảo quanh, thần sắc hoảng hốt.

“Bản cung nghĩ lại, quyết định muốn đích thân làm rõ ràng chuyện này.” Tôi trưng ra một tư thái khoan dung, mặc kệ việc để ý xem trong lòng bọn họ có muốn hay không, dù sao trong hậu cung này tôi và Đức phi chính là nhị phân thiên hạ chỉ thế, ai dám có dũng khí không cho tôi mặt mũi.

“Chuyện này... nương nương thân thể kim chi ngọc diệp, chuyện nhỏ này sao lại làm nhọc tâm nương nương được? Chờ nô tài xử lý thỏa đáng, sáng sớm ngày mai liền bẩm báo nương nương, không biết ý nương nương thế nào?” Người trả lời chính là người lúc trước, chỉ nhìn phục sức không thể xác định được là phó quản sự ở phòng nào.

6. Chương 6

“Không ngại, bản cung nghĩ việc này cũng không mất nhiều thời gian lắm đâu.” Tôi khoát tay, nhìn về phía đệ đệ của Mai Nhi: “Hắn là ai? Trộm thứ gì? Trộm khi nào? Ai là người phát hiện?”

Thấy tôi “không thèm nói lý lẽ” như thế, tên phó quản sự kia đành phải ngoan ngoãn trả lời: “Bẩm nương nương, hắn là một tiểu thái giám ở ngự thiện phòng, thủ hạ của nô tài, tên là Trương Bảo, chiều hôm nay nô tài mới phát hiện “Phi Thúy Tị Yên Hồ” mà thái hậu ngự ban cho nô tài năm ngoài không rõ tung tích, sau đó Phúc Quý...” hắn chỉ trong đám người một tên thái giám nhỏ gầy, “hắn nói vào buổi trưa có gặp qua Trương Bảo lén lút từ trong phòng của nô tài đi ra, bởi vậy nô tài liền phái người tìm tên tiểu nô tài này. Không ngờ rằng hắn trốn mất biệt, vừa rồi chúng nô tài mới tóm được hắn ở trong biệt viện này. Thỉnh nương nương minh xét.”

“Chuyện như vậy à...” Tôi ra vẻ trầm tư, len lén nháy mắt với Mai Nhi một cái, Mai Nhi hiểu ý, hướng tới tôi hành lễ nói: “Khởi bẩm nương nương, nô tì có điều muốn nói.”

“Ồ? Người muốn nói cái gì?” Tôi vờ như không hiểu.

“Hồi bẩm nương nương, hôm nay nương nương hồi gia tỉnh thân, nô tì ở trong Tây Duệ cung sắp xếp vài thứ, cho đến giữa trưa thì vị Trương công công này đến truyền thiện, nô tì lớn mật, giữ Trương công công ở lại Tây Duệ cung cùng nhau dùng bữa, sau đó nô tì đọc cho Trương công công ghi chép lại những món ngày thường nương nương thích ăn, mãi cho đến buổi chiều Trương công công mới rời khỏi Tây Duệ cung. Nói như vậy, Trương công công làm sao có khả năng buổi trưa đến phòng của Khang công công trộm đồ được?” Thì ra phó quản sự của ngự thiện phòng họ Khang.

Tôi quay qua cái tên tiểu thái giám tên Phúc Quý: “Người giải thích như thế nào?”

Phúc Quý cả kinh, quỳ phịch xuống đất: “Nương... nương... nô tài không biết... nô tài... rõ ràng... rõ ràng nhìn thấy...”

Sắc mặt tôi lạnh lùng, thấp giọng nói: “Vậy ý người là thị tì của bản cung đang nói dối hả ?”

“Nô tài không dám... Nô tài không dám...”

“Hừ!” Ta quay đầu nói với Khang công công: “Thật sự bản cung cảm thấy tên Phúc Quý này hết sức khả nghi, nếu thời điểm giữa trưa Mai Nhi và Trương Bảo ở chung một chỗ, vậy hẳn nhìn thấy ai? Đừng nói là chính hắn đấy?”

Sắc mặt Khang công công có chút khó coi, hắn hiểu rõ ý tứ của tôi, nhưng đối với việc tôi “ỷ mạnh không thêm nói lý lẽ” lại không có cách gì ngăn được khó chịu.

Trong lòng tôi khẽ lay động, cũng không muốn đắc tội với tên phó quản sự ngự thiện phòng này, thế là lại nói: “Thật ra bản cung cũng không phải là nghe lời nói của một bên, Phúc Quý này thần sắc lén lút, sao Khang công công không thử kiểm tra trên người hắn một chút.”

Khang công công bắt đắc dĩ gật đầu, hướng về phía các thái giám còn lại giao phó: “Lục soát người!”

Đáng tiếc, không thu hoạch được gì.

Cho nên sắc mặt của Khang công công lại càng xấu hơn, hắn đã nhận ra tôi là muốn bao che cho Trương Bảo, tuy rằng không biết là vì cái gì, nhưng hắn cũng biết bản thân không thể đối nghịch với tôi, đang định nói thêm gì đó, tôi lại cười khê.

“Khang công công, trên người tên nô tài này còn có một chỗ chưa lục soát!”

Khang công công ngẩn ra, không hiểu nhìn tôi.

Ta lại tinh tế đánh giá Phúc Quý một lượt, nhìn đến khi cả người hắn phát run, “Búi tóc.”

Sắc mặt Phúc Quý nháy mắt biến đổi, đột nhiên dùng lực xô những tên thái giám bên cạnh ra, không ngờ Khang công công lạnh lùng hô một tiếng, tay trái vươn ra liền nắm cổ áo của hắn, tay phải lôi búi tóc của hắn xuống, chỉ thấy ánh ngọc xanh biếc lóe lên, một viên Tỳ Yên Hồ bằng ngọc màu xanh trong veo liền xuất hiện trên tay Khang công công.

Tôi cười, nhưng trong lòng chấn động, không ngờ rằng Khang công công này lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ, một chương vừa rồi tôi nhìn cũng không rõ lắm, nhưng đúng là tay của hắn, nói vậy ắt hẳn là công lực rất cao thâm.

“Nương nương quả nhiên thần cơ diệu toán, lần này nếu không có nương nương ra mặt, nô tài hiển nhiên đã bị tên cầu tặc này qua mặt, không biết nương nương muốn xử trí hắn như thế nào?” Khang công công sắc mặt cuối cùng cũng “ngầm chuyển biến”, thái độ đối với tôi cũng có phần cung kính hơn.

“Khang công công quá khen, bản cung cũng chỉ là tùy tiện đoán một chút, nếu không phải hắn có tật giật mình, cũng sẽ không thể bại lộ nhanh như thế. Còn xử trí ra sao, đã là người do Khang công công cai quản, nên để Khang công công tự quyết định đi. Bản cung có chút mệt mỏi rồi, bãi giá.”

“Cung tiễn nương nương!”

Tôi không lo lắng cho Trương Bảo, mặc dù Khang công công không biết quan hệ giữa tôi với hắn, nhưng nể mặt tôi chung quy sẽ không làm khó hắn, huống chi đồ không phải là hắn trộm, tôi nghĩ hắn chẳng những không có việc gì, ngược lại có khả năng còn nhận được một chút bồi thường. Cười hài lòng, tôi bắt đầu tính toán làm sao để mua chuộc được Khang công công.

Cao thủ như vậy, chẳng lẽ không có chỗ cho tôi dùng?

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Nhi đã mang theo Trương Bảo đến tạ ơn tôi, cũng như thề nguyện trung thành với tôi. Tôi cười đáp ứng, nhưng trong lòng lại rất bình thản. Thật ra tôi không tin bất cứ kẻ nào, đặc biệt là ở một nơi như hậu cung thế này, tôi biết rõ tất cả đều xuất phát từ ích lợi riêng mà cùng nhau liên kết lại, cũng giống như chính trị, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Tất cả mọi người đều chỉ là quân cờ, khác nhau là đặt ở vị trí nào và bị ai lợi dụng thôi.

Mà tôi, cũng không phải là ngoại lệ.

Mỉm cười nhìn quân vương đang ngồi phía trên, tuổi còn trẻ mà lại thâm trầm như thế, lòng người sâu không ai dò tới đáy, bất kể là tôi, hay là Đức phi, hay là toàn bộ hậu cung, không có ai không phải là quân cờ của hắn.

“Xảy ra chuyện gì sao? Tại sao hôm nay lại không nói tiếng nào?” Hắn ôm lấy tôi, áp ở bên phải hắn cũng chính là kẻ ngang hàng với tôi – Đức phi, giờ phút này cô nàng cũng đang tươi cười xán lạn, nhưng ánh mắt chăm chú dõi theo tôi lại sắc bén vô cùng.

Tôi cười thờ dãi dựa vào trong lòng hắn, giống như mèo con ghé vào lỗ tai hắn thê thọt: “Người ta phát hiện, hoàng thượng càng ngày càng anh tuấn, khiến cho người khác nhìn không nổi mắt đây!”

“Ha ha ha...” Hắn cười to, tay đang ôm thắt lưng tôi gồng nhẹ một cái, dùng phương pháp ái muội giống như đang thổi khí ở bên tai tôi: “Nàng rốt cuộc là đang khích lệ trẫm hay là đang giễu cợt trẫm đây?”

Ánh mắt tôi khẽ chuyển động, không bất ngờ khi nhận được một ánh mắt ghen ghét phóng qua, trong lúc đó cũng vừa thấy bên phải có vài hành động sốt ruột. Vươn tay ra đặt lên ngực Trọng Tôn Hoàng Gia, ở trong ống tay áo được che đi, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ vòng tròn: “Thần thiếp nào dám giễu cợt hoàng thượng, hoàng thượng cũng không thể oan uổng cho người ta nha!”

Đối với việc tôi dám giữa ban ngày ban mặt công khai “đùa giỡn” hắn, Trọng Tôn Hoàng Gia rõ ràng là ăn không tiêu. Thở mạnh một hơi, hắn giữ lấy bàn tay xấu xa của tôi, cắn mạnh vào vành tai tai tôi một cái nói: “Vận nhi, nàng càng ngày càng lớn mật.”

Tôi bị đau liền co người lại, thế nhưng bị hắn ôm cứng ngắc, không thể làm khác hơn là ngẩng đầu, mắt nhắm nước nhìn hắn, khẽ cắn môi dưới, bộ dạng rơm rớm nước mắt chực khóc, lại không nói tiếng nào.

Vừa nhìn thấy tôi như vậy, Trọng Tôn Hoàng Gia lại càng thêm nuốt không trôi, không biết làm gì đành phải khẽ hôn tôi một cái: “Được rồi, được rồi, là trẫm không đúng, đừng khóc, nào?!”

Được như thế tôi liền thu tay lại, liếc mắt đưa tình thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể quá đáng, mặt mũi của hoàng đế mới là quan trọng nhất. Thế là tôi nhoẻn miệng cười với hắn, càng thêm mềm mại dựa vào trong lòng hắn, thuận tiện quay mặt qua kẻ ở phía bên phải hắn cười xấu xa một cái.

7. Chương 7

Trong khoảng thời gian này, số lần hoàng đế sủng hạnh tôi kể ra ngày càng thường xuyên hơn, người do phụ thân Kỷ Vân Nhiên phái tới cũng đều đã an bài xong xuôi, hiện tại cuộc sống của tôi có thể nói là phi thường “dễ chịu”. Hai ngày trước, tôi còn nhờ phụ thân tìm cho tôi một Tị Yên Hồ có thể coi là tuyệt thế tinh phẩm làm bằng ngọc, đem tặng cho phó quân sự ngự thiện phòng, Khang Đức Hải.

Tôi đã từng nhờ tam ca Kỳ Hành thử dò xét thân thủ của hắn giúp tôi, cuối cùng đi đến kết luận là: sâu không lường được. Đến ngay cả tam ca cũng không ngờ rằng thâm cung còn ẩn giấu một nhân vật như vậy, nói thẳng ra là nếu như không phải là bị tôi nhìn ra, chỉ sợ rằng không có bất kì ai phát hiện ra hắn.

Nếu đã xác định được giá trị của hần, tôi bắt đầu ra lệnh cho Trương Bảo giúp tôi dò la tin tức, sau vài phen lục lọi thì biết được Khang Đức Hải ở trong cung luôn luôn lạnh nhạt, cũng không đặc biệt yêu thích thứ gì, chỉ có một thú vui duy nhất là thích sưu tập Tị Yên Hồ. Lần này tôi đã tham gia sưu tập giúp một tay, quả nhiên hần hết sức vui vẻ.

Mặc ngọc Tị Yên Hồ giá trị ngàn vàng, phụ thân vốn là có chút do dự, nhưng tôi lại cho rằng mặc dù Tị Yên Hồ đắt tiền, nhưng nếu đem so với cao thủ như Khang Đức Hải mà nói thì không phí phạm chút nào, bản thân tôi thật sự là có lời. Cổ nhân cũng hay nói: “Thiên kim dịch đắc, lương tướng khó cầu”. Với tôi mà nói, Khang Đức Hải chính là tướng tài khó cầu này, có hần, những sự tình sau này sẽ dễ dàng hơn gấp bội. Có điều tôi nghĩ rằng, chỉ bằng một viên Tị Yên Hồ chưa đủ để thu phục hần tận tâm làm việc cho tôi.

“Vân tưởng y thường hoa tưởng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng

Nhược phi quần ngọc san đầu kiến

Hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng...”

Tiếng ca trong trẻo dịu dàng từ trong Thanh Uyển truyền ra, tôi nhẹ phẩy dây đàn, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn về phía nam nhân đang ngồi phía đối diện.

Trọng Tôn Hoàng Gia khép hờ đôi mắt sáng, dáng vẻ nhàn hạ, khoan thai tự đắc. Sau lần đại thọ trước, hần luôn thích lôi kéo tôi xướng khúc cho hần nghe, tôi đã sớm có chuẩn bị, đương nhiên là đem tất cả những ca từ bài hát đã nhớ nằm lòng lôi ra trình diễn từng bài một để đoạt lấy tiếng cười của quân vương.

“Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương

Vân vũ vu san uống đoạn tràng

Tá vấn hán cung thù tự đắc

Khả liên phi yển ý tân trang...”

Tiếng ca dần chuyển sang ai oán, nhưng trên khuôn mặt tôi lại vẫn là một mảnh tĩnh lặng như cũ.

“Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan

Thường đắc quân vương ái tiểu khán

Giải thích xuân phong vô hạn hận

Trầm hương đình bắc ý lan kiên...”

Một hơi đem ba bài “Thanh bình điệu” của Lý Bạch xướng lên hết, tôi vẫn như cũ không nhanh không chậm lướt tay trên dây đàn, không có chút ý định ngừng lại, cũng không có ý muốn tiếp tục mở miệng xướng khúc, chỉ đơn thuần để cho tiếng đàn trôi theo gió.

Trọng Tôn Hoàng Gia mở to mắt, nhưng tôi lại chậm rãi cúi đầu xuống né tránh tầm mắt của hần, tay cũng tự nhiên ngừng lại.

“Ái phi đang suy nghĩ chuyện gì?” Hần cầm lấy chén trà.

“Thần thiếp đang nghĩ... dường như thần thiếp càng ngày càng thích hoàng thượng rồi.”

“Phụt!” Thật đáng tiếc cho cực phẩm cống trà, giá cũng cỡ ngàn vàng nha! “Khụ khụ! Nàng... Khụ!” Hần trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt giống như tôi định mưu sát hần.

Tôi cười, đi qua phất tay bình lui tên thái giám đang định giúp hần thông khí, đưa tay lên vỗ nhẹ trên lưng hần: “Hoàng thượng thứ tội. Thần thiếp không nghĩ đến việc suy nghĩ của mình sẽ khiến hoàng thượng kinh ngạc như thế, hoàng thượng người có sao không?”

“Khụ!” Trọng Tôn Hoàng Gia đã bình ổn lại hơi thở, thần sắc phức tạp nhìn tôi: “Lời nàng nói là thật tâm?”

“Tại sao hoàng thượng lại hỏi như vậy?” Tôi khẽ nghiêng đầu, đôi mắt nhẹ nhàng chớp vài cái, “Đừng nói hoàng thượng là quý vi thiên tử, phú hữu tứ hải, chỉ đề cập đến vẻ ngoài mà nói, hoàng thượng người trẻ tuổi tráng kiện, anh tuấn phi phàm, năng lực lại xuất chúng, cho dù người không phải là hoàng thượng, cũng có thể dễ dàng đạt được sự ái mộ của chúng nữ tử. Huống chi người...” chính là hoàng đế. Nhẹ nhàng cười, tôi buông rèm mi xuống: “Lại phải nói, trước đây thần thiếp chưa hề yêu người, thật ra thần thiếp chính là người có lỗi!”

“Hả!” Hắn có chút sững sờ nhìn tôi, dường như không biết có nên tin tưởng tôi hay không.

“A! Hoàng thượng không nên vì thế mà cảm thấy phiền não, thích hoàng thượng vốn là việc tự bản thân thiếp muốn, hoàng thượng có thể không cần để ý tới.” Nhìn xem tôi đã nhân nhượng thế nào vì lợi ích toàn cục! Trọng Tôn Hoàng Gia, người mà không tỏ vẻ một chút gì thì cũng thật quá đáng!

“Vận nhi, nàng...” Hắn dường như có chút cảm động, cầm lấy tay tôi, nhưng lại không nói gì, chỉ kéo tôi vào trong lòng, khẽ vuốt mái tóc dài của tôi.

Nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim hắn đang đập, tôi thật sự cảm thấy thích hắn rồi.

Có điều, thích không phải là yêu...

Bởi vì Trọng Tôn Hoàng Gia thường xuyên sủng hạnh, ở trong hậu cung danh tiếng của tôi càng ngày càng lớn, đến nỗi ép cho Đức phi không ngẩng đầu lên nổi. Mà đối với cô ta đả kích trí mạng nhất chính là... tôi đã mang thai!

Lúc nhận được tin tức này, đừng nói là Đức phi, ngay cả chính bản thân tôi cũng hoảng sợ vô cùng. Cứ tưởng rằng thân thể này đã từng chết qua một lần sẽ không còn khả năng mang thai nữa chứ, không ngờ...

Kỷ Vận mười lăm tuổi tiến cung, đến nay đã hai năm, không ngờ hai năm đó không sinh được hài nhi nào, vậy mà cho đến khi tôi tới, chỉ mới hơn hai tháng liền có tin vui, cái này thật đúng là...

Trên thực tế, Trọng Tôn Hoàng Gia đăng cơ hai năm trước, trong cung nạp phi tần khoảng hơn ba mươi người, nhưng tất cả đều hoàn toàn không “sản xuất” được gì, thậm chí có lời đồn đãi lên lút rằng cơ thể hắn có bệnh, đương nhiên, mấy câu đồn nhảm này cực kỳ bí mật, tôi cũng là lúc về nhà mới nghe được phụ thân bóng gió nhắc đến một chút. Tin tức tôi mang thai, bất kể là nữ nhân trong cung hay là đại thần trong triều, đều là đại sự. Nếu như sinh con trai, vô cùng có khả năng trở thành thái tử của Thiên Phách hoàng triều, mà tôi càng có khả năng ‘mẫu bằng tử quý’ (mẹ nhờ phúc con), nhảy lên thành đương kim hoàng hậu.

Mặc dù những người bên cạnh tôi đều vì điều này mà vui vẻ vô cùng đặc biệt là người nhà Kỷ gia, nhưng trong đó không bao gồm tôi.

Tôi không muốn làm hoàng hậu!

Phải luôn luôn nhớ rằng, tôi chưa từng có ý định trở thành “chính thất” của bất kì kẻ nào, cái kiểu nhân vật làm kẻ thứ ba phá hỏng chuyện của người khác mới là điều mà tôi thích nhất, dù là đi đến thế giới này, tôi vẫn như trước chỉ hy vọng trở thành gian phi, đi khắp nơi đối nghịch với hoàng hậu và quyền rũ thiên tử, đáng tiếc Trọng Tôn Hoàng Gia chưa lập hậu, cho nên tôi đành phải cùng Đức phi phân cao thấp, tôi còn chưa bắt đầu giải quyết cô ta triệt để, cũng là bởi vì tôi không muốn nhanh chóng “đùa giỡn” xong sớm như thế.

Mà lúc này tình thế lại đột biến, tôi không khỏi bắt đầu âm thầm hối hận. Sớm biết vậy sẽ không nói rõ ràng với Trọng Tôn Hoàng Gia như thế. Làm sao đây? Nếu sinh một bé gái có lẽ sẽ tốt hơn, thật sự là không nghĩ đến việc sinh một bé trai lại có thể phiền toái đến vậy.

“Vận nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Tôi bị hù giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông không biết đã đến từ lúc nào, bây giờ hắn cũng chỉ thích gọi tên của tôi chứ không còn là “Ái phi” nữa.

“Thần thiếp tham kiến...” Cung nữ thái giám đang làm cái gì vậy chứ? Tự nhiên không có người thông báo là sao!

Không đợi tôi nói hết, hắn liền kéo tôi ngắt lời: “Được rồi, được rồi, ở đây không có ai khác, không cần phiền toái như thế.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Để mặc hắn dìu tôi ngồi xuống, nhanh chóng có người dâng trà và điểm tâm lên rồi lui ra.

“Nàng còn chưa trả lời trẫm, vừa rồi đang nghĩ cái gì mà nhập tâm như thế, ngay cả trẫm đến cũng không biết.” Tâm tình của hắn thoát nhìn không tẻ, không biết có phải bởi vì lời đồn “bất lực” đã bị phá vỡ không nữa.

“Dạ,” ‘ta nghĩ cái gì cũng không thể nói cho người biết được, nếu không chẳng may khiến cho người sợ ta, ta không đền tội được đâu!’ “Thần thiếp đang nghĩ... không biết hoàng thượng có thể đáp ứng một yêu cầu của thần thiếp được hay không?”

“Hửm?” Hắn nhíu mày, cười mà như không cười: “Nàng thử nói xem?”

Hoàn toàn bỏ qua ám chỉ trong mắt hắn, tôi chậm rãi nói: “Thần thiếp đang nghĩ, chờ đến lúc bụng thần thiếp lớn lên, hoàng thượng có thể dừng gặp thần thiếp nữa có được không?” Cái này coi như là tôi trốn phiền não đi!

8. Chương 8

“Hả?” Trong mắt Trọng Tôn Hoàng Gia ánh lên một tia khác thường, “Tại sao?”

“Hoàng thượng đã từng gặp qua phụ nữ khi mang thai chưa?” Tôi hỏi lại.

Trọng Tôn Hoàng Gia thoáng ngẩn người, khẽ chớp mắt, vẻ mặt dờ khóc dờ cười: “Nàng vì chuyện này sao? Nàng lo sợ dung mạo biến đổi đến nỗi không muốn gặp trẫm?”

Tôi thoáng do dự, mặc dù tôi cũng muốn để cho chồng mình có thể ở bên cạnh chăm sóc bản thân lúc mang thai, nhưng đức ông chồng này không phải là chồng của một mình tôi nha! Ngoài trừ tôi, hắn còn có hơn ba mươi người vợ nữa, tôi đối với hắn, cũng chỉ là một trong ba mươi người đó mà thôi! Vì thế, nếu tôi còn muốn tiếp tục chiếm một phần nhỏ trong tâm trí hắn, tuyệt đối không thể để hắn nhìn thấy bộ dạng khốn khổ kia, nếu như để lại trong lòng hắn một ấn tượng không tốt, tôi đây liền rồi đời.

Cuối cùng cắn răng một cái, tôi gạt đầu khẳng định, ai oán nhìn hắn: “Hoàng thượng... thần thiếp là không muốn người nhìn thấy hình dáng biến đổi của người ta mà thôi!”

Hắn vừa bực mình lại vừa buồn cười nhìn tôi, “Chẳng lẽ trẫm là một người nông cạn như vậy sao? Còn nữa, nàng sẽ không nhớ trẫm chút nào sao?”

“Nhớ a! Thần thiếp sẽ rất nhớ rất nhớ ‘cha của hài nhi!’” Tôi cố ý bỏ qua câu hỏi đầu của hắn, tôi chớp hai mắt: “Cho nên thần thiếp quyết định rồi, tuy rằng không thể để hoàng thượng nhìn thấy thần thiếp, nhưng thần thiếp lúc nào cũng có thể tìm hiểu được nơi hoàng thượng đến, sau đó đứng ở nơi mà thần thiếp có thể nhìn thấy người nhưng hoàng thượng lại không nhìn thấy thần thiếp để vỗ về sự tương tư.”

“Nàng...” Trọng Tôn Hoàng Gia thần sắc phức tạp, cuối cùng giống như hạ một quyết định lớn nói: “Chuẩn theo thỉnh cầu của nàng.”

“Tạ ơn hoàng thượng thành toàn.” Miệng tôi nở nụ cười, cuối cùng cũng giải quyết xong được một tâm sự, cái gì mà hoàng hậu thái tử chứ, dù sao hài nhi còn chưa sinh ra, chờ hắn thật sự muốn phong rồi hãy nói!

Tuy nhiên có lẽ tôi có thể mượn cơ hội này để xuất cung giải sầu.

Hôm nay tâm tình của tôi tốt lắm, vô cùng tốt.

Mà nguyên nhân khiến cho tâm tình của tôi trở nên tốt hiện đang đang đưa ở trước mặt tôi, nghe nói đó là một chung thuốc bổ chuyên dành cho phụ nữ có thai dùng để “an thai”, và nghe nói đó là do chính Đức phi đích thân xuống bếp nấu.

Tiêu Ngọc Dung thật là đáng yêu! Biết tôi đang nhàm chán liền cố ý đến làm trò tiêu khiển cho tôi, thật không hổ là “tỷ muội tốt” của tôi!

“Nương nương?” Mai Nhi có chút lo lắng nhìn tôi, không hiểu tôi vì sao đột nhiên cười vui vẻ như vậy.

“Mai Nhi người nói xem, chung thuốc bổ này ta có nên uống hay không?” Tôi cười đến híp cả mắt, nghĩ làm sao để đùa cho thật vui vẻ.

“Dạ?!” Mai Nhi có chút hoảng hốt, nhìn tôi một cái rồi lại nhìn quanh bốn phía, sau đó mới thấp giọng nói vào tai tôi: “Theo nô tì nghĩ, thứ này không uống cũng được.”

“Ha ha! Mai Nhi người sai rồi.” Tôi cười bưng lấy chung thuốc, mắt nhìn một luồng hơi nóng bốc lên, “Tâm ý của Đức phi nương nương, làm sao ta lại có thể không nhận được?”

“Nhưng mà...” Mai Nhi nghe tôi nói xong liền cuống quýt.

“Mai Nhi, lấy chút sơn tra (- một loại thuốc bắc) đến cho ta.”

“Nương nương?” Mai Nhi liếc nhìn tôi một cách khó hiểu, thấy tôi không nói gì tiếp, đành phải ngoan ngoãn đi lấy sơn tra.

Sau đó tôi bảo cô nàng lấy một ít cắt nhỏ rồi bỏ vào trong chung trộn đều, sau đó rót ra một chén nhỏ, cuối cùng tôi nhìn cô nàng thu dọn sơn tra bỏ đi, rồi hỏi: “Mới vừa rồi người làm gì?”

“A?” Mai Nhi sửng sốt, đột nhiên chấn động toàn thân, cúi đầu nói: “Nô tì vừa rồi không làm gì cả, chỉ giúp nương nương rót một chén thuốc nóng.”

Cười hài lòng, tôi cẩn thận múc một thìa thuốc nóng khế nhấp môi một chút, sau đó nhẹ nhàng vung lên, cả bát canh nóng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Sắc mặt tôi trắng nhợt, ôm bụng hơi rên rĩ: “Đau quá...”

Rất nhanh, Lâm ngự y và Đồng ngự y do Thái y viện phái tới đã đi đến đầu giường tôi, sau khi thay phiên nhau cách sa trường bắt mạch cho tôi cũng như nghe xong Mai Nhi “bẩm báo”, hai người cùng nhau dời ánh mắt đến chung “thuốc bổ” do Đức phi đưa tới.

Lúc này... “Hoàng thượng giá lâm”

“Thần khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Nô tài (tì) khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Miễn lễ.” Trọng Tôn Hoàng Gia không để ý phát tay một cái, đi thẳng đến chỗ tôi nhắc sa trường lên, tôi lập tức nhắm mắt lại, chỉ nghe hần đê thấp thanh âm lạnh lùng hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Cái này...” Hai vị ngự y muốn nói lại thôi, e rằng trong lòng nhất định đang cực kỳ lo sợ bất an!

“Nói!” Thanh âm lạnh lùng mặc dù không phải nạt tôi nhưng vẫn khiến lòng tôi thầm run lên, người đàn ông này, thật là mạnh mẽ khí thế!

“Hoàng thượng thứ tội, vi thần thật sự là không dám nói!” Hình như là đã quỳ xuống, giọng của hai thái y không ngừng run rẩy, tôi cũng nhin không được mà có chút cảm thông.

“Thứ các người vô tội, nói!” Thật sự nghe ra sự kiên nhẫn của Trọng Tôn Hoàng Gia đã đến đáy rồi, nếu hai vị ngự y này đủ thông minh thì nên nhanh nói đi, nếu cứ ngẩn ra như thế e rằng có muốn cũng không cơ hội tiếp theo đâu.

“Chuyện này...” Hai người hình như đùn qua đẩy lại một hồi, cuối cùng, giọng của Đồng ngự y vang lên: “Dựa theo chuẩn đoán ban đầu của vi thần, là vì nương nương đã ăn một ít sơn tra, dẫn đến kích hoạt huyết mạch, tổn hao khí huyết, có điều may mắn là nương nương ăn không nhiều lắm, nếu không...”

“Thực phi ăn sơn tra?”

“Hồi bẩm hoàng thượng” là giọng của Mai Nhi, “Nương nương không hề ăn sơn tra.”

“Hử?” Giọng của Trọng Tôn Hoàng Gia rõ ràng là bức mình, “Rốt cuộc là việc gì đã xảy ra?”

“Tâu hoàng thượng, lúc trước nghe cung nữ Mai Nhi bẩm báo, thần đã xem xét qua thuốc bổ nương nương uống trước đó, trong chung thuốc quả thật có bao gồm một lượng sơn tra nhất định.”

“Thuốc bổ?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, thuốc bổ đó... vốn là Đức phi nương nương sai người đưa tới cho nương nương.” Giọng Mai Nhi nức nở, mười phần là tiểu nha đầu bất bình thay cho chủ nhân, thật sự là... giảo hoạt!

Trọng Tôn Hoàng Gia lặng yên một hồi lâu, “Bây giờ thân thể của Thục phi như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, nhờ hồng phúc của hoàng thượng, may mà nương nương uống cũng không nhiều, ngoại trừ sẽ có một chút không khoẻ ở bên ngoài, nhưng cũng không thương tổn quá lớn đến thai nhi.”

Lại thêm một mảnh yên lặng, nhưng tôi lại có thể cảm nhận được ánh mắt phức tạp của Trọng Tôn Hoàng Gia trên người tôi. Trong lòng khẽ nhói, tôi chậm rãi mở hai mắt, nhìn thẳng vào hắn.

Mơ màng nhìn hắn hồi lâu, tôi mới đột nhiên “bùng tỉnh”: “Hoàng thượng?!”

Tôi giả bộ muốn xoay người đứng lên, lại bất ngờ bị hắn giữ lại. “Thân thể nàng không khoẻ, mau nghỉ ngơi cho tốt.”

Tôi nhú mày, “Sao hoàng thượng lại đến? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nương nương... người không sao rồi... ô ô...” Ngoài trường truyền đến tiếng khóc vui mừng của Mai Nhi, nha đầu kia càng ngày càng biết đóng kịch.

Trên mặt Trọng Tôn Hoàng Gia không lộ ra biểu tình gì, đưa tay vén mấy sợi tóc rơi trên mặt tôi, ánh mắt thâm sâu như nước.

“Hoàng thượng, cầu xin người chủ trì công đạo cho nương nương! Lần trước nương nương suýt chút nữa...”
Hả! Nha đầu kia muốn làm gì? Nàng không muốn sống nữa sao? Không đợi nàng nói hết lời, tôi mắng khê: “Mai Nhi!”

“Nương nương...” Lại tiếp tục khóc... chẳng lẽ con bé này người toàn là nước?

Sắc mặt Trọng Tôn Hoàng Gia lại càng tối hơn, trực giác nói cho tôi biết hắn không phải nhằm vào tôi, nhưng trong thâm tâm vẫn căng thẳng. Tôi giữ chặt tay áo của hắn: “Hoàng thượng, người đừng nghe nghe Mai Nhi nói càn, thiếp...” Oa ánh mắt sắc bén quá nha khiến tôi cũng không dám nói thêm gì nữa nha...

Hắn đột nhiên cười, sắc mặt nhất thời trở nên dịu dàng: “Ái phi mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi. Trẫm còn có việc, nàng ở lại an tâm dưỡng thai.”

Nhưng đáy mắt hắn không hề có ý cười.

Tôi lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười, “Quốc sự làm trọng, hoàng thượng đừng lo cho thân thiếp, thân thiếp cung tống hoàng thượng.” Đương nhiên, tôi chỉ là nói ngoài miệng thế thôi chứ cũng không có ý định xuống giường hành lễ, mà dám chắc rằng hắn cũng không cần.

Vỗ vỗ tay của tôi, Trọng Tôn Hoàng Gia nhanh chóng rời đi.

9. Chương 9

Bụng dần dần to lên, cuộc sống của tôi ngày càng nhàn nhã, tựa như... đang nuôi heo!

Từ sau “sự kiện sơn tra”, Đức phi hoàn toàn nhạt dần khỏi cuộc sống của tôi, bây giờ tôi thậm chí bắt đầu có chút nhớ cô ta. Mặc dù hoàng thượng cũng không làm gì cô ta, nhưng nghe nói Vân Lộ cung trong khoảng thời gian này, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Mấy lần Trọng Tôn Hoàng Gia thiết yến nhưng cũng không hề có phần của cô ta, xem ra là bị thất sủng rồi.

Đại khái là nhìn thấy tâm tình của tôi khá tốt, Mai Nhi liền to gan hỏi: “Nương nương, Đức phi phạm vào đại lỗi như thế, tại sao hoàng thượng không phạt nàng?”

Khép hờ mắt lại, tôi lười biếng không muốn động đậy, ngay cả giọng nói cũng trở nên biếng nhác: “Gia gia của Đức phi là ai?” Làm một vị hoàng đế cũng không dễ dàng nha! Chẳng những phải xử lý hậu cung cho công bằng, còn phải ngó mặt một đồng thần tử kia nữa...

“A?Ồ” Mai Nhi dường như đã hiểu, khuôn mặt phút chốc bình tĩnh, lại đảo mắt một cái, hỏi một cách khó hiểu: “Vậy tại sao hôm đó người không để nó nói ra vụ chén lưu ly? Nếu như nói ra, hai tội cùng phạt, chỉ sợ ngay cả hữu thừa tướng cũng không bảo vệ được nàng ta?”

“Mai Nhi a...” Tôi than nhẹ, “Có một số việc không phải chúng ta nghĩ như vậy thì nó sẽ được như vậy đâu, tự hoàng thượng sẽ có suy tính riêng, nếu chúng ta làm quá, chỉ sợ sẽ khiến hoàng thượng phản cảm, huống chi, người cho là hoàng thượng sẽ không đi điều tra sao?” Loại chuyện này, tự hoàng đế điều tra ra tuyệt đối tốt hơn so với việc tôi nói với hắn.

“Nô tì tham kiến nương nương.”

“Ừ, chuyện gì?” Vẫn lười nhác như cũ, qua giọng nói tôi nhận ra đó là cung nữ Lan nhi do trong nhà an bài vào cung.

“Khởi bẩm nương nương, Kỷ phu nhân nhập cung.”

Đúng rồi, tôi quên mất, bởi vì tôi mang thai cho nên Trọng Tôn Hoàng Gia đặc biệt cho phép mẫu thân của Kỷ Vận có thể thường xuyên vào cung thăm tôi, mấy ngày hôm trước có nghe nói bà ấy chuẩn bị đến, thế mà tôi quên mất. Đối với “người mẹ” này, tình cảm của tôi có lẽ là rất lạnh nhạt, không chỉ có bà, mà ngay cả trên dưới toàn bộ Kỷ gia, xác thực mà nói, tôi cũng chỉ là cần một thể lực mạnh mẽ giúp đỡ, chứ thật sự là không dính dáng gì đến tình thân lắm.

Một lúc sau, Kỷ phu nhân liền xuất hiện trước mặt tôi. Nhìn người phụ nữ với khuôn mặt từ ái này, tôi không khỏi có chút bối rối, nếu bà ấy biết được đứa con gái trước mặt đây thật ra chỉ là cái xác bên ngoài, còn bên trong đã là một linh hồn khác rồi, không biết bà sẽ thương tâm oán hận đến thế nào?

“Tham kiến Thực...”

Mặc kệ ra sao, bà cũng vẫn là mẫu thân của thân thể này, cho dù thế nào tôi cũng không thể để bà hành lễ với tôi được. “Nương, nơi này không có người ngoài, người cũng không nên làm nữ nhi tổn thọ.” Tự mình nâng bà dậy, lại bị bà trở tay đỡ lấy, chúng tôi nắm tay nhau cùng đi đến bên giường ngồi xuống.

“Dạo này Vận nhi cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Có đặc biệt thèm ăn món gì không?” Bà quan tâm đánh giá trên dưới người tôi một lượt, chỉ sợ tôi có chỗ nào không ổn.

Tôi cười nói: “Rất tốt ạ, có toàn bộ Thái y viện ở bên cạnh hầu hạ, cho dù có muốn không thoải mái cũng không được. Có điều...” nhắc đến ăn, tôi thật sự có chút nguyện vọng: “Nương, hài nhi muốn ăn hoa quả.” Tôi quả nhiên là một quái thai mà, mang thai không thèm chua ngược lại đặc biệt vô cùng thèm ăn hoa quả, ha ha!

“Hửm? Vận nhi muốn ăn hoa quả gì? Trong cung không có sao?” Bà ngạc nhiên hỏi.

Khó trách bà tò mò như thế, trong hoàng cung đại nội này thứ gì mà lại không có, nhưng trái khoáy một điều chính là cái tôi thích hết lần này đến lần khác đều không có ở trong cung mà phải ra ngoài tìm, ngay cả Mai nhi và Lan nhi đang hầu hạ bên cạnh cũng dựng cả hai lỗ tai lên.

“Đúng vậy, trong cung không có, chỉ e bên ngoài cũng chưa chắc sẽ tìm được!” Tôi thật sự có chút rầu rĩ, cái thời đại lạc hậu này, không có tủ lạnh, không có TV, không có băng vệ sinh... Hại tôi muốn ăn kem cũng không có, muốn xem TV cũng không được, mà tôi nhớ nhất là đồ ăn Pháp, cả sushi nữa... Oaaaaaa

“Ai da! Vận nhi con đừng buồn rầu! Con muốn ăn gì? Nói cho nương, nương trở về báo cha cho người đi tìm! Cho dù là lên núi xuống biển cũng nhất định phải tìm bằng được!” Nhìn thấy vẻ mặt tôi lả chã chực khóc, bà lập tức luống cuống tay chân, xem ra phụ thân lần này có phiền phức to rồi.

“Hài nhi muốn ăn sơn trúc tử.” Không dây dưa khiến mấy người này tò mò nữa, tôi tốt bụng công bố đáp án. “Còn có dưa vàng nữa.”

“Hả?” Vị phu nhân cùng hai cô gái đều ngó ra, Kỷ phu nhân dè dặt hỏi: “Vận nhi, mấy thứ con nói... đó là cái gì vậy?”

“Nữ nhi chỉ biết ‘Sơn trúc tử’, còn có tên là măng cụt, sinh trưởng ở... ở phía đông nam, vỏ ngoài vừa dày vừa hơi cứng, màu đỏ tím đậm, thịt quả màu trắng ngà, cuống trên giống những cánh hoa, hương vị thanh

thuần, ngọt mát mà không quá ngán, được xưng danh là ‘hoàng hậu của trái cây.’” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Còn ‘dưa vàng’ còn gọi là dưa gang hay dưa lưới, được trồng ở vùng Thổ Phiên, hình dạng không giống nhau, có điều vỏ ngoài đều có đường vân bao phủ giống gân lá, vị ngọt như mật, hương thơm đặc sắc, được gọi là ‘vua của các loại quả.’”

“Cái này...” Kỷ phu nhân do dự một chút rồi mới nói: “Vận nhi, nương sẽ về cùng phụ thân con bàn bạc, có điều có thể tìm được hay không thì không nói trước được.”

“Nữ nhi hiểu...” Gật đầu một cách ủ rũ, “Tần nhân sự, thính thiên mệnh đi.” (mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên).

“Khụ!” Bà giống như bị dọa hoảng, vội vàng bổ sung: “Vận nhi yên tâm, nương nhất định sẽ đốc thúc cha con, còn có cả các ca ca của con nữa, dốc hết toàn lực tìm về cho con! Con nhất định phải an tâm mà dưỡng thai nha!”

... Nói một hồi, thì ra là vì đứa nhỏ quý giá trong bụng tôi...

“Đúng rồi, nương, còn một việc này.” Suýt chút nữa quên chính sự.

“Hả? Còn nữa hả?” Về mặt của bà thế là sao chứ? Chẳng lẽ tôi đáng sợ thế sao? Bĩu môi: “Nương, mọi người ở bên ngoài tìm cho con một bà đỡ có kinh nghiệm, con lo lắng...” Còn lo lắng cái gì thì không cần tôi phải nói ra nha?

“Ừ, nương biết rồi, vẫn là Vận nhi cẩn thận nhất.” Sắc mặt của bà bỗng chốc nghiêm túc. “Hài nhi yên tâm, cha con nhất định sẽ vì con mà tìm một người tuyệt đối tin tưởng được. Đúng rồi, hoàng thượng có còn đối tốt với con không?”

“Tốt lắm ạ.” Tuy rằng không gặp mặt, nhưng các loại tặng phẩm ban cho tới bây giờ không hề ít, xem ra là hần không giận tôi.

“Vậy là tốt rồi, Vận nhi con nhớ kỹ, cho dù thế nào cũng không được làm hoàng thượng mất hứng, mà hơn hết là phải nắm cho được tâm ý của hoàng thượng, không thể nhường cơ hội cho những kẻ khác thừa dịp trục lợi. Đặc biệt là bây giờ con đang có thai, cho dù không thể thị tẩm, cũng tuyệt đối không được để cho kẻ có tâm cơ trục lợi!”

Đối với hàn quang lóe ra từ đôi mắt Kỷ phu nhân, tôi một lần nữa phát hiện Kỷ Vận quả nhiên là một trường hợp đặc biệt trong Kỷ gia. Xem ra tuyệt đối không thể để cho người trong Kỷ gia biết được ước định của tôi với Trọng Tôn Hoàng Gia được, nếu không cho dù tôi không bị chém chết cũng sẽ bị phiền chết.

Đáng tiếc, trên đời này không có chuyện gió không ra khỏi tường.

Dựa trên thủ đoạn của người Kỷ gia, trừ phi bịt tai che mắt, còn không thì cái loại sự tình ảnh hưởng lớn đến ích lợi như thế này tuyệt đối không thể qua mặt bọn họ được.

Cho nên, tôi thăm rồi.

“Thần tham kiến Thục phi nương nương!”

A! Chính là tam ca khôi ngô tuấn tú của tôi! Có điều, tại sao sắc mặt của hần lại tệ như vậy?

“Miễn lễ.” Ca ca cũng chỉ tính là ngang hàng tôi, nhận thi lễ của hần chắc là sẽ không tổn thọ đâu!

Đợi cho đám người linh tinh xung quanh lui xuống, tôi mời hần ngồi xuống, hỏi: “Tam ca có chuyện gì sao?” Sắc mặt xấu như vậy, là do bị kẻ gian hãm hại hay là bị sắp lớn trên chọc đây?

“Vận nhi” hần hạ giọng: “Muội với hoàng thượng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hở! Bọn họ đã biết rồi sao? “Chuyện này... Mà là chuyện gì mới được?” Tôi bắt đầu giả ngu.

“Muội đừng có giả bộ!” Kỷ Hành thấp giọng mắng: “Nói đi, tại sao trong khoảng thời gian gần đây hoàng thượng không hề đến Tây Duệ cung? Ngày thường thiết yến cùng các phi tần khác uống rượu cũng không có phần của muội?”

Người của Kỷ gia a... Không có việc gì mà sao cứ phải khôn khéo như vậy a? “Tam ca...” Chớp chớp đôi mắt, khịt khịt mũi, tôi bắt đầu “chính sách sâu khổ”: “Hoàng thượng không muốn gặp muội, muội có cách gì đây? Vốn là người ta không muốn làm ọi người lo lắng, không ngờ mọi người cũng biết rồi, muội...” Cúi đầu lau nước mắt, ngôn ngữ cơ thể nghĩa là: muội thật rất đáng thương.

“Chuyện này ai nha! Vận nhi à, muội đừng đau lòng mà! Chuyện này... thật ra cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm, chờ ta trở về cùng phụ thân bàn bạc một chút, không chừng sẽ có biện pháp!”

Tôi lén nhìn qua, chỉ thấy vẻ mặt Kỷ Hành không nở, xem ra là đã bị tôi lừa gạt rồi, có điều trong nhà kia còn có một đại hồ ly và một lão hồ li nữa, chỉ e rằng không đơn giản như thế, cũng may tôi không phải trực tiếp đối mặt.

“Tam ca, mọi người cũng không cần quá miễn cưỡng” tôi thấp giọng nói: “Hiện giờ muội cũng đã mang thai sáu tháng, quả thật không thích hợp hầu hạ hoàng thượng, muội thấy cũng không hẳn là hoàng thượng muốn lạnh nhạt với muội đâu.”

“Ai... Muội nha! Đúng là mềm lòng!” Tôi mà mềm lòng? Thật là xấu hổ nha!

Lão tam đáng thương của Kỷ gia cứ như vậy bị tôi gạt, chuyện sau đó là ánh mắt của Mai Nhi nhìn tôi càng lúc càng cuồng nhiệt, hại tôi có lúc tưởng rằng cô nàng có phải là có “sở thích” bất bình thường hay không.

10. Chương 10

Chán quá aaaaa

!

Đức phi bị tôi sửa lưng một trận nên sợ, suốt ngày đóng cửa không ra ngoài khiến tôi không còn trò vui để giải trí nữa, các phi tần khác lại có vẻ an phận thủ thường, không có ai đến để cho tôi trêu chọc cả, mỗi ngày đều ăn rồi ngủ, ngủ dậy thì lại ăn, tôi cảm thấy nếu mình không động người một chút chỉ sợ sẽ biến thành heo thật.

“Mai Nhi.” Tôi muốn đi du lịch, xuất cung.

“Nương nương có gì muốn căn dặn?”

“Ta muốn xuất cung.”

“Hả? Chuyện này... nương nương người hiện tại chẳng phải không nên xuất cung sao?”

“Ta muốn đi Vạn Phật Tự cầu nguyện.” Đây chính là chuyện mà các phi tần khi mang thai thường hay làm nhất.

Mai Nhi do dự một hồi, cuối cùng gật đầu nói: “Nô tì đi xin thánh chỉ.”

Ba ngày sau, tất cả đã được chuẩn bị chu đáo, tôi chậm rãi cùng đoàn người cung nữ, thái giám và thị vệ rầm rầm rộ rộ bước ra khỏi hoàng cung buồn chán. Lần này người phụ trách chức vị đội trưởng chính là vị tam ca Kỷ Hành mà tôi nghĩ là hơi ngốc một tý.

Vạn Phật Tự nằm ở ngoại thành phía đông kinh thành, bởi vì ở gần kinh thành, hơn nữa quy mô lại lớn, cho nên nhiều năm nay hương khói hưng thịnh, ngay cả những vị hoàng thân quốc thích trong hoàng cung cũng thường xuyên đến thăm viếng, có thể ngầm hiểu nơi này chính là “Quốc tự”.

Hôm nay bởi vì tôi đến, cho nên rất nhiều nơi trong chùa đều bị cấm quân chiếm cứ, trở thành cấm địa “người không phận sự miễn vào”. Những kẻ cố ý muốn nhìn xem đó là quan to, quý nhân phương nào khi thấy ngự tiền cấm quân xuất hiện, đều lập tức ngậm miệng, làm người ta không thể không cảm thán lần nữa về sức nặng của “quyền thế”.

Đại kiệu tám người khiêng không dừng lại ở cửa chùa, mà mãi cho đến khi đi vào sân trong của chùa, tôi mới được người đỡ xuống, chờ ở bên ngoài ngoại trừ Mai Nhi và nhóm người hầu thiếp thân, cũng chỉ có tam ca Kỷ Hành.

“Thần Kỳ Hành, khẩu kiến Thực phi nương nương.”

“Bình thân.” Tôi cười cười, “Tam ca không cần đa lễ, tất cả đều đã bố trí ổn thỏa rồi chứ?”

“Đều đã an bài xong. Thỉnh nương nương nhập điện lễ Phật.” Kỳ Hành vẫn nghiêm túc như trước, có điều tôi cũng biết xuất môn ra ngoài không thể giống như ở trong Tây Duệ cung, mọi việc đều cần phải cẩn thận, quá dễ dãi sẽ bị người khác nắm thóp.

Được Mai Nhi và Lan Nhi dìu, tôi theo cửa hông đi vào đại điện.

Một đám khói nhang bay đến đập vào mặt tôi, tôi không nén được che miệng ho khan. Chết tiệt! Chỉ lo nghĩ đến việc ra ngoài hít thở không khí, lại quên mất bản thân từ nhỏ đã miễn cảm với mùi khói, cho dù là mùi khói thuốc lá hay là mùi nhang khói ở chùa miếu chỉ cần hít phải một chút cũng đủ làm tôi bị sặc.

“Nương nương? Người có sao không?” Mai Nhi và Lan Nhi mặt mày lo lắng vừa nhìn vừa vuốt lưng cho tôi.

Tôi lắc đầu rồi dùng khăn lụa che miệng che mũi lại cẩn thận, một lúc sau, tôi vô cùng bất mãn bước vào trong điện. Giữa điện là một lão tăng toàn thân phủ áo cà sa đỏ, theo sau là chúng tăng lũ mặc áo màu tro đang đứng yên lặng, nhìn thấy tôi bước vào lão tăng liền niệm lớn một câu phật hiệu rồi hướng tôi khom người hành lễ: “Bần tăng tham kiến Thực phi nương nương.”

“Phương tượng hữu lễ.” Nhờ Mai Nhi nhắc nhở, tôi biết được lão tăng này chính là trụ trì Vạn Phật Tự – phương tượng Tuệ Giác.

Sau đó, dưới sự hướng dẫn của phương tượng Tuệ Giác, tôi hoàn thành một loạt trình tự dâng hương, cầu nguyện, xin xăm, đến lúc tôi ngẫu nhiên bốc lên một thẻ xăm... Aiiiiii! Dĩ nhiên lại là thẻ xăm tốt nhất “Hỉ đắc long nhi”.

Mặc dù những người bên cạnh tôi đều hết sức phấn khởi, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng buồn bã đau thương, oaaa tiểu công chúa đáng yêu của tôi...

Rời khỏi đại điện, phương tượng Tuệ Giác đưa chúng tôi đến phía sau núi.

Lúc này đang là cuối hạ đầu thu, hậu sơn của Vạn Phúc Tự phủ đầy lá phong, những chiếc lá nửa vàng óng, nửa đỏ rực ở trên cành cây theo làn gió lay động, lâu lâu có vài chiếc chao nghiêng rơi xuống, múa một vòng ở trong không trung sau đó đáp nhẹ xuống đất, đến cuối cùng vẫn đẹp đến chói mắt, bình yên về với đất mẹ.

Nhìn cảnh sắc thê lương trước mắt, trong lòng tôi đột nhiên suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, rời khỏi hoàng cung, đầu óc tôi đột nhiên sáng suốt vô cùng.

Lý tưởng của tôi là trở thành một cô gái xấu xa, vậy sau này thì sao? Chẳng lẽ tôi có thể làm một nữ nhân xấu xa cả đời sao? Cả đời đấu đá với người khác? Cho đến khi tôi già đi, trở nên hồ đồ, vẫn có thể đấu lại được với hậu nhân sao? Trường Giang sóng sau xô sóng trước, ai có thể cam đoan bản thân vĩnh viễn sẽ không thất bại? Bây giờ tôi có thể giấu giếm Trọng Tôn Hoàng Gia sử dụng chút thủ đoạn, nhưng với sự khôn khéo của hắn, tôi có thể chắc chắn mình giấu được hắn cả đời không? Nếu như tôi thật sự sinh hạ hoàng tử, Trọng Tôn Hoàng Gia – một vị hoàng đế thích “cân bằng” sẽ lập tôi làm hậu để phá vỡ thế cân bằng ở hậu cung hay sao?... Những điều này đều là bất an trong lòng tôi, mà ngọn nguồn của bất an, xét đến cùng chính là từ kẻ tên Trọng Tôn Hoàng Gia mà ra.

Không biết vì điều gì, tôi đột nhiên có một cảm giác kì quái, đó là trước đây Trọng Tôn Hoàng Gia bị “vô sinh” thực chất chính là do hắn cố ý ngụy trang! Không có căn cứ để phỏng đoán, nhưng càng nghĩ càng khiến trái tim tôi lạnh đi, nếu như đúng là như vậy, thì tình huống của tôi được coi là gì đây?

“Nương nương? Nương nương?”

Giật mình ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt lo lắng của tam ca đang nhìn tôi, tôi mỉm cười: “Chuyện gì vậy?”

“Nương nương, phương tượng đại sư đã chuẩn bị xong tiệc chay, thỉnh nương nương đi giá.”

“Được.” Nghe nói đồ ăn chay ở Vạn Phật Tự làm vô cùng ngon, phải thử mới được.

Dùng bữa xong tôi cũng không vội vàng hồi cung, mà ở lại ngủ trưa khoảng nửa canh giờ, sau đó mang theo người hầu đến hậu sơn. Tôi cần phải cẩn thận suy nghĩ những bước đi tiếp theo, đặc biệt là chuẩn bị cho gần chín mươi năm cuộc đời sau này của tôi.

Bình thân nằm ở trên một chiếc ghế dưới gốc phong, khép hờ đôi mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá, tìm kiếm những mảnh vỡ của bầu trời, đột nhiên tôi cảm thấy hứng thú nổi lên: “Người đâu, bày cầm ra.”

Mọi người mặc dù kinh ngạc, nhưng động tác tay chân đều không chậm, chỉ một lát sau, đàn đã được đặt lên bàn xong xuôi, thậm chí còn đốt thêm một lò huân hương.

Mười ngón tay đặt trên dây đàn, nhìn khung cảnh xung quanh, đột nhiên tôi nghĩ tới bài hát ‘Quân cờ’ của ‘Vương Phi’:

“Muốn thoát khỏi phạm vi khống chế của chàng,

nhưng lại đến gần chiến cuộc do chàng bày ra.

Thiếp không có tuyến phòng thủ vững chắc,

mà cũng không còn đường lui...

Muốn chạy trốn khỏi bẫy rập của chàng,

nhưng lại lâm vào đường cùng.

Thiếp không có dũng khí để quyết định thắng thua,

lại không có may mắn trốn thoát...

Thiếp chỉ như một quân cờ,

tiến lui tùy chàng quyết định.

Thiếp không phải là tướng lĩnh trong mắt chàng,

chỉ là một binh lính bé nhỏ...

Thiếp như một quân cờ,

tiến lui đều không do chính mình.

Nhắc tay không rút lại chàng cũng không hề ngần ngại,

Thiếp tùy tay chàng điều khiển...”

(Nhạc phim “Vương phi”)

Hát xong lời cuối cùng, tôi khép mắt lại yên lặng ngồi, lắng nghe tiếng lá phong bị gió bứt ra khỏi cây rồi sau đó rơi trên mặt đất, ngoại trừ tiếng động đó ra, bốn phía đều là một mảnh yên tĩnh.

Đột nhiên, tam ca quát khê một tiếng phá nát không gian tĩnh lặng: “Người nào ở đó?”

Kỷ Hành vừa dứt lời, cấm vệ bốn phía ào ào rút đao kiếm ra khỏi vỏ, đặt tôi ở trung tâm bảo vệ, xếp trận sẵn sàng đón địch.

Tôi có chút tò mò mở to mắt, theo ánh mắt Kỷ Hành, nhìn về phía gốc đại thụ cách đó không xa, thì thấy nơi đó có một nam tử trẻ tuổi toàn thân bạch y trắng như tuyết.

Đúng là người đẹp nha! Đúng vậy, rất đẹp! Khuôn mặt đó không giống kiểu nam tử anh tuấn, mà là kiểu đẹp trung tính, đường nét khuôn mặt dịu dàng hài hòa, ánh mắt tao nhã, hấp dẫn người khác nhất chính là đôi mắt sáng như thủy tinh đó, thuần khiết đến nỗi làm tất cả mọi người đều cảm thấy tự ti mặc cảm.

Tôi nghe rõ được tiếng hít thở cao thấp ở xung quanh, không những là cung nữ, mà có cả của thái giám lẫn cấm vệ quân. Xem ra sức hấp dẫn của ‘mỹ nhân’ kia thật quá lớn, không kiềm chế được, tôi nở một nụ cười.

Sóng mắt của nam từ đó lưu chuyển rồi rơi trên người tôi, trong đáy mắt phẳng lặng đó lóe lên một tia kinh ngạc nhẹ, rồi lại khôi phục sự tĩnh lặng như cũ.

“Các hạ là người phương nào?” Nhìn những người bên cạnh dường như còn chưa phục hồi lại tinh thần, tôi cũng đành phải hạ thân phận của mình xuống mà lên tiếng.

“Tại hạ tên là Công Tôn Triệt, vừa rồi là bị tiếng đàn hấp dẫn đến đây, không ngờ lại kinh động đến phu nhân, xin người thứ lỗi.” Giọng hắn ấm áp thanh nhã, giống như nước suối len lỏi qua những viên sỏi, cảm giác mát lạnh nhẹ thấm vào.

Công Tôn... Sách? Hay là Triệt? Có cảm giác một tấn mồ hôi của tôi vừa rơi xuống, người ở đây đặt tên sao mà có... trình độ quá vậy? Lần trước là “Tiểu Bang”, lần này lại là “Công Tôn Sách”, thật sự là... Lắc lắc đầu để không chế lại các suy nghĩ miên man, tôi nhàn nhạt đáp lại: “Cũng không sao, Vạn Phật Tự này chẳng phải là nhà của riêng ai, gây cảm chỉ là nhà hứng nhất thời, nhưng lại còn quấy nhiễu công tử, hãm thiếp thân mới là người thất lễ.” Nói thì nói như thế, nhưng dưới tình huống cấm quân đã sớm “khóa đường” mà người này còn có thể dễ dàng đến nơi này, e là không đơn giản!

“Phu nhân độ lượng”, hắn mỉm cười, sắc mặt không kiêu ngạo không nhún nhường, khiến tôi càng thêm chắc rằng hắn là người không tầm thường.” Có điều, khúc nhạc phu nhân vừa tấu rất đặc biệt, thật mới lạ và độc đáo, không biết có phải là do phu nhân viết nên?”

Lại lần nữa xấu hổ... “Khiến công tử chê cười rồi, khúc nhạc này tên ‘Kỳ tử’, là do thiếp thân vô tình có được, không phải thiếp thân tự tay viết.” Không được cho phép mà đem ra dùng đã là sai, nếu còn làm quá chẳng phải tôi sẽ bị người đời chỉ trích sao? Không cần!

“Kỳ tử? Nhân sinh như kỳ, thế sự như kỳ, khúc ca này quả nhiên thật thâm ý khó lường.” Hắn khẽ trầm ngâm, cười cười đầy thâm ý, “Phu nhân quá khiêm nhường rồi, tại hạ đã quấy nhiễu, xin cáo từ trước.”

“Công tử đi thông thả.” Ngăn động tác muốn giữ người lại của Kỳ Hành, tôi để hắn thung thủng xoay người rồi biến mất trong tầm mắt, cười nhạt một cái.

“Nương nương, ý người muốn...?” Tam ca nhìn tôi khó hiểu, không rõ tôi vì sao lại để hắn đi.

“Người này không phải là người bình thường đâu...” Chẳng phải là bạn còn hơn là địch sao?

“Đúng là người này không đơn giản, vừa rồi thần muốn giữ hắn lại nhưng chỉ sợ võ công hắn cũng không hề kém thần.” Nhíu mày thật sâu, tam ca không cam lòng nhìn về phía Công Tôn Triệt rời đi.

“Hà tất phải như thế? Hắn ta cũng không có ác ý.”

“Làm sao mà nương nương xác định được?”

“Trực giác.” Uống cho tam ca là một cao thủ, ngay cả điều này còn không nhận ra được? Hơn nữa, mỹ nhân như thế, tôi cũng không xuống tay được, hắc hắc!

11. Chương 11

Tùng phiến lá đỏ theo gió tung bay, nằm trên mặt đất bày ra một khung cảnh diễm lệ, tôi túm chặt áo khoác ngoài, uống một ngụm trà nóng, “Mùa thu đến rồi.”

“Nương nương.” Mai Nhi đi vào, thần sắc mang theo chút phẫn nộ.

Tinh thần đang phấn chấn lên một chút, nên tôi cười: “Có chuyện gì?” Lại có chuyện thú vị để đùa nữa rồi sao?

“Nương nương, người còn nhớ vào hôm đại thọ hoàng thượng, có vài vị đại thần đã dâng mỹ nữ lên không?” Có phải cô nàng đang đề cập đến lần đại thọ tôi xuất đầu lộ diện không? Khẽ gật đầu, tôi ra hiệu bảo cô nàng tiếp tục nói. “Lúc đó tổng cộng có sáu người, đều được hoàng thượng phong là Tài nhân. Trong đó, có một Tài nhân tên là Giải Băng Băng, gần đây bởi vì thường xuyên được hoàng thượng sủng ái, nên đã được phong lên làm Sung dung.”

“Ừ.” Tôi tiếp tục gật đầu, đây cũng không phải chuyện gì lớn, tuy rằng nhảy vượt lên bốn cấp cũng hơi dọa người thật, có điều nếu hoàng đế đã thích, thì người ngoài cũng không có quyền hoài nghi.

“Nương nương người không biết đó thôi! Người có biết vị Giải sung dung này dựa vào là cái gì mà được hoàng thượng sủng ái không?” Lắc đầu, em không nói thì làm sao mà tôi biết được? “Không biết từ đâu mà cô ta lại thu thập được những thi từ mà nương nương làm trước đây, cả ngày diễn tấu trước mặt hoàng thượng, dựa vào mấy cái này đoạt được sủng ái của hoàng thượng!”

“Phụt!” Trà thơm mới vừa vào đến miệng cứ như vậy mà “oanh liệt” đi ra, đây chính là cực phẩm Vũ Di Xuân đó nha! Thật là lãng phí.

“A! Nương nương... Người có sao không! Điều tại nô tì không tốt! Nô tì đáng chết!” Mai Nhi cùng với Lan Nhi ở bên cạnh vội vàng giúp tôi vừa vỗ lưng vừa lau người, chỉ sợ tôi bị sặc mà chết.

“Khụ!” Thật ra tôi cũng không sặc đến mức như vậy được, chỉ là do phản xạ có điều kiện quá mức mà thôi, “Mai Nhi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, mấy bài thơ đó không phải do ta làm.” Thật là, hiếm khi tôi nói thật mà không có ai tin là sao?

“Vâng vâng vâng! Không phải là do nương nương làm! Là nô tì nói sai rồi! Thỉnh nương nương thứ tội!” Đau đầu quá... người này đã theo tôi lâu như thế, cái thói quen không hiểu đầu cua tai nheo mà hùa theo này đúng là không thể sửa được?

“Quên đi” tôi xua tay, “Người nói tiếp đi, Giải sung dung kia còn làm chuyện gì mà khiến cả người cả thần đều nổi giận?” Khiến cho người mặt mày oán giận thiếu nước hóa thành quỷ dạ xoa đòi mạng luôn.

“Nương nương, như vậy còn chưa đủ sao? Những cái đó đều là... ờ... cho dù những ca từ đó không phải là do người làm, nhưng chính người là người đầu tiên tìm ra để dâng lên hoàng thượng! Nữ tử đó dựa vào cái gì mà dùng những thứ của người để đi tranh giành hoàng thượng với người chứ!”

“Hoàng thượng không phải là của ta.” Tôi bĩu môi, thật ra cô nàng cũng không nói sai, mặc dù tôi không phải là tác giả, nhưng người khác cũng không dám dùng những ca từ này, vì thật ra tất cả mọi người đều cho rằng những thứ đó là do tôi làm, vậy mà Giải Băng Băng dám dùng thủ đoạn này để đoạt được sủng ái, quả thật là không thể làm người khác vui vẻ nổi. Huống chi... tôi là ai chứ? Tôi chính là kẻ lập chí muốn làm Thực phi – đệ nhất Gian phi nha! Nếu không chính lưng cái con bé dám có can đảm khiêu khích tôi một chút chẳng phải sẽ khiến cho quần chúng nhân dân thất vọng lớn sao? Hắc hắc hắc...

“Nương... Nương nương...” Giọng cười của tôi khiến cho hai kẻ bên cạnh đông cứng cả người.

Tôi ngẩng đầu, lập tức thay bằng một gương mặt tươi cười ảm áp như gió xuân tháng ba: “Mai Nhi, nếu như hoàng thượng đã sủng ái Giải sung dung như thế, ta đây làm Thực phi cũng nên quan tâm đến cô ta một chút cho phải đạo, người nói có đúng không hả?”

“... Đúng ạ...”

“Vậy người đi xem thử coi cô ta muốn cái gì, phải nhìn thật hẩn hoi đấy biết không?” Tôi tiếp tục cười, cười rất dịu dàng.

“... Vâng... Nô tì xin cáo lui...”

Quay đầu phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một phiến lá rụng nổi bật giữa đất trời tựa như an nhiên vì đã thoát khỏi cuộc đời, lơ đãng đáp xuống.

Tôi vuốt ve cái bụng đang dần dần nhô cao lên, lầm bầm: “Mặc dù có câu nói người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu cứ chờ cho đến khi người khác đến ức hiếp mình rồi mới bắt đầu phản kích thì có thể đã quá muộn rồi.”

Không để tôi chờ quá lâu, Mai Nhi mang đến cho tôi tin tức mà tôi cần – chuyện liên quan đến một cặp ngọc bội.

“Người nói là, hoàng thượng ban cho nàng ta một miếng ngọc bội tương tự như miếng ngọc đã từng ban cho Đức phi?” Bảo rằng tương tự chứ hẳn là trong cùng một cặp ngọc.

“Dạ đúng. Người đang hầu hạ Giải sung dung là Yến Nhi trước kia từng hầu hạ bên cạnh Đức phi một khoảng thời gian cho nên cô ta khẳng định chắc chắn hai miếng ngọc bội kia giống hệt nhau.” Mai Nhi khẳng định.

“Vậy Đức phi có biết chuyện này không?”

“Đức phi nương nương cũng không biết đâu ạ, chuyện này là Yến Nhi lén nói với nô tì, người biết được cũng không nhiều.”

“Như vậy thì thật là tốt...” Khóe miệng cong lên thành một hình cung gian xảo, “Các người đi sắp xếp một chút, ta muốn...” như thế... như vậy đó... ha ha!

Nói đến mảnh ngọc bội của Đức phi và vị Giải sung dung kia, thật ra chúng chính là một cặp, còn có tên gọi là Trân Lung ngọc.

Khi Trọng Tôn Hoàng Gia vẫn còn là thái tử đã đem một miếng ngọc bội tặng cho Đức phi, Đức phi vẫn luôn muốn có được miếng còn lại để ghép thành một đôi, nhưng không hiểu vì sao Trọng Tôn Hoàng Gia lại không cho cô ta. Sau này hắn cố ý đem miếng ngọc đó tặng cho tôi, nhưng lại bị tôi từ chối. Tuy nói không trọn vẹn cũng là một cảm giác thú vị, nhưng tôi là kẻ thích “toàn vẹn”, phải chia sẻ chồng với người khác cũng là chuyện bất đắc dĩ còn việc tôi đi đoạt chồng của người khác thì không tính, bởi vì đó là chồng của “người khác” không phải là của “tôi” nếu ngay cả một mảnh ngọc nho nhỏ mà cũng phải cùng người khác chia sẻ một nửa thì thật không thể nào chấp nhận nổi rồi. Đương nhiên là lý do để tôi từ chối cũng hết sức quang minh chính đại.

“Nương nương, như vậy có được không?” Lan Nhi nhìn tôi sợ hãi, thời gian cô nàng vào cung cũng hơi ngắn nên khí thế cũng như tâm kế đều còn kém xa Mai Nhi.

Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại: “Người nghĩ sao? Muốn rút lui à?”

“Chuyện này...”

Tôi đương nhiên biết là cô nàng trả lời không được vì cô nàng không phải là Đức phi, nếu không hiểu rõ tính tình của Đức phi, tôi cũng không thể thiết kế cái bẫy như vậy, bây giờ cứ thử xem Đức phi có theo tính cách của mình mà gây sự không thôi.

“Nương nương! Đã xảy ra chuyện!” Mai Nhi vội vàng quay về báo cáo với tôi, giọng điệu khẩn trương, nhưng trên mặt thì tươi cười hơn hớn.

Tôi mỉm cười, nha đầu này làm việc càng ngày càng chuyên nghiệp nha, đúng là một tài năng.

“Chuyện gì?”

“Hồi bẩm nương nương, giữa Đức phi nương nương và Giải sung dung có xung đột, Giải sung dung bị đả thương. Nương nương có đến xem không?”

Tôi không ngần ngại ném cho cô nàng một ánh mắt xem thường, cái đồ, đã biết thừa còn bày đặt hỏi! “Việc này cũng không thuộc sự quản lý của bản cung. Đang yên lành, các nàng ấy lại gây ra chuyện gì?”

“Dạ, là như thế này,” Mai Nhi cười như đúng rồi, “Cách đây vài ngày Hoàng thượng ban thưởng cho Giải sung dung một miếng ngọc bội, miếng ngọc này lại rất giống với miếng ngọc trước đây Hoàng thượng đã ban tặng cho Đức phi nương nương. Hôm nay Đức phi nương nương cùng Giải sung dung và một vài phi tần khác cùng nhau chơi đùa trong ngự hoa viên, không ngờ Đức phi nương nương đột nhiên phát hiện miếng ngọc của mình biến mất, mọi người tìm một lúc lâu cũng không thấy. Sau đó Đức phi nương nương lại nhìn thấy trên người Giải sung dung cũng có một miếng ngọc bội giống hệt của mình, liền một mực khẳng định là do Giải sung dung lấy trộm. Giải sung dung đương nhiên là cực lực phủ nhận, sau đó không biết tại sao lại lại để xảy ra việc đụng chạm tới Đức phi nương nương, Đức phi nương nương giận dữ liền sai người đánh Giải sung dung.” Nói tới đây, Mai Nhi bỗng nhiên dừng lại một chút, hí hửng vì người khác gặp họa rồi kể tiếp: “Lúc này Hoàng thượng xuất hiện, làm sáng tỏ xong mọi việc thì cũng phát hiện ngọc bội của Đức phi nương nương rơi ở trong bụi hoa. Chuyện đó khiến hoàng thượng long nhan giận dữ, ngay tại hiện trường giáng Đức phi nương nương xuống Chiêu nghi, phạt đóng cửa suy nghĩ nửa năm, còn Giải sung dung mặc

dù được ban tặng một ít trân phẩm quý giá, nhưng e rằng trong khoảng thời gian một tháng cũng sẽ không ra ngoài gặp ai được.”

Ha ha! Tiêu Ngọc Dung thật đúng là bi thảm, không có tội làm đối thủ cô ta đã thua thảm hại như thế. Ôi! Thật sự là đáng thương! Có điều...” Vì sao trong vòng một tháng Giải sung dung lại không dám gặp ai?”

“Hồi bẩm nương nương, có một việc, nô tì không biết có nên nói hay không?”

“Nói.” Bưng chén lên, tôi tinh tế nhấp một ngụm trà, hôm nay là trà long nhãn hạnh nhân.

“Thật ra bất kể là đáng người hay là vẻ ngoài của Giải sung dung đều có vài phần tương tự với nương nương, cho nên nô tì nghĩ có lẽ vì vậy mà Đức phi nương nương mới chuyên nhắm vào mặt cô ta mà đánh!”

...

Không ngờ nha! Giải sung dung này lại là một thể thân! Nói như vậy, tôi có thể cho rằng bản thân mình ở trong lòng Trọng Tôn Hoàng Gia cũng có một vị trí nhất định không?

Lắc đầu, tôi bật cười, “Thì ra là coi cô ta là thể thân của ta...” Khoan? Thể thân? Trong lòng thoáng lướt qua, một kế hoạch mờ mờ nổi lên: “Mai Nhi, giao cho người một nhiệm vụ, nhưng có nắm chắc làm tốt được không?”

“Nương nương xin cứ giao phó.” Vừa nghe có nhiệm vụ, ánh mắt Mai Nhi liền sáng rõ, mười phần là phần tử hiếu chiến!

“Lan Nhi, đi lấy giấy mực đến đây.”

Chờ Lan Nhi cầm giấy mực đến, tôi nói: “Lan Nhi chấp bút, ta đọc người viết.” Lan Nhi gật đầu, tôi thì thầm đọc:

“Đã trăm năm rồng xã tắc,
Ba ngàn dặm thắm sơn hà.
Gác phương lầu rồng xuyên đêm Hán,
Lá ngọc cành vàng quần xa xa.
Chưa từng biết can qua.
Phút chốc bỗng trở thành tôi tớ,
Phong tư Phan Trầm tiêu tan.
Bàng hoàng khoảnh khắc rời đế vị,
Giáo phường còn tấu khúc ly ca.
Rơi lệ nhìn cung nga.”

(Phá trận tử – Lý Dục)

Tôi mỉm cười, sửa hai chữ mở đầu của bài từ một chút, xem chừng hiệu quả sẽ càng cao hơn. Tôi ra hiệu bảo Lan Nhi đưa bài từ cho Mai Nhi, rồi nói: “Tìm người mô phỏng lại bài từ này dựa trên một phần chữ viết của ta, sau đó tìm biện pháp đưa nó đến tay Giải sung dung, nhưng không được mô phỏng quá giống, chỉ cần hao hao là được rồi.”

Mai Nhi ngẩn ra: “Nương nương làm như thế là...”

“Nghĩ cách khiến cho cô ta tin tưởng bài từ này quả thật là bút tích của ta, nếu cô ta hoài nghi ta vì sao lại làm bài từ như thế, người có thể cho người nói với cô ta đây là do ta cảm khái chuyện xưa của tiền triều, dựa trên tấm gương đó mong hoàng thượng không phạm lại sai lầm xưa cũ.” Nếu Giải sung dung hiểu rõ Trọng Tôn Hoàng Gia sẽ không tin tưởng những lời nói này lại càng không đàn bài từ này, đáng tiếc, tôi biết rõ trong đám phi tần hậu cung, e rằng ngoài tôi ra không có bao nhiêu người có thể hiểu rõ vị đế vương trẻ tuổi tâm cao khí ngạo kia.

“A...” Mai Nhi cái hiểu cái không, “Nương nương là muốn mượn tay hoàng thượng...”

“Không, ta không muốn cô ta chết.” Tôi nghiêng ngả nhìn những thứ bên ngoài cửa sổ, “Ta chỉ muốn cô ta bị giam vào lãnh cung. Cho nên, nếu hoàng thượng muốn giết cô ta, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản, tóm lại là ta muốn giữ lại mạng sống của cô ta, đã hiểu chưa?” Tôi mơ hồ cảm giác cô ta sẽ có một tác dụng đặc biệt nào đó, nhưng không phải là bây giờ.

“Vâng, nương nương.” Mai Nhi tuy rằng không hiểu tôi vì sao lại muốn làm như vậy, nhưng vẫn vâng lời nhận lệnh mà đi ra. Tôi tin tưởng cô nàng sẽ làm chuyện này đến nơi đến chốn.

12. Chương 12

Sắp đặt ổn thỏa mọi thứ, tôi quay lại cuộc sống an nhàn tĩnh tâm dưỡng thai. Có điều nghe nói Trọng Tôn Hoàng Gia đang chuẩn bị tuyển phi nữa rồi, xem ra hậu cung là nơi vĩnh viễn không được bình yên.

“Nương nương, bên nhà của người mang đồ tới.” Lan Nhi đánh thức tôi đang nằm mơ mơ màng màng trên ghế.

“Hử?” Tôi mở to mắt, vẫn còn đang lơ mơ trong giấc ngủ, “Đồ gì vậy?”

“Dạ, không rõ lắm, có điều hẳn là thứ nương nương muốn.”

Tôi muốn? Chẳng lẽ... “Mau đưa vào đây.” Không thể nào tin được? Không ngờ hiệu suất làm việc tốt như vậy?

Nghi vấn của tôi nhanh chóng được giải đáp, nhìn thấy một giỏ trái cây màu đen cùng với đồng dưa gang vỏ sần sùi vàng ươm, tôi không khỏi cảm thán thêm lần nữa “quyền lực” thật sự là một thứ tốt.

“Nương nương, những thứ này... chẳng lẽ chính là măng cụt và dưa gang người nói lần trước?” Mai Nhi cũng đi tới, phía sau còn có một đám cung nữ thái giám đi theo giúp vui.

Tôi gật gật đầu, thuận tay cầm lấy một quả măng cụt lên cẩn thận bóc vỏ để lộ ra thịt quả trắng tinh bên trong, cho vào trong miệng cảm nhận hương vị thanh khiết của nó, thật là nhớ mà!

“Các người cũng nếm thử đi”, tôi bảo với đám người đang đứng ngây ngốc ở bên cạnh: “Đúng rồi, chọn một ít đem dâng lên cho hoàng thượng đi, nhớ dặn kĩ đại tổng quản là lúc bỏ vỏ măng cụt phải cẩn thận, đừng để vỏ hoặc nhựa trên vỏ dính vào thịt quả, còn dưa gang thì phải gọt bỏ vỏ ngoài, bỏ ruột, nếu trước đó ngâm vào nước lạnh một lát thì hương vị sẽ ngon hơn.”

“Vâng.” Mai Nhi lĩnh mệnh rời đi, những người khác thì sau khi được tôi mở lời đã bắt đầu lần đầu tiên trong cuộc đời được “thưởng thức món ngon”.

Thật ra tôi chỉ nghĩ là thuận tiện thì lấy lòng hần một chút, nhưng không ngờ một chuyến dâng tặng này lại rước hần đến.

Ngày hôm sau vừa rời giường không bao lâu, đã nghe bên ngoài hô to: “Hoàng thượng giá lâm”, tôi hoảng hồn, tại sao hần lại đến chứ? Đáng tiếc là không có thời gian để tôi nghi ngờ, theo tiếng bước chân ngày càng gần, tôi càng bối rối không biết trốn vào chỗ nào, cuối cùng đành phải một lần nữa trèo lại lên giường, luống cuống tay chân buông sa trường xuống.

Mới vừa chuẩn bị xong, thì thân ảnh Trọng Tôn Hoàng Gia liền xuất hiện tại cửa phòng.

“Vận nhi?” Hình như hần không nghĩ tới là tôi vẫn còn chưa rời giường, hần sững sốt một chút mới bước vào.

Mắt thấy hần chuẩn bị vén rèm trường lên, tôi vội vàng nói: “Hoàng thượng! Người không tuân thủ ước định!”

Tay hần khựng lại giữa không trung, “Vận nhi, trẫm chỉ là...”

“Quân vô hí ngôn mà!” Sợ hần què mặt, tôi đành phải hy sinh một chút, làm nũng với hần.

“Nàng...” Hần thở dài một hơi, buông tay xuống, “Nàng cứ như thế mà không muốn gặp trẫm!”

Hắn đây là đang làm nũng sao? Tôi nghi hoặc nhìn qua, đáng tiếc là cách một lớp sa trường không thấy rõ vẻ mặt của hắn, “Hoàng thượng nói quá lời, thần thiếp chỉ là không muốn để hoàng thượng nhìn thấy thần thiếp hiện giờ.”

“Hừ! Thật là không công bằng!” Hắn hừ nhẹ ngồi vào chiếc ghế đối diện lớp rèm, “Trái cây hôm qua nàng cho người đưa đến là ở đâu mà có?”

“A! Là thần thiếp nhờ phụ thân tìm, hoàng thượng cảm thấy như thế nào?” Không ngờ Trọng Tôn Hoàng Gia lại còn có cái kiểu giận dỗi như con nít vậy, thật là đáng yêu!

“Ừ, không tệ, rất ngon.” Trọng Tôn Hoàng Gia cười nói: “Trẫm không nghĩ là Vận nhi ngay cả những thứ này cũng biết.”

“Thần thiếp chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy trong sách thôi.” Tôi cũng cười, “Hoàng thượng gần đây có vẻ khá là nhàn nhã thông dong.”

“Nhàn nhã? Hừ!” Trọng Tôn Hoàng Gia bực mình hừ nhẹ, “Một hậu cung nho nhỏ cũng đủ thứ chuyện như vậy, xem ra trẫm cần phải tìm người đến trông nom cai quản mọi thứ cho đàng hoàng.”

Trực giác cho thấy ánh mắt hắn đang chiếu vào tôi, tôi cười khan nói: “Việc này dù sao cũng vẫn là do hoàng thượng quyết định, thần thiếp sẽ không lắm miệng.” Hắn muốn như thế nào là chuyện của hắn, tóm lại đừng có dính đến tôi là tốt rồi.

“Vận nhi sẽ nguyện vì trẫm mà quản lý?” Ô! Cái người này, lại dò xét thử lòng tôi trực tiếp rõ ràng như thế! Nham hiểm! “Hoàng thượng nói đùa, thần thiếp ngay cả một Tây Duệ cung còn trông nom chưa xong, huống chi là một hậu cung lớn như vậy, thỉnh hoàng thượng tìm một người tài đức sáng suốt khác đi.”

“A! Vận nhi, nàng từ khi nào mà trở nên khiêm tốn như vậy?” Hắn cười chọc ghẹo, “Chuyện này để sau này nói tiếp, có điều bây giờ có một việc trẫm định giao cho nàng xử lý.”

“Chuyện gì?” Người này bộ dạng dường như đang âm mưu gì đó, trước hết tôi vẫn cần phải cẩn thận.

Hắn tung ra hai chữ hai chữ nhẹ như mây trời gió thoảng: “Tuyển tú.”

...

“Hoàng thượng...” Trong chốc lát tôi không phản ứng nổi.

“Không cần nhiều lời, trẫm biết nàng hiện giờ không thích hợp làm việc vất vả, có điều trẫm chỉ yêu cầu nàng giúp trẫm tuyển người, những chuyện lật ật đều đã có Cao Tiến Bảo phụ trách rồi.”

“Hoàng thượng không sợ thần thiếp chọn cho hoàng thượng những người xấu xí sao?”

“Ai da! Có thể được tuyển tiến cung cho dù có kém một chút thì cũng không đến nỗi xấu xí được! Hơn nữa nếu thật sự là như vậy thì trẫm chỉ có thể thất vọng về thẩm mỹ của Vận nhi thôi.”

Nghiến răng. “... Thần thiếp lĩnh chỉ.”

Nhìn bóng lưng đặc ý của Trọng Tôn Hoàng Gia, lần đầu tiên tôi nghiêm túc suy nghĩ đến việc... hành thích vua!

“Chúc mừng nương nương!”

Sau khi Trọng Tôn Hoàng Gia đi, người đầu tiên chúc mừng tôi là Lan Nhi lãnh đủ.

“Mừng cái đầu người á?! Hắn ăn no rửng mỡ không có việc gì làm người cũng ủng hộ hắn hả? Đây là hắn đang cố ý sắp đặt cho ta! Có hiểu sắp đặt là như thế nào hay không hả? Đi! Đem ‘cung giới’ chép mười lần cho ta!” Tôi giận! Tên ngốc này! Tên khốn này! Tên khốn kiếp aaaaa!...

Không thèm để ý Lan Nhi mặt mày kinh hoàng dập đầu thỉnh tội, tôi phát tay đuổi nàng đi, quay qua bảo Mai Nhi: “Đi cắt một quả dưa gang đem đến đây!” Tôi muốn ăn ăn ăn! Ăn chết hắn!

“Nương nương...” Một lúc lâu sau, Mai Nhi mới sợ hãi mở miệng.

“Chuyện gì?” Thật ra tôi đã giận đến nỗi cái gì cũng ăn không vô rồi, tôi chủ yếu là cố ý làm khó người khác, làm khó đám cung nữ thái giám xui xẻo bên cạnh bị tôi giận chó đánh mèo thôi.

“Nương nương... Nô tì... Nô tì ăn không vô rồi.” Ợ một cái, Mai Nhi nãy nể nhìn nửa quả dưa gang còn lại.

Khoát tay, “Thôi.” Ôi, mặc dù “hành hạ” người khác rất là sảng khoái, nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy ai oán! Cái tên Trọng Tôn Hoàng Gia này rõ ràng là muốn thử tôi, đúng là một chuyện không tốt, có lẽ đây là vận mệnh bị lạnh nhạt đang chờ đợi tôi, làm sao mới có thể bảo vệ địa vị hiện giờ của tôi đây? Thật phiền não a

Mặc kệ là tôi bằng lòng hay không bằng lòng, việc tuyển tú cũng đã bắt đầu rồi.

Cũng may là hết thấy đều có Cao công công phụ trách quản lý, tôi quả thật đúng như Trọng Tôn Hoàng nói, chỉ phụ trách nhìn, cũng không phải làm nhiều việc lắm.

Tuy nhiên hiện giờ những cô gái được tuyển vào đều có tố chất rất cao, lấy tiêu chuẩn thẩm mỹ hay soi mói của tôi mà nhìn, cũng có vài cá nhân được coi là “tuyệt sắc”! Điều này không khỏi khiến tôi cảm thấy vô cùng... hưng phấn.

“Nương nương, tại sao người còn cười được như vậy?” Mai Nhi đang đứng cùng ở phía sau bình phong khó hiểu nhìn tôi, trên mặt là ‘trăm mối sầu lo’.

“Vì cái gì mà lại không cười?” Có đối thủ mới có cạnh tranh, có cạnh tranh mới có tiến bộ, tôi không cười chẳng lẽ lại khóc?

“Nương nương, mấy người kia là uy hiếp lớn đó! Nô tì nghĩ, nếu hoàng thượng đã để cho người nhúng tay vào việc này, chúng ta có thể...” Trên mặt cô nàng hiện lên vẻ tàn nhẫn, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo.

Tôi cười, nha đầu này rốt cuộc vẫn còn non nớt lắm, nếu Trọng Tôn Hoàng Gia đã yên tâm cho tôi nhúng tay vào nghĩa là phía sau đã có sắp xếp, nếu tôi thật sự làm như vậy, e rằng mới là không ổn! Huống chi cho dù tôi có thể làm sạch sẽ gọn gàng đi chẳng nữa, chẳng phải là tôi sẽ mất đi rất nhiều trò vui sao?

Nhìn thấy tôi có vẻ không đồng ý, Mai Nhi có chút sốt ruột: “Nương nương!”

“Yên tâm yên tâm! Chỉ bằng mấy người họ không thể làm gì được ta đâu.” Vỗ vỗ đầu cô nàng cho có lệ, tôi nhìn hai cô gái chói sáng nhất ở giữa sân, trong lòng lại bắt đầu có tính toán mới.

“Mai Nhi, có nhìn thấy hai người kia không? Là người mặc quần áo màu mơ chín và người mặc quần áo màu vàng.” Tôi chỉ đến mục tiêu mới vừa định.

“Dạ, quần áo màu mơ chín tên là Băng Thiên Ảnh, quần áo màu vàng là An Phỉ Vũ. Nương nương, có chuyện gì sao?”

“Thu thập tư liệu của hai cô gái ấy cho ta, sau đó nghĩ cách đem người của chúng ta sắp xếp đến bên cạnh họ, tạm thời thì chưa cần làm gì hết, chỉ cần xem họ là chủ nhân rồi hầu hạ cho tốt là được, quan trọng nhất là phải có được sự tín nhiệm của họ. Rõ chưa?”

“Vâng, nương nương.”

“Còn những người khác, hễ mà người cảm thấy có uy hiếp thì cũng có thể an bài người đến bên cạnh họ, cụ thể làm như thế nào thì tự người biết rồi, miễn sao không liên lụy đến Tây Duệ cung và ta là được.”

“Nô tì biết rõ!” Vừa nghe tôi giao phó như thế, hai mắt Mai Nhi đã lập tức sáng lên.

Lắc đầu, không ngờ nha đầu này còn thích tranh đấu tàn nhẫn hơn cả tôi, trước đây rõ ràng là rất điềm tĩnh kia mà.

13. Chương 13

“Nương nương thỉnh người xem qua.” Cao công công đem một xấp danh sách cùng với một tập tranh tới cho tôi, muốn tôi lựa chọn.

Cái này vốn là “trách nhiệm” của hoàng đế, bây giờ lại bắt đắ dĩ rơi xuống đầu tôi. Thay hoàng đế tuyển phi tử, không biết tôi có phải là người đầu tiên từ trước tới nay không nữa?

Thật ra tư liệu về tú nữ tôi đều đã sớm tra xét rõ từ lâu, đối với một vài người, tôi biết còn chi tiết hơn so với tập giấy tờ ghi chép kia. Lơ đãng lật giở tập danh sách, tôi thuận tay lấy ra tên vài người xuất sắc nhất, rồi đưa phần còn lại cho hắn nói: “Những người này là chắc chắn rồi, còn lại những người khác tùy Cao công công xem xét nên làm thế nào.”

Trong mắt Cao công công thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó hỏi thẳng: “Vậy không biết nương nương nhìn danh sách này thấy như thế nào?”

Thì ra hắn đã chuẩn bị hết mọi thứ trước rồi. Tôi cười nhận lấy, xem một lượt sau đó nói: “Công công quả nhiên cẩn thận, như thế này là tốt lắm rồi.”

“Vậy nô tài trở về phụng mệnh, nô tài xin cáo lui.”

“Công công đi thông thả.”

Tôi đắm chiêu nhìn thân ảnh hắn rời đi, Trọng Tôn Hoàng Gia cuối cùng là muốn bày trò gì? Chẳng lẽ hắn thật sự đã nổi lên nghi ngờ với tôi?

“Nương nương” Mai Nhi đến bên cạnh nói: “Tất cả đều đã sắp xếp xong.”

“Mai Nhi, đi thông báo cho người của chúng ta biết, ẩn thân khéo một chút, không nên gây chuyện.” Lo lắng mãi cũng vô ích, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân hắn làm thế, đành phải dặn dò mọi người tự thân cẩn thận trước đã.

“Nương nương? Có chuyện gì xảy ra ạ?”

“Không có, chỉ là ta cảm thấy hình như hoàng thượng đang nghi ngờ chuyện gì đó.”

“Chuyện này... nô tì sẽ giám sát chặt chẽ mọi thứ, xin nương nương yên tâm.”

“Ừ.” Nhắm mắt lại, tôi sờ cái bụng đang càng ngày càng lớn, trong thời kì mang thai lại âm mưu đầu đá như thế này, không biết có phải là sẽ dạy dỗ thai nhi tính cách bất lương không nữa? Có điều, sinh ra tại hoàng cung, nếu không gian xảo thủ đoạn một chút chỉ sợ rằng ngay cả xương cốt cũng sẽ bị người khác nhai sạch sẽ!

Con yêu à, mẹ chỉ là muốn tốt cho con thôi, con cũng đừng trách mẹ nhé!

Trận tuyết đầu mùa đông chắc hẳn là vô cùng đẹp, tiếc rằng tôi không có phúc phận được thưởng ngoạn.

“Aaaaaaaaaaaaaa ” cho tới tận bây giờ tôi cũng không thể ngờ mình luôn luôn tự xưng phẩm chất ưu nhã lại có lúc có thể phát ra thanh âm chán động – tuyệt đối không thể gọi là của thực nữ như thế, nhưng sự thật chính là... cái âm thanh làm cho cả Tây Duệ cung thậm chí ngay cả ngự hoa viên cũng bị chán động quả thật là đang phát ra từ miệng tôi Thực phi Kỷ Vận.

Chết tiệt! Đau quá! Vì sao tôi phải là phụ nữ? Vì sao lại muốn tôi sinh con? Vì sao cái tên đáng chết kia là người gây ra chuyện lại không đau đớn, mà ngược lại tôi phải chịu đau thế này? Oaaaaaa...

Đúng vậy, tôi đang lâm bồn, tại cái thời khắc hoa tuyết đang vùn vù xinh đẹp như thế thì tôi đang đau đớn gần chết vì sinh nở!

Những người ở bên cạnh vừa bận rộn vừa hoảng sợ, trên mặt mỗi người đều là bộ dạng tựa như sắp phải chống lại thiên binh vạn mã, giống như tận thế sắp rơi xuống đầu vậy, ánh mắt hoảng hốt nhìn đến tôi rồi ngay lập tức dời qua chỗ khác, mặc dù rất buồn cười, đáng tiếc là tôi đã đau đến mức không còn sức để cười nữa.

Bà đỡ trong cung và cả người do cha tôi tìm tới đều ở bên cạnh, không ngừng nhắc tôi dùng sức, cơ thể tôi đau nhói lên từng cơn, nhưng ngược lại tinh thần hoàn toàn tỉnh táo. Tôi chậm rãi điều chỉnh hô hấp, nhớ lại tư liệu mình đã đọc được ở kiếp trước, hít sâu...

Đại khái là tôi được ông trời ưu ái, hoặc là đứa trẻ của tôi đặc biệt thông minh, nó đã không khiến tôi phải đau đớn quá lâu mà đã thuận lợi ra đời.

“Oa ” một tiếng khóc to đến mức có thể so sánh với thanh âm thảm thiết tôi kêu trong lúc đau đớn – vâng vọng khắp Tây Duệ cung, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí ở khóe mắt tôi đã liếc thấy có người mềm nhũn ngồi xuống đất.

“Chúc mừng nương nương! Là một hoàng tử!” Giọng nói của bà đỡ không ngớt vui mừng, cứ như thể chính bà ta mới vừa sinh con trai vậy.

Tâm tôi khê chùng xuống, quả nhiên là... “Đưa cho ta xem nào.” Thanh âm khàn khàn này lại xuất phát từ trong miệng tôi, tôi nhú mày khi nhìn thấy đứa trẻ nhăn nhoe trong tay: “Thật xấu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm cả lại, thân thể cũng dúm dỏ, hai mắt thì chỉ như đường chỉ, đây thật sự là đứa trẻ do tôi sinh ra sao? Bọn họ không đánh tráo con của tôi đấy chứ?

“Nương nương ” Giọng nói bất đắc dĩ của Mai Nhi vang lên, “Đứa trẻ mới sinh nào cũng như vậy, vài ngày nữa sẽ khác mà.”

Thật sao? Nhú nhú mày, tôi nói: “Vài ngày nữa hãy cho hoàng thượng nhìn.”

Mọi người đều giật mình ngẩn ra, vẻ mặt khó xử nhìn tôi, “Nương nương, cái này... hình như không hay lắm?”

“Có gì không tốt, dù sao với cái hình dạng bây giờ của hài nhi hoàng thượng cũng sẽ không thích.” Một quá, không được, tôi phải ngủ một giấc, “Mai Nhi, trông chừng hoàng tử cẩn thận, không được xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hiểu chưa?” Nhắm mắt lại, tôi chậm rãi rơi vào giấc ngủ sâu, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng đáp lại của Mai Nhi.

Khi tôi tỉnh lại, đã là hai ngày sau rồi.

Lúc Mai Nhi bế đứa nhỏ đến cho tôi, tôi mới phát hiện bộ dạng của tên nhóc này thật ra rất đáng yêu. Mặc dù bởi vì còn quá nhỏ mà không nhìn ra có chỗ nào xuất sắc, có điều khuôn mặt trái xoan nhỏ bé trắng trẻo, cùng đôi mắt to tròn đen láy sáng như sao, lấp la lấp lánh nhìn tôi, thật đáng yêu. Bàn tay nhỏ bé mềm mại đập đập vào cái miệng chúm chím cong cong, thỉnh thoảng kêu “a a”, tôi vừa đùa giỡn vừa cười “khúc khích”, thật sự là muốn cắn ột cái mà!

“Nương nương!”

Tôi ngẩng đầu nhìn qua Mai Nhi vừa mới ngăn chặn suy nghĩ của mình, có chút ai oán. Tại sao không cho tôi cắn chứ!

Mai Nhi rùng mình một cái, lia mắt đi hướng khác nói: “Nương nương, bây giờ có thể mang hoàng tử đi gặp hoàng thượng được chưa?”

“Hả?” Trọng Tôn Hoàng Gia còn chưa nhìn thấy con? “Các người không đưa hoàng tử đi gặp hoàng thượng trước sao?”

“...” Mai Nhi biến sắc, “Nương nương, người đừng nói là đã quên rồi?”

“Hử?” Tôi đã quên cái gì?

“Chính nương nương nói muốn đợi vài ngày sau mới cho hoàng thượng gặp tiểu hoàng tử.” Hử! Trên mặt Mai Nhi có phải đang nổi vạch đen không vậy?

“Có... có sao?” Mang máng... hình như... đại khái là... tôi có nói qua thì phải...

“Nương nương ” ... Sắc mặt Mai Nhi thật khó coi!

“Ừm, chuyện đó... chẳng lẽ hoàng thượng cũng không yêu cầu sao?” Kỳ quái, cho dù tôi có nói không cho hẳn gặp, chẳng lẽ hẳn cứ như thế nghe lời mà không gặp thật?

“Không có ạ, hoàng thượng nói nếu ý người đã như thế thì cứ tùy theo người.”

Từ lúc nào mà Trọng Tôn Hoàng Gia trở nên biết nghe lời như vậy? Hay là... căn bản là hẳn không cần? “Người đi tìm Cao công công, ôm thằng bé đến đó, tiện thể để hoàng thượng tứ danh luôn (- đặt tên).”

“Hoàng thượng đã tứ danh rồi a. Hoàng thượng nói dựa trên sắp xếp bối phận trong hoàng phủ, đến thế hệ này thì tên đi cùng với chữ ‘Cấp’, bởi vậy ban tên là ‘Cấp Duệ’.”

“Cấp Duệ, Trọng Tôn Cấp Duệ...” cố gắng hết sức rồi sẽ vượt qua được, mặc dù tên không quá khí phách, nhưng cũng coi như tao nhã. “Được rồi, ôm Tiểu Duệ đi gặp hoàng thượng đi!” Tôi bắt đầu suy nghĩ đặt cho tên nhóc này một nhũ danh.

“Nương nương, Kỷ phu nhân đã tới.” Mai Nhi vừa bế Tiểu Duệ ra ngoài, Lan Nhi liền bước vào báo.

“Mau mời vào.”

“Vận nhi, con có khỏe không?” Kỷ phu nhân mặt rạng rỡ tươi cười, khoe mắt đầu mày còn lộ ra vẻ đắc ý.

Trong lòng tôi thầm buồn cười, “Dạ khỏe. Nương, có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là cha con với mọi người trong nhà nhớ mong, muốn nương vào thăm, thuận tiện mang một ít thuốc bổ cho con bồi dưỡng.” Thuốc bổ? Có thuốc bổ nào mà trong hoàng cung không có? Hẳn là có chuyện quan trọng đây?

“A, vẫn là phụ mẫu quan tâm nữ nhi nhất. Các ca ca vẫn khỏe chứ ạ?” Tôi cười cười, cũng không vạch trần ra.

“Đều khỏe, có điều...” bà nhìn nhìn tôi, hơi nhúu mày, “Đại ca của con gần đây phải phụng mệnh xuất chinh tây nam, nương lo lắng...”

“Cái gì?” Xuất chinh tây nam? Ở đó có chiến sự sao?

“Ôi! Đám người dị tộc ở tây nam gần đây có dấu hiệu rục rịch, hoàng thượng không yên lòng, nên hạ lệnh cho đại ca con mang binh lính đến hỗ trợ phòng ngự. Có điều nghe nói ở bên kia có nhiều kỳ nhân dị sĩ, hơn nữa còn nghe đồn họ biết tà thuật, thời tiết cũng vô cùng khắc nghiệt, nương lo lắng cho đại ca con...”

Nghe thế tôi cũng nhúu mày, có điều không phải vì lo lắng, mà là do hiểu được lần này Kỷ phu nhân đến, tám phần là do ý của bà ấy. Đại ca Kỷ Huyền vốn là An Tây đại tướng quân, vùng tây nam là do huynh ấy quản lý, đây là chức vị mà phụ thân sắp xếp cho huynh ấy ngay từ đầu, chắc chắn bọn họ cũng sẽ không đợi đến giờ phút này mới hối hận, vậy xem ra, vấn đề thuần túy là do Kỷ phu nhân quá lo lắng cho con mình, không liên quan gì đến lợi ích của Kỷ gia cả.

“Nương, người yên tâm đi, đại ca dũng mãnh phi thường, chỉ là một dị tộc ở tây nam sao có thể làm khó huynh ấy? Huống chi năm đó cha giúp huynh ấy đạt được chức vị này cũng đã có chuẩn bị kỹ càng rồi, người cứ yên tâm đi!”

Có phải từ cổ chí kim mẫu thân đều quan tâm đến con mình như thế? Dù biết rõ không sao, nhưng vẫn không nhịn được mà lo lắng, quan tâm. Nhưng vì sao cha mẹ tôi lại có thể tàn nhẫn vứt bỏ tôi? Nhớ lại mười sáu năm sống ở cô nhi viện, tôi những tưởng rằng nội tâm đã nguội lạnh từ lâu, giờ đây lại bất giác cảm thấy có một chút buồn rầu.

14. Chương 14

Ai nói nữ nhân vào tháng ở cữ sẽ cực kì nhàm chán nào?

Mới đầu tôi cũng nghĩ là như vậy, đặc biệt là ở cái thời cổ đại lạc hậu này, nhưng không ngờ rằng phi tử hậu cung dường như biết tôi nhàm chán, cho nên cố ý trở thành trò vui cho tôi giải trí, thật sự là làm tôi cảm kích quá trời luôn.

Trước tiên là nói về vị Giải sung dung bị tôi xếp đặt kia. Sau gần ba tháng nghỉ ngơi bảo dưỡng dung nhan, lần đầu cô nàng công khai lộ mặt, cũng như dâng lên Trọng Tôn Hoàng Gia “tác phẩm mới”. Kết quả là có thể thể biết trước, Trọng Tôn Hoàng Gia tuổi còn trẻ đã đăng ngôi hoàng đế, mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng thiên hạ thái bình, tứ hải ca tụng, vẫn thường tự xưng là hiền quân, minh quân, cũng bởi vì tuổi còn trẻ nên rất dễ mất bình tĩnh, chắc chắn nghe không lọt tai việc so sánh hằn với người khác. Nếu là so tốt thì không nói làm gì, đằng này Giải sung dung hết lần này đến lần khác lại so sánh hằn với vị Quân vương tiền triều ngu ngốc đã để mất vận lý giang sơn kia, như thế thật sự là... chắc chắn!

Đế vương giận dữ, huyết nhiễm sơn hà. Vốn dĩ Trọng Tôn Hoàng Gia có tiểu hoàng tử, đáng ra phải vui sướng hân hoan, nhưng một khúc ca này của Giải sung dung lại lập tức đánh bay hết sạch tâm tình của hắn, hơn nữa đám mỹ nhân, tài nữ ở bên cạnh luôn ghen ăn tức ở với Giải sung dung, người một lời ta một câu thêm mắm thêm muối, lửa giận trong lòng Trọng Tôn Hoàng Gia lập tức bốc thêm ba phần.

Giải sung dung nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt, lập tức tung ra con át chủ bài, công bố bài từ này là từ tay tôi mà ra, nàng cũng chỉ là đi mượn, hi vọng đế vương có thể vì nàng “trẻ người non dạ” mà tha ột lần. Vụ này lại càng vui, vừa nghe đến đổ lên đầu tôi, bốn phía lập tức im bật, nín thở nhìn nhau chờ Trọng Tôn Hoàng Gia ra quyết định.

Đáng tiếc, tôi vì vấn đề “hình dáng” của mình nên “bế quan” đã lâu, muốn đổ chuyện này lên trên đầu tôi nói như dễ lắm ấy, ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không tin tưởng. Sau đó Giải sung dung đưa ra “chứng cứ phạm tội” từ từ phổ (- bản chép thơ phổ nhạc), Trọng Tôn Hoàng Gia sai người kiểm tra bút tích, kết quả cuối cùng đương nhiên là hàng nhái, sau đó lại qua một lượt lấy “khẩu cung” các thị nữ trong cung của Giải sung dung, cuối cùng Giải sung dung bị giáng cho tội danh “lập ý nguyên rửa, cùng với ý đồ hãm hại Thực phi”, bị giam vào lãnh cung.

Cứ như vậy, trong tình hình tôi không hề lộ diện, Giải sung dung cao cao tại thượng từng bị mọi người ghen ghét đố kỵ vô cùng cứ như vậy bị mất đi tự do cùng hạnh phúc của nửa đời sau, đành phải trải qua những tháng ngày thanh tịch ở lãnh cung quanh quẩn đến cuối đời.

Lúc tin tức được đưa đến, người cao hứng nhất lại không là tôi mà là Mai Nhi, bộ dạng vui mừng của cô nàng làm cho người khác cứ tưởng rằng ngay ngày mai cô nàng sẽ được đi lấy chồng. Tôi bật cười lắc đầu, nhắc nhở: “Vui mừng như thế làm gì? Mọi chuyện còn chưa xong đâu!”

“Còn chưa xong? Còn có chuyện gì sẽ phát sinh sao nương nương?” Lan Nhi cũng sáp lại gần, nhìn ra được là cô nàng cũng đang hờn hờ vô cùng.

“Chuyện của Giải sung dung dù đã được giải quyết, nhưng phải một thời gian nữa mới lắng xuống, mà hoàng thượng thì vẫn không có xử phạt gì cả. Mai Nhi, vậy còn Băng Thiển Ảnh và An Phỉ Vũ hiện giờ đều được phong Tiệp dư rồi phải không?”

“Vâng, nương nương, người tính toán...” Ánh mắt Mai Nhi lóe lóe, năm ngón tay khép lại làm tư thế chặt một nhất.

Lắc đầu, cái con bé này không có việc gì sao lại thích làm chuyện đâm máu như thế? “Người nghĩ cách sắp xếp một chút, ta hi vọng chứng kiến hoàng thượng chuyên sủng ái một mình Băng Thiển Ảnh.”

“Hả?” Mai Nhi ngơ ngác nhìn tôi.

“Aizzz! Theo tư liệu người đưa cho ta, hai người này trong lúc tuyển tú đã kết thân với nhau, lại còn kết nghĩa kim lan, gọi nhau tỷ muội, đúng không?” Nhìn cô nàng gật đầu, tôi nói tiếp: “Trong đó thì tính cách Băng Thiển Ảnh ôn hòa nhân hậu, mà An Phỉ Vũ thì có vẻ mạnh mẽ, hơn nữa cá tính lại độc lập, đối với chuyện mình đã muốn thì dù thế nào cũng nghĩ cách giành về, không sai chứ?” Mai Nhi lại gật đầu, “Chúng ta đây thử nghĩ một chút, nếu như trong hai người dung mạo đều không phân biệt được cao thấp, chỉ có một người chiếm được sủng hạnh của hoàng thượng, vậy người còn lại sẽ làm thế nào đây?”

“A!” Mai Nhi nhìn tôi kinh hãi, “Nương nương, ý người là...”

Gật đầu, “Nếu Băng Thiển Ảnh là người không trúng tuyển, e rằng với cá tính của cô ta thì cũng không làm nên được chuyện gì, nhưng nếu là An Phỉ Vũ thì... Ha ha!”

“Nương nương thật là một thiên tài!” Nha đầu kia lại bắt đầu dùng ánh mắt sùng bái tôi rồi.

Băng Thiển Ảnh ơi Băng Thiển Ảnh, cô cũng chớ có trách tôi! Ở trong hậu cung này vốn dĩ những thứ được gọi là tình nghĩa không có nhiều, cô sẽ nhanh chóng nhận ra thôi. Thật ra người tôi xem trọng nhất là cô đó nha! Cô chính là một trong những người có khả năng ngồi lên vị trí hoàng hậu nhất, bề ngoài tao nhã ung dung, trí tuệ thâm tàng bất lộ... giống như là “Nhĩ Thuần” (- Đồng Giai Nhĩ Thuần phim Thâm cung nội chiến) trong trí nhớ của tôi vậy. Bây giờ chỉ cần cô vứt bỏ thứ tình cảm vô vị này và chính thức lộ mình, cô sẽ là đối thủ mạnh nhất của tôi đấy. Đương nhiên, nếu như cô không qua được một cửa này, tôi

đây cũng chỉ có thể buông tha cho cô và tìm “bạn diễn” khác mà thôi, chỉ mong cô sẽ không làm tôi thất vọng!

Ha ha!

“Yêu là vui sướng, là khổ đau, là đắm say, là bày tỏ

Hoặc giả ngày sau còn lưu dấu truyền kỳ.

Yêu là thề ước, là thói quen, là thời gian, là bạc tóc

Hoặc giả làm cho chúng ta chợt vui chợt buồn.

Hoàn toàn quên đi chính mình

Chỉ nguyện có thể cùng sinh cùng tử.

Ngày sau có ai hỏi đến.

Trời cao lộng gió mãi chấp cánh chung đôi.

Yêu là mỉm cười, là cười vang, là khúc khích, là vui đùa

Hoặc giả âm thầm sợ hãi tịch liêu.

Yêu trông ra sao, đáng giá thế nào, tại vì sao, và từ đâu mà có.

Sao có thể thấp lên ngọn lửa giữa thế giới đầy băng tuyết?

Ai còn khấn cầu điều gì.

Từ kết cuộc vui buồn đan xen.

Ai có thể chấp nhận hậu quả.

Từ thuở ban đầu chọc trời khuấy nước.

A... Có nhau, cùng thấp lên ngọn lửa giữa trời tuyết.

Yêu người từ tận lúc mơ hồ thuở bàn cổ sơ khai

Lãng mạn như những câu chuyện cổ.

Yêu người từ tận chốn mộng lung tiền kiếp, kiếp này sang lẫn kiếp sau.

Chỉ sợ bước qua nhau mà không hay biết.

Giữa hồng trần mệnh mông, đi hết bốn phương vẫn kẻ vai sát cánh.

Chỉ sợ phải sống một mình không còn ý nghĩa

Yêu là thứ tình cảm đến rồi đi, đi mất lại quay về

Vấn vương trăm mối tơ duyên

Cho đến khi người và tôi kiếp này vĩnh viễn không biệt ly...”

(Thần thoại tình thoại – Thiên hạ hữu tình nhân –

Nhạc phim Thần điêu đại hiệp 1995)

Tôi rất thích bài hát này, cho dù là nghe hay là hát, tôi đều giống như hoàn toàn chìm đắm vào trong cái tình yêu vừa si mê lại ngu ngốc đó, men theo mỗi một câu thề nguyện, mỗi một dáng cười mà thăng trầm theo.

Tình yêu giống như một câu chuyện thần thoại, lời ân ái có kéo dài mãi cũng chỉ là muồn dẹt hoa trên gấm (– tô điểm cho thứ đã đẹp lại càng đẹp, cũng mĩa mai làm chuyện màu mè vô ích: gấm đã đẹp sẵn sao còn phải thêu hoa làm gì!) cho cái thần thoại này mà thôi.

Mặc dù tôi không tin vào tình yêu, nhưng tôi ảo tưởng về tình yêu.

“Vận nhi, đây là khúc đàn gì vậy?” Một giọng nói thành linh vang lên sau lưng tôi, kỳ lạ là tôi không bị dọa cho giật mình.

Quay đầu lại cười với hắn, tôi đứng dậy hành lễ đáp: “Khúc ca này tên là ‘Thần thoại tình thoại’, thần thiếp từng nghe người khác đàn qua, cảm thấy thích vô cùng nên học thuộc lại.”

“Ồ? Trẫm còn tưởng rằng lại là một tác phẩm của Vận nhi làm chứ!” Trọng Tôn Hoàng Gia chỉ chỉ ngón tay nói: “Khúc ca này hát về cái gì? Mặc dù một chữ trẫm nghe cũng không hiểu, nhưng cảm thấy nó sâu khổ triền miên, lại phảng phất mang theo tình ý vô hạn, cũng có thể là trẫm nói sai?”

“Hoàng thượng anh minh, khúc ca này là dùng ngôn ngữ địa phương của nơi khác phổ nên, thần thiếp cũng chỉ hiểu sơ sài đại khái ý nghĩa của nó.” Tôi cười, yên tâm, cho dù người có nói sai, thiếp thân đây cũng sẽ không làm người mất mặt đâu. “Khúc ca này đại ý kể về lời thề non hẹn biển sống chết không rời của một đôi nam nữ sau khi trải qua một loạt kiếp nạn sinh tử, mà tình yêu của đôi trai gái này cũng giống như âm dương quần quýt nhau từ lúc thiên địa sơ khai, bất kể nhân quả đúng sai, chỉ như thiêu thân lao vào lửa, đến tận cùng trước khi bốc cháy chỉ mang theo một tia khát vọng được yêu thương, cho dù là vì thế mà hồi phi yên diệt (- hồn tiêu phách tán, tan thành tro bụi).”

Tôi cứ đều đều mà nói, nhưng Trọng Tôn Hoàng Gia nghe lại có vẻ xúc động, đôi mắt sáng ngời nhìn tôi một cách sâu lắng, cuối cùng lại không nói một lời.

Tôi cười, “Nếu Hoàng thượng có hứng thú, thần thiếp diễn tấu một khúc khác rõ ràng cho người nghe.” Nếu sớm biết hắn sẽ đến, tôi đã không hát bài này rồi.

“Trẫm cũng đang có ý này.” Hắn thành thoi dựa vào trên ghế dài, khép hờ đôi mắt.

“Tay ửng hồng, rượu Hoàng Đăng

Sắc xuân ngập cảnh liễu cong góc tường.

Gió đông lạnh, tình yêu bạc

Sợi nhớ sợi buồn thắm năm chia cắt

Lầm! Lầm! Lầm!

Xuân vẫn thế, người hao gầy

Lệ thấm đỏ trên lụa

Hoa đào rơi, lầu ngăn ao

Dầu núi còn đỏ, cảm thư khó toàn

Không! Không! Không...”

(Thoa đầu phượng – Lục Du)

Dư âm vẫn còn du dương, Trọng Tôn Hoàng Gia đã đi đến bên người tôi, kéo cầm tôi lên hậm hực nói: “Vận nhi, nàng lại trêu chọc trẫm?” Tôi cười, nương theo tay hắn đứng lên dựa vào trong lòng hắn, “Hoàng thượng đừng oan uổng thần thiếp mà, bài từ này cũng đâu phải do thần thiếp làm, chính hoàng thượng muốn nghe ca, thần thiếp liền nghĩ đến rồi đàn mà thôi.”

“Phải vậy không ?” Hắn kéo dài giọng, rõ ràng là không tin.

“Hoàng thượng ” hắn kéo tôi cũng kéo, xem thử giọng ai nũng nịu hơn cho biết mặt.

Quả nhiên là hắn nhú mày, miễn cưỡng nói: “Được rồi, được rồi, trẫm thứ nàng vô tội.”

“Tạ ơn hoàng thượng khai ân.” Tôi cười dụi dụi vào người hắn, ngón tay như vô tình như cố ý lướt qua trước ngực hắn, nhưng giọng điệu vẫn vô cùng chăm chú: “Hoàng thượng có vừa lòng với tú nữ thần thiếp lựa chọn cho người không?”

Thân thể hắn hơi động dậy, giữ chặt tay tôi kéo lại, khẽ nheo mắt: “Không ngờ là khẩu vị của Vận nhi cao cấp đến vậy, thật sự là khiến trẫm vô cùng hài lòng.”

“Đã như vậy” tôi tỉnh bơ để hắn kéo tay đặt xuống hông, nhưng cũng không yên lặng mà ngo ngoáy khiêu khích một chút, môi như vô tình áp sát hắn: “Hoàng thượng có định thưởng cho thần thiếp một chút không?”

Hắn tiếp tục đè bàn tay “hư hỏng” của tôi ở trên lưng hắn lại, có phần dờ khóc dờ cười nói: “Nàng muốn cái gì cứ việc nói thẳng đi!”

“Ừm, thần thiếp muốn...” Tôi ngẩng đầu, sóng mắt mông lung mê muội, môi lướt qua khe thổi khí bên tai hắn: “Hoàng thượng.”

Trọng Tôn Hoàng Gia hít một hơi kinh ngạc, ánh mắt thâm trầm nhìn tôi chăm chú, cơ hồ giống như muốn nuốt lấy tôi.

Tôi tách người sang một bên, quăng ra một nụ cười vô tội, “Đã lâu người ta không cùng hoàng thượng dùng bữa, chẳng lẽ chuyện này mà hoàng thượng cũng không vui vẻ chấp thuận được sao?”

“Nàng...” Thái dương hắn nổi một đường gân xanh, sau khi hít một hơi thật sâu, mới dùng ngữ điệu bình tĩnh hỏi lại: “Chỉ như vậy thôi?”

Tôi gật đầu: “Chỉ như vậy thôi. Hả? Chẳng lẽ vừa rồi Hoàng thượng lại hiểu lầm ý của thần thiếp sao?” Tôi nghiêng đầu ngược lên, ngáy thơ nhìn hắn, nhưng trong bụng đã cười đến thắt cả ruột rồi.

Lại hít sâu thêm một hơi, Trọng Tôn Hoàng Gia lại liếc mắt nhìn tôi một cái thật sâu, đột nhiên nở nụ cười cực kỳ mờ ám: “Được, đêm nay trẫm ở lại Tây Duệ cung dùng bữa, thuận tiện để trẫm ôn lại những điệu múa thiên tiên của Vạn nhi.”

Nam nhân này thật là không đơn giản, không hổ danh là một thế đế vương!

Tôi mỉm cười rũ mắt xuống, cũng che giấu đi “chiến ý” trong đó.

15. Chương 15

Trọng Tôn Hoàng Gia đích thực là một nam nhân khôn khéo đến đáng sợ, không những rất am hiểu phải làm thế vương như thế nào mà còn vô cùng thành thạo việc khống chế hậu cung trong lòng bàn tay. Ngay khi mọi người cho rằng tôi sẽ trở thành độc sủng hậu cung, còn Đức phi vĩnh viễn sẽ không có ngày hoàng hạnh được nữa, thì hắn lại tặng cho tôi một ‘bắt ngờ’ vô cùng lớn.

“Nương nương, không hay rồi!” Mai Nhi tức giận thở phì phì bước vào, phong thái ưu nhã ung dung vất vả lắm mới luyện được lúc này đã không còn sót lại chút gì, trên khuôn mặt đỏ bừng mang đầy bất mãn và phẫn nộ, xem ra là có chuyện ‘thú vị’ rồi đây. “Nương nương! Đức phi... không phải, là Tiêu chiêu nghi, cô ta, cô ta mang thai rồi!”

Chậc chậc! Tôi không biết nên tán thưởng vị đế vương thông minh xảo hoạt kia thế nào, không ngờ tới ngay cả chiêu này mà cũng dùng tới, thật sự là ‘cam bái hạ kiến’ (tâm phục khẩu phục mà thua) nha.

“Nương nương?” Mai Nhi e dè lay lay tay tôi, tôi nhàn nhạt nói: “Chọn một đôi vòng ngọc nhỏ đem qua chúc mừng, còn lại đừng nhiều lời.”

“Chuyện này... Vâng thưa nương nương.”

Nhìn hoa tuyết bay vùn vụt trong gió, tôi không nhìn được cong môi cười. Trọng Tôn Hoàng Gia, quả nhiên là người cố ý, cái gì mà hoàng đế vô sinh chứ, là người cố ý bày trò thôi! Để thế lực cân đối tình nguyện chấp nhận tạm thời không có hậu duệ, ngay cả con cái cũng đem ra làm lợi thế, thật đúng là một kẻ tâm can lạnh lẽo!

‘Hiện tại người khiến cô ta có thai, có phải ý muốn bảo người có cảnh giác đối với ta? Có điều. Người để cho ta làm người đầu tiên mang thai, cũng chứng minh ta ở trong lòng người có chút trọng lượng, chỉ bằng điều này, ta chấp nhận chơi với người một trận thật vui vẻ vậy.’

Được rồi, còn Băng Thiển Ảnh, có người nói mấy ngày gần đây Trọng Tôn Hoàng Gia liên tục sủng hạnh cô ta, xem chừng bên đó cũng sắp có tin vui báo tới đây! Chỉ vì một mình tôi, hắn lại một lần nữa kéo Đức

Phi lên, chỉ không biết hẳn sẽ phong Băng Thiển Ảnh thành cái gì phi đây? Là Huệ? Hay là Hiền? Hay trực tiếp phong hậu luôn?

Trò chơi này càng ngày càng thú vị! Thực sự là mong chờ nha!

Quả nhiên sự tình không nằm ngoài dự đoán của tôi, sau khi Tiêu Ngọc Dung có thai, từ phía Băng Thiển Ảnh cũng truyền ra tin vui, còn ngoài dự liệu của tôi là, còn một nữ tử nữa được phong làm Tiệp dư – Hạ Tịch – cũng được chuẩn đoán là đã có hỉ mạch. Bây giờ thì vui rồi, cả hậu cung lập tức náo nhiệt cả lên, chủ đề bàn tán của mọi người đều xoay quanh ba nữ tử may mắn này, đặc biệt là một màn “hàm ngư phiên thân” (- cá chép hóa rồng, lật ngược thế cờ) của Tiêu Ngọc Dung đã tạo ra một sắc thái kì bí vô cùng cho câu chuyện. Mà Tây Duệ cung của tôi cũng không thể tránh khỏi rơi vào không khí tịch mịch chưa từng có trong sự sợ hãi của mọi người, về phần lời đồn tôi bị “thất sủng” thì càng lan truyền khắp nơi một cách không ngừng nghỉ.

Không để tâm đến sự náo nức của đám người Mai Nhi, tôi vẫn tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt, lúc này có thể thấy rõ tâm tư của những người bên cạnh, ai trung ai phản đều có thể dễ dàng nhìn ra được chân tướng, cơ hội lớn như vậy làm sao tôi có thể bỏ qua chứ?

Thời gian trôi qua, Tiêu Ngọc Dung, Băng Thiển Ảnh, và Hạ Tịch lần lượt sinh hạ hài tử, trong đó ngoài Hạ Tịch sinh con gái, hai người còn lại đều sinh hoàng tử. Trọng Tôn Hoàng Gia long nhan vô cùng phần khởi, tứ danh cho ba hài tử lần lượt là Cấp Thụy, Cấp Hạo và Ngọc Trinh, cũng như phong cho Tiêu Ngọc Dung lên Đức phi, Băng Thiển Ảnh lên Tu Nghi, Hạ Tịch lên Sung nghi.

Đến lúc này, hậu cung lớn như vậy, từ trước đến giờ vẫn là tình thế tôi cùng với Đức phi nhị phân thiên hạ, hiện giờ lại mơ hồ xuất hiện thế chân vạc.

Tin tức truyền đến, bởi vì sự trầm mặc của tôi mà trong vòng một năm trở lại đây là lần thứ hai Tây Duệ cung lại rung động. Có điều nhờ khoảng thời gian này mà những kẻ trong lòng có tà ý đều bị “thanh lý” cả rồi, lúc này đây mọi người chỉ đơn thuần là bất an, cũng không có vấn đề gì ảnh hưởng hoặc có thêm lời đồn đãi phát sinh.

Một tay cầm sách dạy đánh cờ, một tay cầm quân cờ bằng bạch ngọc, thời gian dài ở trong trạng thái tu thân dưỡng tính khiến trong lòng tôi có một cảm giác an nhàn hòa nhã không miêu tả được. Đối mặt với một tôi hồ hững như vậy, có đôi lúc Trọng Tôn Hoàng Gia cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, phảng phất giống như đột nhiên không nhận ra tôi vậy.

Có điều tôi biết thừa, thần sắc đó của hắn cũng chỉ là trong chốc lát. Bởi vì nghi ngờ Trọng Tôn Hoàng Gia dành cho tôi, nên tôi phải đề xuống tất cả ham muốn nhỏ nhỏ mà yên lặng một thời gian, nhưng lúc phong vân nổi lên cũng là lần tiếp theo tôi ra tay. Dù sao tôi vẫn là một nữ nhân không chịu nổi cuộc sống nhàn chán mà! Haha.

“Mai Nhi.” Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía Mai Nhi cuối cùng cũng đã học được cách che giấu đi cảm xúc của mình, “Đi thỉnh chỉ xuất cung, ta phải hỏi gia một chuyện.”

Bên trong Kỷ phủ, ngồi ngay ngắn một cách an nhiên chính là những người có quyền uy nhất trong Kỷ gia, ngoại trừ người thân của tôi còn có Nhị thúc Kỷ Vân Phong và Tam thúc Kỷ Vân Khôn.

“Vận nhi muốn bái sư cho Duệ nhi sao? Vì sao? Là ý của Hoàng thượng?”

“Không phải.” Tôi bưng tách trà lên, nhẹ nhàng lắc lư, “Hoàng thượng cũng không biết việc này.” Nhị thúc nhíu mày không ủng hộ nói: “Nếu không phải ý của Hoàng thượng, vận nhi không nên tự quyết định.”

Tôi cũng không giải thích, dù sao thì trong mắt bọn họ, tôi cũng chỉ là một người phụ nữ vô tri vô thức, có làm điều gì thì cũng đương nhiên đều là không đúng, tôi chỉ khẽ gật đầu đáp, “Vâng, Vận nhi đã lỡ mạng rồi.” Tôi đã vô ý nhiều lời trước mặt bọn họ, trên thực tế, lần này tôi về cũng chỉ muốn bàn bạc với gia gia và phụ thân một chút, Nhị thúc và Tam thúc có mặt ở đây là ngoài dự liệu của tôi. Sau đó, hai người đó cũng không để ý đến tôi nữa, chỉ một mạch nói vài chuyện trên quan trường với gia gia, đơn giản là mấy chuyện linh tinh liên quan đến thăng chức cùng với vương mặc ảnh hưởng đến lợi ích, thỉnh thoảng cũng liên lụy đến vài người.

Tôi không nói một lời, lẳng lặng ngồi im một chỗ, thỉnh thoảng uống ngụm nước trà, ăn chút bánh trái. Một lúc lâu sau, cuối cùng gia gia cũng tổng cổ được bọn họ đi, quay đầu lại nhìn tôi lộ ra một nụ cười tán thưởng: “Vận nhi có điều gì muốn nói?”

“Hai việc,” tôi điều chỉnh tư thế ngồi một chút, “Thứ nhất là về thế lực của Kỷ gia trong triều, Vận nhi cho rằng đây là thời gian thu mình lại, nếu được, cũng nên giảm đi một chút.”

Mặt phụ thân biến sắc, “Vận nhi? Con...” Gia gia xoa tay ngăn ông ấy nói tiếp, quay qua hỏi tôi: “Tại sao?”

“Cây to đón gió lớn, công cao chấn chủ (- công lao quá lớn, nắm nhiều quyền lực, uy hiếp đến địa vị của chủ tử mà dẫn đến bị nghi ngờ), mặc dù thế lực cực lớn có thể đảm bảo ột thời vinh hoa, nhưng nếu dẫn đến sự nghi kỵ của quân vương cũng chỉ e rằng sẽ dẫn đến họa diệt tộc.” Nhíu nhíu mày, tôi nói tiếp: “Vừa nghe Nhị thúc và Tam thúc nói, những năm gần đây trong triều đình, cho dù là chính sách hay người của ta cả ở ngoài sáng trong tối đều bị công kích, Vận nhi to gan khẳng định đây là do Hoàng thượng bày mưu tính kế, như vậy có thể thấy được Hoàng thượng đã nổi lên cảnh giác đối với Kỷ gia, trừ khi là chúng ta thật sự có tâm ‘mưu triều oán vị’, bằng không nếu tiếp tục như hiện nay, vị thế của Kỷ gia sẽ càng ngày càng không ổn.”

Sắc mặt của phụ thân đầu tiên là trầm xuống, khi nghe đến bốn chữ “mưu triều oán vị” thì không khỏi biến sắc, đôi mắt cũng lo lắng nhìn quanh bốn phía, rất sợ bị ai đó nghe được lời nói đại nghịch bất đạo này của tôi mà nhận lấy họa diệt tộc. Sắc mặt của gia gia cũng thâm trầm, giữa trán không hề che giấu nét ưu tư.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, tôi nói tiếp: “Kỳ thật Vận nhi nghĩ nếu không có gì trở ngại nên đào tạo một ít ‘thế lực trung gian’, như vậy về sau sẽ tốt hơn cho chúng ta.”

“Thế lực trung gian?” Lòng mày của gia gia nhướng lên, trong mắt chột ánh lên tia sáng.

“Giả sử ngồi vào vị trí đối phương mà suy nghĩ một chút, nếu gia gia muốn đối phó với Kỷ gia thì khả năng lớn nhất sẽ chọn người nào làm đao phủ?”

“Đương nhiên là người của Tiêu gia!” Người trả lời không phải gia gia mà là cha tôi. Tôi cười nhẹ, nhìn về phía gia gia.

Hai hàng lông mày của Kỷ lão gia tử liền nhướng lên một cái, không thềm để ý đến vẻ mặt mơ hồ của phụ thân mà cười ha ha: “Ha ha ha... Giỏi! Khá lắm Vận nhi! Tiếp nào, nói ta nghe thử chuyện thứ hai của con đi!” Quả không hổ danh là hồ ly tinh lão luyện, nếu không vì bị quyền thế một thời che mắt, chắc lão đã sớm nghĩ ra rồi!

Mím nhẹ môi, tôi lạnh lùng nói: “Con muốn tìm cho Duệ nhi một sư phụ tốt nhất.” Không phải vì chính bản thân tôi, Duệ nhi sinh ra đã là hoàng tử, cho dù tôi và nó có muốn hay không thì sau này đều nhất định sẽ bị cuốn vào trong vòng xoáy tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Nếu đã tránh không khỏi, thì cứ đón nhận đi! Mà một vị sư phụ tốt có thể dạy dỗ bản lĩnh cho nó chính là tiền vốn lớn nhất mà thằng bé có được, “Trong lòng Vận nhi có dự định gì sao?”. “Con muốn một nhà thông thái, cho dù ông ta thuộc bất cứ phe phái hay thế lực nào, một vị đế sư đủ giỏi để có thể dạy Duệ nhi trở thành thiên cổ nhất đế!”

Gia gia toàn thân chấn động, đôi mắt nhìn tôi khê lấp lánh, tôi bình tĩnh nhìn lại ông, một lúc sau, ông lấy lại vẻ an nhiên, đôi mắt trở nên thâm trầm như nước, “Hiện nay có thể được coi là nhà thông thái chân chính chỉ có một, có điều năm đó ngay cả tiên hoàng cũng không mời được hắn, con có nắm chắc thành công không?”

Tôi nhướng mày, “Ông ta là ai?”

16. Chương 16

“Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Váy áo hoa lệ trên người tản ra, tôi cúi đầu rũ mi, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

“Bình thân.” Vị đế vương cao cao tại thượng nói câu này không còn là nam tử quyền rũ bị một câu nói của tôi làm sắc trước đây nữa rồi, giữa tôi và hắn bỗng nhiên có một khoảng cách xa đến vạn dặm.

Thời gian qua tôi hiếm khi đến chỗ hắn, mà ngay cả Kỷ Vận trước kia cũng vậy, cho nên sự chủ động hôm nay của tôi khiến hắn ngỡ ngàng. “Ái phi đến đây là có chuyện gì?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp muốn mời sư phụ cho Duệ nhi.”

“Ồ?” Hắn lầm nhảm trước những tấu chương bày trên bàn trước mặt, thờ ơ hỏi, “Nàng muốn mời người nào?”

“Diệp Thịnh Mân!”

Trọng Tôn Hoàng Gia lập tức thẳng người, ngay cả thanh âm cũng cao lên: “Diệp Thịnh Mân!”

“Đúng vậy.”

“Nàng có biết ông ta là ai không?” Trọng Tôn Hoàng Gia khoanh tay bước xuống, đi đến phía trước mặt tôi.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, “Thần thiếp biết.”

“Nếu đã biết, nàng dựa vào cái gì mà có thể thuyết phục được ông ta, mời ông ta đến?” Trong giọng nói lãnh đạm của hắn có mang theo cả tia châm chọc, tôi cười ‘vân đạm phong thanh’ (- nhẹ nhàng hờ hững như mây trôi gió lướt) trả lời: “Thần thiếp có thể nắm chắc ba phần, chỉ cầu Hoàng thượng cho thần thiếp một cơ hội, ‘tấn nhân sự, nghe thiên mệnh’ (- mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên).”

“Hay ột câu ‘tấn nhân sự, nghe thiên mệnh!’” Hắn nở nụ cười, đoán không được tâm tình trong đó, “Nàng định làm như thế nào?”

“Thần thiếp xin ý chỉ vi phục xuất cung để bí mật đến thăm hỏi Diệp tiên sinh.”

Hắn hơi ngừng lại suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Nàng đã dám nói có ba phần nắm chắc, vậy trăm nghìn phải cho phép nàng xuất cung lần này, có điều đừng trách trăm nghìn không nhắc nhở nàng trước, Diệp Thịnh Mân không giống với những kẻ khác, kể cả uy hiếp hay dùng vàng bạc dụ dỗ ông ta cũng đều vô ích, mà trăm nghìn cũng không cho phép bất cứ là kẻ nào bất kính đối với ông ta!”

“Tạ ơn ân điển của hoàng thượng, thần thiếp hiểu rõ.” Tôi cúi đầu tạ ơn, sau khi ngẩng lên, trên mặt đã thay bằng một nụ cười yêu mị quyến rũ, “Thần thiếp lại cả gan thỉnh hoàng thượng đáp ứng một chuyện nữa.”

“Nàng nói đi.” Hắn hạ thấp thanh âm, miệng tôi vẫn giữ nguyên nụ cười: “Lỡ như thần thiếp thuyết phục được Diệp tiên sinh, nhưng có thể với tính cách của Diệp tiên sinh e rằng cũng sẽ không muốn vào cung, thần thiếp thỉnh hoàng thượng phê chuẩn cho Duệ nhi rời khỏi cung để học tập.”

Sắc mặt hắn liền trầm xuống, vừa cười vừa nói: “Nếu Vận nhi có thể thuyết phục được Diệp tiên sinh thì trăm nghìn sẽ đáp ứng việc này, chỉ không biết rằng lần này Vận nhi có thể lại khiến cho trăm nghìn ‘vui mừng mà ngạc nhiên’ được hay không thôi?”

Hắn cố ý nhấn âm ở một vài chữ, tôi dùng ánh mắt hàm chứa sự mập mờ nhẹ nhàng ném về phía hắn, nửa như khiêu khích nửa như yếu đuối mà thì thầm một câu: “Nếu như hoàng thượng nguyện ý, lúc nào Vận nhi cũng có thể tặng điều ngạc nhiên đầy vui thích cho hoàng thượng.”

Hắn tặng lại tôi một nụ cười cũng mập mờ không kém, nhẹ giọng thổi vào tai tôi: “Vậy thì để đêm nay đi.”

‘Oan gia ngõ hẹp, ai mới là người thắng?’

Nhìn thấy Tiêu Ngọc Dung khí thế trào dâng xầm xầm bước tới, tôi tự nhiên nghĩ tới câu này.

“Nô tì (tài) khấu kiến Thục/Đức phi nương nương!” Nương theo tiếng bá phủng của người hầu hai bên, khói thuốc súng cũng nhẹ nhàng phảng phất lan tỏa trên đỉnh đầu chúng tôi.

“Tỷ tỷ ngọc thể an khang.” Tôi cười nhàn nhạt cúi đầu rũ mi, thanh âm mềm nhẹ, thần sắc đoan trang, cẩn trọng.

“A, ta nói là ai, thì ra là Kỷ muội muội! Sao vậy, hôm nay không có việc gì bận rộn sao?” Về ngoài của Đức phi vốn là thuộc dạng nữ nhân Giang Nam mềm mại nhỏ xinh, giọng nói không cần giả bộ cũng kiêu

mị thấu xương, dung mạo tuy rằng không tuyệt mỹ bằng Kỷ Vận nhưng cũng có nét linh động rất riêng biệt. Lúc này cô ta lại đang cố hết sức dùng tông giọng mềm mại nũng nịu, ngay cả tôi là phụ nữ, nghe xong cũng không cảm lòng được mà tê hết cả đầu khớp xương, cũng không trách được Trọng Tôn Hoàng lưu luyến không rời rồi cô ta như vậy.

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, gần đây Vận nhi cũng không có việc gì bận rộn.” Xem ra là tôi ẩn cư trong Tây Duệ cung tu tâm dưỡng tính lâu quá khiến cô ta đã quên mất tình trạng bi thảm trước đây, có điều như vậy cũng tốt, đến lúc đó trò vui bắt đầu sẽ càng dã giằn.

Cô ta cười yếu điệu nhìn tôi, giống như con rắn đang dỗi theo một con ếch: “Nghe nói muội muội có kỹ thuật đặc biệt câu dẫn nhân tâm đúng không? Là như thế nào vậy, có thể bật mí cho tỷ tỷ biết một chút được không?”

Lúc này, ở chỗ rẽ cách đó không xa, một bóng người đang đi về hướng này, “Tỷ tỷ lại nói đùa, Vận nhi làm sao mà biết những loại kỹ thuật phóng dăng đó được? Tỷ tỷ đừng nói oan uổng cho Vận nhi.” Tôi giả bộ biến sắc, sau đó nhanh chóng gục đầu xuống, trưng ra một bộ dạng yếu đuối.

“Cái gì mà oan uổng? Nhìn muội muội quyền rũ hoàng thượng đến thần hồn điên đảo là biết ngay muội nhất định là giấu diếm thủ đoạn lợi hại. Sao vậy? Sợ nói ra tỷ tỷ ta sẽ tranh giành với người sao?” Cô ta cười càng lộ ra vẻ càn rỡ, cũng không biết có người đang đi đến phía sau.

Tôi gục đầu xuống, khẽ cắn môi dưới, một bộ dạng đang bị coi thường áp bức, không nói được lời nào.

“Nô tài tham kiến Đức phi nương nương, Thục phi nương nương, nương nương ngọc thể an khang!” Người tới là thái giám đại tổng quản trong cung – Cao Tiến Bảo, đồng thời ông ta cũng là thiếp thân thái giám bên người hoàng thượng, là một trong những người được Trọng Tôn Hoàng Gia tín nhiệm nhất.

Tiêu Ngọc Dung hơi hoảng hốt, nhưng xoay người lại ngay lập tức hồi phục một vẻ mặt mềm mại vui vẻ, “Cao công công không cần đa lễ.”

Tôi cũng miễn cưỡng cười, rồi mới nói: “Bản cung còn có chút việc, phải đi trước rồi.”

“Cung tiền Thục phi nương nương.”

Xoay người, khoe miệng tôi khẽ cong, Cao Tiến Bảo vốn là bên người bên cạnh hoàng thượng, cũng sẽ không thể bị tôi thu mua được, nhưng chỉ cần có được cảm tình của ông ta, đối với tôi chỉ có trăm lợi chứ không một chút hại.

Phản ứng của Tiêu Ngọc Dung có chút ngoài dự kiến của tôi, cứ tưởng rằng cô ta trải qua nhiều “giáo huấn” như thế, chung quy cũng sẽ học được một chút thông minh, không ngờ rằng tính cách ngông cuồng ngang ngược của cô ta một chút cũng không thay đổi, thật sự là...

Không đúng!

Thần sắc tôi ngưng trọng, Tiêu Ngọc Dung không phải là kẻ ngu, Tiêu Càn Lăng lại vô cùng giống hai lão đại nhà Kỷ gia, cùng là hồ ly một giuộc, cho dù như thế nào bọn họ cũng sẽ không ngốc đến như vậy, chẳng lẽ bên trong còn có âm mưu gì nữa?

“Nương nương? Nương nương?”

Hử? Tôi hoàn hồn, phát hiện mình đã về tới Tây Duệ cung, thật là xấu hổ, thất thần như thế mà vẫn có thể bình an đi về, đúng là cũng nhờ bên cạnh có một đám người cả.

“Nương nương người không sao chứ?” Lan nhi lo lắng nhìn tôi.

“Ừm” nhú mảy, sự kỳ lạ của Tiêu Ngọc Dung làm tôi bất an, “Bên chỗ Đức phi gần đây có động tĩnh gì không?”

“Không có gì, gần đây nàng ta vẫn như bình thường, chỉ là thỉnh thoảng đi gặp các phi tần khác, nhưng hành động cũng không có gì to tát.” Lan nhi nghĩ ngợi thêm rồi nói, “Có điều, hình như nàng ta và An tu nghi có vẻ thân thiết hơn.”

An Phỉ Vũ? Cô ta có ý định gì? Liên thủ sao? Bỗng dưng tôi thấy hoa mắt, ngực đột nhiên co rút đau đớn một trận, “A...” Trong phút chốc sức lực đều trôi tuột ra khỏi thân thể tôi, bên tai truyền đến tiếng la hoảng hốt của mọi người, không đợi tôi nghĩ ra tại sao lại xảy ra chuyện như vậy thì thoát một cái những cảm giác không khỏe đó biết mất tựa như chưa từng xảy ra.

Tôi kinh ngạc ngồi dậy, những người bên cạnh bối rối không ngừng, bưng trà, rót nước, đi gọi thái y, chạy đi thông báo, lúng ta lúng túng... Mới vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra vậy?

“Nương nương? Người cảm thấy như thế nào rồi?”

“Nương nương, người không có việc gì chứ?”

“Thái y đâu? Mau truyền thái y!”

“...”

Âm thanh hỗn độn lọt vào tai khiến tôi không khỏi nhú mày, khẽ quát: “Im lặng!” Mọi người bỗng chốc ngừng lại, ánh mắt lập tức bắn về phía tôi: “Nương... Nương?”

“Ta không sao.” Tôi bình tĩnh nhìn lại mọi người, “Các người nên làm việc gì thì đi làm đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Tôi vừa mới nằm xuống không lâu, thái y liền vội vã chạy đến, sau khi bắt mạch cho tôi xong cũng chỉ nói tôi cần nghỉ ngơi cho tốt, không có gì đáng lo ngại. Mai nhi và Lan nhi bán tín bán nghi, nhưng trong lòng tôi thì hiểu rõ, liên tưởng lại tình huống đã khiến tôi phải sử dụng thân thể này, tôi cũng đại khái là hiểu vấn đề bắt nguồn từ đâu rồi. Chỉ là, tôi cũng không biết nguyên nhân cụ thể, đương nhiên cũng sẽ không có biện pháp giải quyết, may mà tình huống cũng không quá tệ, ngay cả hài tử cũng sinh hạ bình an, tôi nghĩ chắc cũng không có gì đáng lo.

Vứt bỏ sầu lo không cần thiết đó, tôi bắt đầu tính toán làm thế nào mới có thể dễ dàng thuận lợi mà thuyết phục được Diệp Thịnh Mân!

17. Chương 17

Theo đúng như quy định thì phi tần không thể ra khỏi kinh thành, ngay cả xuất cung mà cũng phải được hoàng đế phê chuẩn nữa là. Nên đối với việc tôi xuất kinh lần này bị liệt vào hàng tuyệt đối cơ mật, ngoại trừ những người có liên quan, những người khác chỉ biết là Thực phi nhiễm bệnh đóng cửa ở trong cung, không thể gặp người ngoài, đại hoàng tử Cấp Duệ cũng bị đưa tới chỗ Thái hậu chăm sóc.

Lần này xuất cung, ngoài Mai nhi ra tôi cũng không mang theo bất cứ người nào của Tây Duệ cung, thậm chí ngay cả Lan nhi cũng bị tôi bỏ lại trong cung để ứng phó với những tình huống đột ngột phát sinh, mà phụ trách an toàn của tôi, dĩ nhiên là do tam ca Kỷ Hành đảm nhiệm. Đồng thời huynh ấy còn chọn từ trong cấm vệ quân bốn cao thủ để đi theo phòng ngừa bất trắc.

Có điều khi tôi chuẩn bị xuất cung lên đường, thì lại có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

“Hoàng thượng?!” Mở to hai mắt nhìn nam nhân dù đang mặc thường phục nhưng cũng không che đậy được khí chất trời sinh cao quý đang ngồi trong xe ngựa, đột nhiên tôi cảm thấy thật nhức đầu. Đừng nói là hắn cũng muốn “trốn cung đi bụi” giống tôi nha?

Trọng Tôn Hoàng Gia vừa nhướn mày vừa cười: “Thật hiếm khi được nhìn thấy Vận nhi giật mình, tính ra hôm nay trẫm cũng có chút thu hoạch rồi.”

Hơi nhú mày, tôi xuống xe, biểu cảm của tam ca cũng không tốt hơn tôi là mấy, tôi nói: “Tam ca, số lượng hộ vệ không đủ, huynh mau đi đưa thêm vài người nữa đến.”

Tam ca đang định đồng ý thì thanh âm của Trọng Tôn Hoàng Gia lại vang lên: “Không cần, như vậy là được rồi, khởi giá đi!” Tôi choáng váng! Khởi giá? Hắn cứ có cái kiểu như thế này chẳng khác nào làm tấm bia cho tất cả mọi người, những kẻ muốn hành thích vua tuyệt đối không phải băn khoăn về việc tìm không thấy mục tiêu!

Khẽ cắn môi, thật sự là tôi rất muốn nói với hần câu “đường ai nấy đi”, nhưng... “Thần thiếp tuân chỉ.” Ai bảo hần là hoàng đế cơ chứ!

Ở trên xe ngựa, tôi và Trọng Tôn Hoàng Gia đã thỏa thuận hiệp ước về xưng hô và thân phận, hần là con cháu của một gia đình thương nhân ở kinh thành, còn tôi là phu nhân của hần, bên ngoài là hộ vệ và nha hoàn trong nhà, lần này xuất môn mục đích thứ nhất là vừa du ngoạn vừa thăm bằng hữu, thứ hai là để tìm kiếm cơ hội kinh doanh mới, còn đích đến chính là Định Châu, lộ trình cách kinh thành khoảng nửa tháng.

“Hoàng thượng, người cứ như vậy mà mất tích hơn một tháng, không có vấn đề gì sao?” Không phải là tôi giống gà mẹ, nhưng thật sự là Duệ nhi còn đang ở trong cung, nhờ chẳng may có kẻ nào đó rảnh rỗi phát động cung biến hoặc binh biến gì đó, Duệ nhi có thể gặp nguy hiểm.

“Aiz, nàng yên tâm, trăm đã sắp xếp tất cả rồi, cam đoan ‘vạn vô nhất thất’ (- ngàn vạn cái cũng không để lọt mất cái nào, sẽ không để xảy ra chuyện gì).” Hần cười rất chi là giả hoạt, nhìn tôi buồn bực không thôi. Cái tên này biết rõ tôi đang lo lắng cái gì, vậy mà nhất quyết không tiết lộ chút gì, nếu như hần không phải là hoàng đế, tôi nhất định sẽ dùng đại hình mà hầu hạ cẩn thận!

Quên đi, mặc kệ hần, không để cho hần càng ngày càng đắc ý. Tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục tính toán kế sách của mình, nhất định phải thuyết phục được Diệp Thịnh Mân!

May mắn là dọc đường đi Trọng Tôn Hoàng Gia đều tự giác kìm hãm bớt cái bản tính đế vương của mình, cuối cùng chúng tôi cũng bình an vô sự đến thành Định Châu.

Định Châu nổi danh là kinh đô của học trò, mặc dù không rực rỡ như kinh thành nhưng lại tràn đầy hơi thở của văn hóa, khắp nơi trên đường phố đều có thể nhìn thấy văn nhân sĩ tử túm năm tụm ba ngâm thơ tụng từ (- một loại văn vần rất phổ biến vào thời Đường, Tống), đến cả khăn lụa quạt tròn trong tay các cô gái cũng đều không thiếu thì vẽ một hai câu thơ tức cảnh, trong tủi lâu trà quán thì lại càng nhiều cuộn tranh chữ được trưng bày, có thể thấy được cảnh phồn hoa thịnh thế ở khắp nơi nơi, lại không vương dù chỉ một chút dung tục, làm tôi nhớ tới trường đại học ở hiện đại.

Bởi vì đã nhờ người trong nhà bố trí chỗ ăn ở đằng hoàng từ trước, nên dù có thêm “biến cố” Trọng Tôn Hoàng Gia này thì cũng không ảnh hưởng là bao, tam ca đưa chúng tôi đến khách điểm lớn thứ hai ở Định Châu Thủy Vân Giản.

“Tại sao lại là lớn thứ hai mà không phải là lớn nhất?” Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không bắt măn, chỉ đơn thuần là tò mò.

Tôi cười, “Tướng công cũng biết Diệp tiên sinh hàng ngày đều đến Thủy Vân Giản uống trà dùng điểm tâm chứ?” Vì để nắm chắc cơ hội thuyết phục Diệp Thịnh Mân, tôi phải làm đủ các điều tra khảo sát, trước kia khi thi đại học cũng không tốn nhiều công sức như thế này đâu.

“Ồ?” Hần nhướng mày đầy hứng thú, “Không nhìn ra là nàng rất dụng tâm nha!”

“Thiếp thân ở trước mặt tướng công nói thánh nói tướng như thế, nếu ngay cả mặt của Diệp tiên sinh cũng không nhìn thấy, chẳng phải là nên tự vả miệng mình hay sao?”

“A!” Trọng Tôn Hoàng Gia khẽ cười, “Thủy Vân Giản này có chỗ nào xuất sắc, khiến cho Diệp Thịnh Mân phải lưu luyến không thôi như thế?”

“Nghe nói Diệp tiên sinh thích nhất trà Long Tĩnh Tây hồ do chủ nhân nơi này thu mua, nếu đem pha với nước suối ở Toái Ngọc Tuyền của Tử Uẩn sơn trang ngoại thành Định Châu thì có thể nói là cực phẩm nhân gian.” Ngẫm lại thì tôi cũng hiểu được thế nào là lưu luyến không thôi, không biết là có được may mắn nếm thử một lần hay không đây. “Mặt khác, đầu bếp Ngưu Hằng Sở của Thủy Vân Giản làm điểm tâm là số một ở Định Châu: thất sắc thủy tinh bao, bạch ngọc phù dung giáo, phỉ thúy thiên tăng tô (- há cảo bảy màu, sủi cảo trắng gói hình hoa sen, bánh kẹp phỉ thúy trăm tầng) đều là mỹ vị khó tìm, nghe nói ngay cả ngự trù (- đầu bếp trong cung) cũng không làm được món ăn quý giá và đặc biệt như thế!”

Trọng Tôn Hoàng Gia sau khi nghe xong thì trong mắt ánh đầy sự khó hiểu, “Nói như vậy thì Thủy Vân Giản này phải là đệ nhất ở Định Châu chứ, sao lại trở thành thứ hai?” Đúng là suy nghĩ nhạy bén nha!

“Chuyện này thì lại phải nhắc đến thân phận của hai vị chủ nhân Thủy Vân Giản và Thiên Diệp Cư được xưng tụng là đệ nhất kia.” Châm một ly trà cho hần, tôi cũng thuận thể ngồi xuống bên cạnh, “Chủ nhân của Thủy Vân Giản là Văn Sanh, cũng là người đứng đầu của Tử Uẩn sơn trang, mặc dù tài học hơn người nhưng lại không muốn tham dự khoa khảo, chỉ muốn theo nghiệp tổ tiên mấy đời làm thương gia, tích lũy được gia tài to lớn xây nên Tử Uẩn sơn trang, trong nhà thực khách hơn trăm người, tính cách hào phóng trượng nghĩa, lại có mối tương giao hiêm có với người như Diệp Thịnh Mân. Còn chủ nhân của Thiên Diệp Cư...” Tôi nhìn hần cười gian xảo, “Nghe nói là người trong giang hồ, không rõ danh tính ra sao, chỉ biết là thể lực chống lưng không nhỏ, lai lịch tương đối lớn, có vẻ là liên quan đến một vài người trong triều, ngay cả quan lại ở Định Châu cũng phải nể mặt hần ba phần, cho nên cái danh hiệu ‘đệ nhất’ này đương nhiên chẳng ai dám tranh dành với hần cả.”

“Có liên quan đến người trong triều?” Đôi lông mày anh tuấn của Trọng Tôn Hoàng Gia hơi nhíu lại, “Có biết là người nào không?” Vừa mới nói xong, chính hần lại bật cười, tôi cũng phì cười, “Loại chuyện như thế này, làm sao mà thiếp thân tìm hiểu được chứ.”

“Nếu đã như thế, vậy bây giờ chúng ta mau đi ném thử mấy món được xưng tụng là nhất tuyệt điểm tâm đi.”

“Tướng công thông thả” tôi đứng lên theo Trọng Tôn Hoàng Gia, “Bây giờ là thời gian dùng bữa tối, Ngưu Hằng Sở chỉ làm điểm tâm sáng thôi, nếu tướng công không để ý, thiếp thân đã chuẩn bị một bữa tối khác đầy phong vị đặc sắc cho tướng công rồi, tướng công có nguyện ý đi cùng thiếp thân một chuyến không?”

“Đương nhiên là theo rồi.” Giờ phút này Trọng Tôn Hoàng Gia hăng hái bừng bừng, tựa như một cậu bé vừa có được món đồ chơi mới vậy, chẳng còn sót lại một chút u ám của hoàng cung.

“Mời tướng công.” Tôi cười thoải mái, không có bất cứ âm mưu hay suy tính gì khác, có lẽ rời xa khỏi bóng ma nặng nề của hoàng cung, tâm tình cũng trở nên thư thái hơn rất nhiều.

Bước đi trên đường cái của thành Định Châu có một sự thú vị khác với ngồi trong xe ngựa như lúc nãy, nhìn xuyên qua mạng che mặt, mỗi một người gặp thoáng qua đều tản ra một cảm giác thanh tân rất nhàn nhã. Trọng Tôn Hoàng Gia đi bên cạnh tôi, đối với khung cảnh này cũng cảm thấy rất hứng thú, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xung quanh, ngay cả khuôn mặt Mai Nhi cũng dạt dào hứng thú. Có điều đi bộ ở nơi này thật sự là làm khổ tam ca Kỷ Hành và mấy người thị vệ, một đám người e dè cẩn trọng cứ như sắp gặp đại địch, lại không thể biểu hiện quá rõ ràng ra mặt, ánh chừng chờ đến sau khi mọi thứ ổn định lại chắc bọn họ cũng mệt đến liệt cơ.

Không mất bao lâu, nhờ người dẫn đường do Kỷ gia đã thu xếp từ trước, chúng tôi đi đến trước một tiểu quán đặc biệt tinh tế thanh nhã, hai ngọn đèn hoa đăng chế tác từ trúc xanh treo ở hai bên cửa chính, ở giữa là bảng hiệu trên viết bốn chữ đoan trang điểm lệ “Tổ Hình tiểu trúc”. Trước cửa có hai người phó đồng (- những cậu bé người hầu nho sĩ, không quá nhỏ cũng không quá lớn), mặt mày thanh tú cử chỉ trang nhã, nhìn thấy chúng tôi đi đến liền tiến tới thi lễ: “Khách quý đến mà không tiếp đón từ xa, đã thất lễ rồi. Mấy vị đây là muốn đến dùng bữa?”

Trọng Tôn Hoàng Gia nhìn thấy tôi khẽ gật đầu, liền cười nói: “Đúng vậy.”

“Nếu như thế, mời đi theo tiểu nhân.” Phó đồng bên trái nâng tay mời khách, dẫn chúng tôi đi vào tiền thính.

Có điều trong tiền thính ngoại trừ một thư án cũng không có bàn ăn hay những thứ hỗn tạp đại loại như thế, thậm chí ngay cả người hầu cũng không có. Trọng Tôn Hoàng Gia ngạc nhiên nhíu mày, dùng ánh mắt hỏi tôi. Tôi cũng chỉ cười, tiếp tục nghe phó đồng nói: “Khách quý đã biết quy tắc của tiểu trúc?”

“Quy tắc gì?”

“Người muốn dùng bữa ở tiểu trúc, xin mời trước hết dùng văn tài kết bạn.”

Trọng Tôn Hoàng Gia khẽ nhíu mày, tôi dựa vào hần nhẹ giọng nói: “Sao tướng công không làm một bài thơ, vừa hay khiến cho thiếp thân được mở rộng tầm mắt.” Tôi là cố ý, tuyệt đối là cố ý! Ai bảo kẻ nào đó ngày thường đều chỉ bắt một mình tôi xưng “độc giác hỉ” (- thể loại kịch chỉ có một người diễn nhiều vai),

tốt xấu gì thì cũng nên để cho hoàng đế “trở tài” một chút, để khỏi nói tôi đoạt mất danh tiếng của hần, hi hi!

Hần liếc mắt nhìn tôi một cái thật sâu xa, nửa cười nửa không, “Xem ra nàng đều đã chuẩn bị chu đáo.” Tôi hơi chột dạ, thành thật khê khằng kéo tay áo của hần lắc lắc, vừa ăn vạ vừa làm nũng: “Tướngggggggggg côngggggggggg...”

“Aizzz!” Hần quăng ra một nụ cười rất tiêu sái, rồi đi tới trước thư án nhắc cọ múa bút:

“Tần Xuyên vốn chỗ hùng để ở,

Hàm Cốc là nơi vua lớn du.

Ý điện gấm vóc ngàn tầm vượt,

Ly cung ngà ngọc trăm trượng dư.

Mái ngói xa xa đỡ nhà Hán,

Đền đài chót vót lẫn sao Hư.

Thái dương mây giấu ẩn tầng khuyết,

Mờ sương khói tỏa hiện cửa hoa.”

“Hay!” Không đợi tôi thưởng thức cao thấp ra sao, phó đồng áo xanh kia đã bật thốt lên tán thưởng, thần sắc lập tức trở nên cung kính.

Trọng Tôn Hoàng Gia cười rất tự đắc, đến bên cạnh tôi nói: “Nương tử nghĩ như thế nào? Có vừa mắt hay không?” Phó đồng nhìn thấy hần lại đi hỏi ý kiến của một phụ nữ như tôi, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Từ ngữ do hoàng đế viết, tôi có thể nói không hay sao? “Lấy sông núi trùng điệp để phụ trợ cho cung điện nguy nga, lại thể hiện sự uy dũng hưng thịnh của Thiên Phách hoàng triều, bên cạnh đó nổi bật khí phách và trí tuệ của tướng công, từ ngữ được sử dụng vừa hào hùng lại phóng khoáng, nhưng lại không làm mai một cảnh tức thiên nhiên đẹp ôn hòa mà dịu dàng, nếu như thi từ như vậy còn không vừa mắt thì thiếp thân thật không biết thi từ như thế nào mới có thể vừa mắt đây.”

“Ha ha...” Trọng Tôn Hoàng Gia cười to, vẻ mặt vui sướng nói không nên lời, “Vận nhi nàng thật sự hiểu được làm thế nào khiến cho... ờ, khiến cho vi phu cao hứng nha!” Tôi che miệng cười khê, tiện thể quay nhìn phó đồng bằng vẻ mặt sững sốt: “Chúng ta có thể vào được chưa?”

“A! Đương nhiên, đương nhiên! Xin mời các vị khách quý!” Nhanh chóng thu hồi bài từ Trọng Tôn Hoàng Gia viết, phó đồng dẫn chúng tôi đi vào hậu viện.

18. Chương 18

Tổ Hình tiểu trúc quả không phụ danh tiếng của nó, trong hậu viện đình đài lầu các được xem kê rất đặc biệt, thanh đậm tao nhã, ý vị bất phàm, trúc xanh hoa nhỏ trang trí cho tầng tầng phòng ốc, mơ hồ ẩn chứa vài phần bí ẩn.

Phó đồng dẫn chúng tôi chuyển hướng vài lần rồi đi đến trước một gian tiểu trúc độc lập, dọc theo đường đi đôi lúc cũng bắt gặp một vài thị nữ áo xanh bê rượu và thức ăn, khi nhìn thấy chúng tôi đều mỉm cười hành lễ. Đếm trước cửa tiểu lầu thì gặp hai cô thị nữ áo xanh dung mạo hòa nhã, cũng mỉm cười và hành lễ khi nhìn thấy chúng tôi, ánh mắt cử chỉ ôn hòa đoan trang, khiến cho người đối diện cảm thấy hết sức thoải mái.

Lên lầu vào phòng, hai thị nữ dâng trà nóng, tôi tháo mạng che mặt xuống, không để ý đến ánh mắt sững sốt của hai cô gái, nói với Trọng Tôn Hoàng Gia: “Tướng công có phiến không khi thiếp thân gọi món ăn?” Thấy hần gật đầu, tôi nói với thị nữ: “Tướng công nhà ta đã nghe danh ‘Thập nhị trần yển’ của quý trúc từ lâu, không biết phải chờ bao lâu để chuẩn bị xong?”

Một trong hai thị nữ cúi người trả lời: “Xin khách quý đợi trong chốc lát, chậm nhất nửa canh giờ là có thể dùng bữa.”

Tôi gật đầu, nói thêm: “Đã phải đợi, chẳng biết có thể mời Phượng cô nương ra gặp gỡ trước một lát có được không?”

“Vậy xin phu nhân đợi một chút, nô tì sẽ đi mời.”

“Đã làm phiền rồi.”

Nhìn thị nữ rời đi, tôi quay sang cười với Trọng Tôn Hoàng Gia nói: “Mong tướng công thứ lỗi cho sự vô lễ của thiếp thân. ‘Thập nhị trân yển’ vốn là trấn trức chi bảo (- đặc sản) của Tổ Hình tiểu trức, phải kể đến, Tổ Hình tiểu trức sở dĩ nổi tiếng có hơn phân nửa lý do là nhờ ‘Thập nhị trân yển’ này. ‘Thập nhị trân yển’ bao gồm mười hai món ăn, tất cả đều vô cùng tinh xảo lại quý hiếm, thậm chí có người nói nếu đến Định Châu thành mà không nếm thử ‘Thập nhị trân yển’ này thì không được xem là đã từng đến Định Châu.”

“Ồ?” Trọng Tôn Hoàng Gia nhìn tôi vô cùng hứng thú, “Vậy ý nàng là nơi này nổi danh còn nhờ một nửa nguyên nhân khác?”

“Một nửa nguyên nhân còn lại kia đương nhiên chính là quy tắc do chủ nhân nơi này đặt ra rồi.” Tôi cười cười, tôi vẫn luôn hết sức bội phục ý tưởng buôn bán của chủ nhân tiểu trức này, thật ra có rất nhiều người cổ đại thông minh như người hiện đại, chỉ là do phương tiện khoa học kỹ thuật của hai bên có sự chênh lệch quá lớn, cho nên người hiện đại như tôi đến cổ đại có chút thuận tiện tung hoành hơn mà thôi. “Chủ nhân Phượng Giải Ngữ của Tổ Hình tiểu trức chẳng những là một mỹ nhân, mà còn là một cô gái hết sức thông tuệ, tài năng không hề thua kém nam nhân, nghe nói nàng vừa có tiền lại vừa có quyền, tài hoa văn nhã, rất thích kết giao với lương dân nhả sĩ, hơn nữa, quy tắc mới lạ do tiểu trức định ra là ‘Dùng tài mà vào’, khiến cho tiểu trức này không chỉ nổi tiếng ở Định Châu mà thậm chí lan ra toàn bộ vùng Giang Bắc này.”

“Nói như vậy, vừa rồi là nàng muốn thị nữ mời chủ nhân Phượng Giải Ngữ của nơi này ra?” Đôi mắt Trọng Tôn Hoàng Gia khẽ động, nhìn tôi đầy phức tạp.

Tôi không thêm đề ý đến ánh mắt hắc, gật đầu một cái, “Tới nơi này mà không gặp Phượng Giải Ngữ cũng coi như là chưa đến Tổ Hình tiểu trức, chắc hẳn tướng công cũng không muốn ôm lấy tiếc nuối như vậy chứ?” Tuy rằng Phượng Giải Ngữ không phải là người có thể dễ dàng gặp được, nhưng tôi tin tưởng với bài từ mà Trọng Tôn Hoàng Gia vừa viết kia hẳn là đủ để hấp dẫn cô ấy rồi.

Tôi ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy lông mày của hắn không hiểu vì sao mà nhíu lại, “Tướng công?” Chẳng lẽ hắn không muốn gặp Phượng Giải Ngữ sao? Một cô gái tài mạo song toàn hiếm thấy như vậy, ngay cả tôi cũng muốn gặp một lần, phong lưu như hắn chắc chắn sẽ không muốn bỏ lỡ mất cơ hội này mới đúng chứ nhỉ!

“Không có gì, có điều ta nghĩ người này hẳn là không phải cứ thế mà dễ dàng gặp được?” Hơi nghiêng mặt về hướng khác, trong nháy mắt hắn lại khôi phục khuôn mặt âm trầm bất động thường ngày.

Chớp mắt vài cái, tôi đang muốn nói chuyện thì nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nữ nhỏ nhẹ trầm thấp: “Giải Ngữ đã đặt ra quy tắc ‘Dùng tài mà vào’, làm sao có thể không gặp chủ nhân của bài từ khi thể hào hùng như vậy?” Dứt lời cửa mở, một cô gái mặc áo tím mỉm cười bước vào: “Phượng Giải Ngữ tham kiến công tử, phu nhân.”

Quả nhiên là một mỹ nhân! Mày liễu như vẽ, mắt phượng ẩn tình, da trắng nõn nà, thân tựa nhược liễu, một cô gái mảnh mai mà mỹ lệ như vậy lại có thêm “giọng nữ trầm” dễ nghe động lòng người, đảm bảo rằng nếu xuất chiêu ca múa sẽ tuyệt đối vô cùng sướng tai đã mất. Sau khi tôi tán thưởng xong nhìn về phía Trọng Tôn Hoàng Gia lại bất ngờ phát hiện thần sắc hắn bất động, cứ như là không hề có chút xaouyến nào bởi sắc đẹp của Phượng Giải Ngữ, so với biểu hiện bình thường của hắn ở trong cung khác xa nhau.

Tôi lại quay nhìn Phượng Giải Ngữ, cũng rất kỳ quái, ngoại trừ lúc bước vào cô ấy liếc nhìn Trọng Tôn Hoàng Gia một cái thì sau đó trên cơ bản chính là đang nhìn tôi, ánh mắt còn vô cùng thâm trầm, mơ hồ giấu diếm một vài tia dị sắc, phảng phất giống như đối với cô ấy mà nói tôi có sự hấp dẫn chú ý hơn là Trọng Tôn Hoàng Gia vậy.

Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện quái gì thế? Trọng Tôn Hoàng Gia không thích nhìn mỹ nữ đã khiến tôi cảm thấy kinh ngạc rồi, nhưng bây giờ thêm một Phương Giải Ngữ lại cũng không thích ngắm trai đẹp? Không ngờ nha... sắc đẹp của Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không thể hấp dẫn được cô ấy, rốt cuộc Phương Giải Ngữ là người như thế nào? Đừng nói với tôi lý do là bởi vì cô ấy quen nhìn mỹ nam nên mới thế, có đánh chết tôi cũng không tin nam nhân một thân đầy khí chất hoàng gia như Trọng Tôn Hoàng Gia lại có thể dễ dàng gặp được như gặp chó mèo trên đường.

Đang lúc tôi nghĩ mãi không thông, Phương Giải Ngữ bỗng nhiên cười nói: “‘Thập nhị trân yển’ phải mất một lúc nữa mới có thể đưa lên, không bằng để Giải Ngữ đàn một khúc tặng công tử và phu nhân có được không?”

Tôi nhìn về phía Trọng Tôn Hoàng Gia, thấy hắn không có phản ứng gì, nên nói: “Như thế thì thật tốt quá, làm phiền Phương cô nương.”

“Phu nhân không cần khách khí, gọi ta Giải Ngữ là được rồi.” Cô ấy thản nhiên nở một nụ cười, đôi mắt tràn đầy hào quang lấp lánh, mị hoặc bắn ra tứ phía.

Trong phòng vốn đã đặt sẵn các loại nhạc khí, Phương Giải Ngữ ngồi xuống sau đó đưa tay lướt nhẹ trên phím đàn, tôi cảm thấy nao nao, chỉ thấy đôi tay lộ ra ngoài tay áo tái nhợt, sắc da kì lạ gần như trong suốt, trên mười móng tay sơn màu đỏ ánh vàng, không biết do thứ gì tạo nên. Một đôi tay như vậy nhìn sao cũng đều cảm thấy yêu dị, lại thêm cái màu sơn móng tay nữa, nếu là ở hiện đại thì màu sơn này chẳng có gì lạ, nhưng ở cổ đại làm sao có thể điều chế ra màu sắc thế này?

Trong lúc tôi nghi hoặc, hai tay Phương Giải Ngữ đã cùng lúc đưa lên, tiếng đàn này thật sự chưa từng nghe thấy bao giờ, lúc thì như nước chảy róc rách, lúc lại du dương mờ ảo... tiếng đàn làm người nghe có cảm giác đang đứng trong khung cảnh trăm hoa đua nở, ven suối cây cỏ xanh biếc, bên tai như có tiếng suối nước lướt qua đá cuội, đầu đó lại vang lên tiếng chim chóc reo ca, phía trước mặt là ánh mặt trời ấm áp mềm mại, phong cảnh như vẽ lại mơ hồ còn có ngửi thấy hương thơm của cả trăm loài hoa thoang thoảng đầu đây, cảm nhận được gió đang lướt qua mặt thật thoải mái... khoan đã?

Tôi đột nhiên mở to mắt, chỉ thấy Phương Giải Ngữ đang nhắm mắt đánh đàn, khóe miệng khẽ mỉm cười vẻ mặt mê hoặc, mà ngoại trừ tôi thì những người bên cạnh cũng đều đang nhắm mắt lắng nghe, thần sắc mê say ngơ ngẩn không còn biết đến gì hết. Đây... chẳng lẽ chính là sự say đắm tiếng đàn, bởi vì tài nghệ của Phương Giải Ngữ quá cao siêu, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác tôi đều cảm thấy có gì đó không đúng? Không kịp suy nghĩ, theo bản năng tôi đưa tay túm lấy Trọng Tôn Hoàng Gia ngồi bên cạnh, lại hơi dùng sức, thấy đầu tiên là hắn giật mình, rồi mới mở hai mắt, thần sắc hồi phục trở lại.

Lúc đối mặt với ánh mắt khó hiểu của hắn tôi mới có thể yên tâm, có lẽ thật sự là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Tôi có chút xấu hổ lắc lắc đầu, né tránh ánh mắt của Trọng Tôn Hoàng Gia, không ngờ hắn lại khẽ cười, đưa tay nắm lại tay tôi, siết nhẹ.

Rồi tiếng đàn dần dần thấp xuống, nhỏ lại, cho đến cuối cùng không còn nghe được gì nữa.

Phương Giải Ngữ chậm rãi mở hai mắt, nhìn tôi đầy thâm ý, rồi mới lại chuyển hướng Trọng Tôn Hoàng Gia nhoen miệng cười.

Tôi lại ngẩn ra, trong mắt cô ấy có cái gì đó không rõ khiến cho tôi cảm thấy bất an, cô ta cười với Trọng Tôn Hoàng Gia nhưng không hiểu vì sao lại làm tôi lo lắng không thôi.

Tôi... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với tôi vậy?

19. Chương 19

Ăn có một bữa cơm mà rước lấy một bụng nghi ngờ, đây là điều mà tôi không bao giờ ngờ được, ngay cả khi đi theo sau Trọng Tôn Hoàng Gia trên đường trở về tôi vẫn mang theo những suy nghĩ không yên, lúc Phương Giải Ngữ rời đi, ánh mắt cô ta nhìn tôi một lần nữa khiến tôi cảm thấy vô cùng quái dị.

“Vận nhi?” Đột nhiên Trọng Tôn Hoàng Gia dừng bước xoay người lại, tôi không phản ứng kịp liền đụng thẳng vào người hắn. Thoáng hoang mang ngẩng đầu, người này không có chuyện gì sao đột nhiên dừng lại

vậy? Còn không cả báo trước, hại tôi xem chút nữa bẹp cả mũi! “Vận nhi? Có chuyện gì xảy ra với nàng vậy?”

Tôi xảy ra chuyện gì sao? “Hoàng... Tướng công, có chuyện gì sao?” Xém chút nói lỡ miệng, khê le lưỡi, tôi đưa mắt chung quanh, cũng may là bên cạnh không có người lạ... Khoan? Người kia...

“Có chuyện gì? Nàng còn hỏi lại ta sao, là nàng đang có chuyện gì ấy?” Trọng Tôn Hoàng Gia vừa bực mình vừa buồn cười hỏi lại, “Nàng đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Sao ta gọi nàng mấy lượt cũng không nghe?”

Hơi nhú mày, thân ảnh đằng xa mới đi ngang đường có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra đã gặp qua ở đâu...

“Vận nhi!” Trọng Tôn Hoàng Gia lên cao giọng, đồng thời đưa tay phe phẩy trước mắt tôi.

Hả! “A... Chuyện đó... Cũng không có gì...” Cúi đầu xuống vôn về góc áo, lần này nguy rồi, tự nhiên lại thất thần trước mặt hắn!

Thanh âm không vui của Trọng Tôn Hoàng Gia vang lên trên đỉnh đầu tôi: “Thật sự là không có chuyện gì chứ?”

Hắn tức giận? Len lén ngược lên nhìn hắn, vẫn là một khuôn mặt anh tuấn không lộ ra chút biểu cảm gì cả, “Thật ra... ừm... thiếp thân đang nghĩ đến Phượng cô nương.”

“Phượng Giải Ngữ? Nghĩ tới nàng ta làm cái gì?”

“Thiếp đang nghĩ... tướng công không biết có phải hay không... đã thích nàng ấy rồi?” Tốt nhất là đừng có thích, cô gái đó rất nguy hiểm, nếu Trọng Tôn Hoàng Gia tuyển cô ta vào trong cung, e rằng tôi sẽ rất vất vả. Thích chơi đùa là một chuyện, nhưng nếu là một người nguy hiểm đến mức khiến tôi cảm thấy bất an, như vậy vẫn là phòng ngừa trước thì tốt hơn, tôi cũng không phải là người không hiểu thế nào là thời vận mà cứ thích làm “tử sĩ”.

“Ồ? Vậy nàng suy nghĩ lâu như thế, có đáp án chưa?” Sao thanh âm này nghe qua lại có chút quái dị nhỉ?

“Thiếp thân không phải là tướng công, sao có thể biết ý định của tướng công được? Có điều Phượng cô nương nhan sắc khuynh thành, chỉ cần là nam nhân không ít thì nhiều đều sẽ có chút động lòng...” Đây thật sự là một vấn đề làm người ta đau đầu nha.

“Thế sao, cũng đúng, một mỹ nữ thú vị như thế, ta cũng chưa từng gặp qua, nếu dễ dàng bỏ qua quả thật cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.” Hả! Trong lòng tôi hoảng hốt, ngẩng phắt đầu lên, nhưng đập vào mắt lại là khuôn mặt hắn với cái miệng đang ngoác ra cười. Hử? Hắn đang vui vẻ thế sao?

“Tướng công...” Tôi hơi u oán trừng hắn, bắt đầu cảm thấy ảo não vì hình như mình vừa tự mua dây buộc mình rồi, sớm biết thế đã không thêm dẫn hắn đi!

“Ha ha...” Trọng Tôn Hoàng Gia hình như càng cao hứng hơn, tự dưng cứ như thế mà cười ha ha giữa phố, thu hút tất cả ánh mắt từ bốn phía quăng lại, tôi lập tức gục đầu xuống, trong lòng bắt đầu âm thầm nguyện rửa cái tên hoàng đế cuồng vọng này.

Chậm rãi thu lại tiếng cười, Trọng Tôn Hoàng Gia mặt mày tươi rói kéo tay của tôi, nhẹ nhàng phả hơi bên tai: “Lần đầu tiên chứng kiến Vận nhi ghen, lòng trăm thật sự được an ủi rồi!”

Tôi rùng mình, cái tên này tự nhiên dám to gan công khai tán tỉnh tôi giữa đường giữa xá như thế?! Hình như tôi có thể cảm nhận được các loại ánh mắt từ quái dị đến mập mờ của những người đi trên đường phóng tới, từ khi nào mà hắn lại trở nên to gan đến kinh thế hãi tục như thế? Không đúng! Hắn vừa mới nói cái gì? Tôi ghen? Tôi ghen lúc nào chứ? Hắn đã hiểu lầm chuyện gì rồi?

“Khụ...” Một tiếng ho nhẹ nhắc nhở tôi vị trí và tình huống hiện giờ, tôi ngẩng đầu thì thấy sắc mặt Trọng Tôn Hoàng Gia không vui đang liếc nhìn tam ca, “Ha!” Thấy tam ca bị hắn lườm thành ra một bộ dạng nơm nớp lo sợ, tôi không khỏi bật cười.

Trọng Tôn Hoàng Gia xoay mặt lại nhìn tôi, cười thật dịu dàng nói: “Chúng ta trở về thôi.”

“Hả! Vâng...” Tôi thật sự bị dọa cho ngốc luôn rồi, cái tên nam nhân luôn mang một thân khí chất vương giả kia, cái tên nam nhân luôn cười nhẹ nhàng mà lạnh lùng đầy thâm ý kia, cái tên nam nhân mà so mặt nào cũng đều gian trá xảo hoạt hơn tôi kia... Hấn, hấn, hấn thế mà lại có cái biểu cảm dịu dàng này sao?!

Loạn, loạn rồi, thế giới này sắp loạn rồi, trời sắp đóng băng, đất sắp nứt ra, mặt trời mọc từ phía tây rồi... Âm thầm rên rỉ, tôi cứ như thế ngơ ngác ngác bị hấn tùm về khách điểm rồi kéo luôn lên giường...

Ngồi ở bên trong gian phòng đặc biệt ở lầu ba của Thủy Vân Giản, tôi thản nhiên ưu nhã uống trà, Trọng Tôn Hoàng Gia ngồi bên cạnh cũng không nhanh không chậm thưởng thức điểm tâm, thậm chí ngay cả Mai Nhi cũng đang bày ra nụ cười xinh đẹp theo kiểu: tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay, chỉ có mỗi tam ca Kỷ Hành bởi vì không biết trong hồ lô của tôi bán thuốc gì nên vẫn cứ lo sợ bất an.

Nhìn huynh ấy đeo cái bản mặt ăn không ngon ngủ không yên, tôi cũng có chút đồng cảm, xem ra người đơn thuần nhất toàn bộ Kỷ gia có lẽ chính là huynh ấy! Cũng tốt, đã quen nhìn những người âm hiểm xảo trá rồi nên bộ dạng này của huynh ấy ngược lại lại làm cho người ta an tâm như thế, có lẽ đây cũng là nguyên nhân Trọng Tôn Hoàng Gia Yên tin tưởng để cho huynh ấy làm Phó thống lĩnh nội cấm quân?

“Công tử, phu nhân, Diệp tiên sinh đến.” Người báo tin cũng là người do Kỷ gia an bài đến giúp tôi.

Gật đầu, tôi buông chén trà, “Có thể đi mời Văn trang chủ tới rồi.”

“Vâng.”

Đợi người kia lui ra, cuối cùng Trọng Tôn Hoàng Gia cũng mở miệng: “Nàng muốn thông qua Văn Sênh để tiếp cận ông ta?”

“Cũng có thể nói như thế.” Tôi cười thần bí, cố ý chọc hấn tò mò.

Ai dè hấn cũng cười lại với tôi, cứ thông dong như lão thần, không có một chút xiu nào lo lắng.

“Công tử, phu nhân, Văn trang chủ đến.” Cửa mở ra, một người đàn ông trung niên mặc áo màu lam đi vào, dáng người cao gầy, ngũ quan chính trực, một đôi mắt trong suốt thấu đáo, đôi môi dày khê cong lên, bề ngoài không được cho là anh tuấn nhưng rất có khí chất đàn ông.

Tôi mỉm cười đứng lên nói với ông ta: “Văn trang chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.” Lại nhìn về phía Trọng Tôn Hoàng Gia vẫn đang ngồi ngay ngắn như cũ, tôi nói: “Vị này là tướng công của thiếp thân, Tôn Vô Đạo.” Đây là chính tên giả hấn tự đặt, tôi cũng không có lá gan xuyên tạc “quốc tính” của hấn.

“Tôn phu nhân không cần đa lễ, Hàn Húc ra mắt Tôn công tử, phu nhân.” Hàn Húc vốn là tên tự của Văn Sênh, sở dĩ tôi được ông ta chào hỏi cũng là nhờ phúc cái thế lực to lớn chống lưng Kỷ gia, mặc dù không rõ bọn họ làm trò gì, nhưng tóm lại là nếu như Văn Sênh không nể mặt mũi thì tôi gay to.

“Văn trang chủ không cần khách khí, lần này thiếp thân và tướng công đến đây là muốn diện kiến Diệp tiên sinh, không biết Văn trang chủ có thể thay mặt giúp đỡ một chút hay không?” Tôi nói tỉnh queo như vậy, có thể thấy Văn Sênh nghe xong thần sắc cứng đờ. “Chuyện này...”

“Văn trang chủ không cần khó xử, trước khi thiếp thân đến đây cũng từng nghe nói qua một vài chuyện về Diệp tiên sinh, cho nên thiếp thân chỉ xin Văn trang chủ thay mặt thiếp thân đem vật này giao cho Diệp tiên sinh, cũng mời Diệp tiên sinh có thể đưa ra một vài lời bình.” Dưới chỉ thị của tôi, Mai Nhi đem ra một hộp gỗ Đàn Hương đặt vào tay Văn Sênh.

Văn Sênh tiếp nhận cái hộp, hơi tò mò hỏi: “Không biết trong hộp này là...”

Tôi ra vẻ thần bí nhìn về phía hấn: “Chỉ cần Văn trang chủ giao nó đến tay Diệp tiên sinh thì cũng sẽ biết ngay thôi.”

Văn Sênh bắt đầu dĩ gật đầu, không thể làm khác hơn là không hỏi nhiều nữa, mang theo cái hộp xoay người rời đi.

“Vận nhi, nàng hình như càng ngày càng lợi hại nha.” Làm cho người ta phải giật mình chính là đang yên lặng đột nhiên nói một câu như thế, nhưng tôi chỉ quay lại thản nhiên cười với hấn, thầm nghĩ trong lòng: Nếu không như thế thì làm sao mời được cái lão đại nho (- người thông tuệ về kiến thức đông tây kim cổ,

nhà thông thái) kia động thân? Làm sao mà vẩy vùng như cá gặp nước ở trong cái hậu cung kia của người đây?

20. Chương 20

Diệp Thịnh Mân không để cho tôi chờ lâu, khi ông ta và Văn Sinh đi đến trước cửa phòng chúng tôi thì tôi cũng vừa mới đặt chén trà thứ ba của buổi sáng hôm nay xuống.

“Diệp tiên sinh đại giá, tại hạ không tiếp đón từ xa, thứ lỗi thứ lỗi.” Trọng Tôn Hoàng Gia luôn luôn kiêu ngạo không đặt thiên hạ ở trong mắt tự nhiên lại còn nhanh chân hơn tôi đứng lên trước, trong ánh mắt nhìn Diệp Thịnh Mân quả thật là sự tôn kính phát ra từ nội tâm, điều này càng làm tôi khẳng định sự lựa chọn của mình là đúng, cũng như càng thêm giữ vững quyết tâm.

Trọng Tôn Hoàng Gia cũng đã đứng lên, đương nhiên tôi và tam ca cũng sẽ không thể ngồi tiếp, thế nên cùng nhau đứng lên hành lễ vãn an Diệp Thịnh Mân.

Diệp Thịnh Mân khoát tay, đi thẳng vào chủ đề: “Những thứ này do ai viết?” Ông ta vung tay phải lên, trong tay đang cầm một quyển trục được trang trí thanh nhã.

Trọng Tôn Hoàng Gia nhìn về phía tôi, tôi mỉm cười: “Diệp tiên sinh trước hết mời vào bên trong ngồi đã.”

Đôi mắt chất chứa trí tuệ của Diệp Thịnh Mân đảo qua, ánh mắt chăm chăm nhìn tôi giống như muốn xuyên thấu qua người tôi vậy, một lát sau lão vuốt râu mỉm cười vừa gật đầu vừa ngồi xuống.

Ngồi xuống theo Trọng Tôn Hoàng Gia, tôi tinh tế đánh giá vị Đại nho trước mắt, người có thể khiến cho Trọng Tôn Hoàng Gia buông xuống kiêu ngạo cả một đời. Rõ ràng là đã ngoài năm mươi nhưng bề ngoài chỉ khoảng ba, bốn mươi tuổi, râu dài tóc muối tiêu đi cùng một khuôn mặt hết sức bình thường nhưng trên khuôn mặt đó lại gắn thêm một đôi mắt sáng ngời như sao, trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự thâm trầm cơ trí. Đôi mắt tinh anh như vậy đáng lẽ ra sẽ không thuộc về một lão già năm mươi tuổi, nhưng cái vẻ tang thương đã nhìn qua thế sự vật đổi sao dời trong đáy mắt như thế này thì tuyệt đối không thể thuộc về một con người trẻ tuổi chưa trải qua sóng gió được.

“Đây thật sự là một người khôn ngoan.” Tôi thầm nghĩ.

“Tôn phu nhân” Diệp Thịnh Mân nhìn tôi, ngữ khí ôn hòa, “Chẳng hay những thứ ghi chép trong quyển trục này là do chính tay phu nhân viết?”

Tôi phục hồi tinh thần nhìn về phía quyển trục trong tay lão, gật đầu nói: “Đây là thiếp thân trong lúc vô tình có được, lâu nay đã nghe tiếng tiên sinh học thức uyên bác, vì vậy cố ý mang đến mong tiên sinh chỉ giáo.”

Đối với Diệp Thịnh Mân, trong tay tôi có rất nhiều tư liệu, nhưng điều thú vị lại chính là một vài đánh giá qua đồn đãi ngoài phố, trong đó một cái nói: “Rất khó nói là Diệp Thịnh Mân đặc biệt am hiểu về cái gì bởi vì rất hiếm có thứ mà ông ta không biết.” Chỉ nhờ một câu nói như vậy, tôi liền nảy ra ý tưởng để thỉnh giáo “học vấn phong phú” của Diệp Thịnh Mân, cũng như giúp cho đại danh của ông ta càng thêm nổi tiếng.

“Không dám chỉ giáo, Diệp mỗ còn muốn thỉnh giáo phu nhân, những điều trong quyển trục này vốn là xuất phát từ người phương nào?”

“Không biết.” Tôi thản nhiên nói, biết cũng không thể nói cho ông, nói cho ông rồi ông cũng không biết, ha!

Ông ta nhíu mày, lấy lại vẻ lạnh nhạt như cũ: “Nếu phu nhân cũng không biết, như vậy Diệp mỗ cũng không còn gì muốn nói nữa, cáo từ.” Cứ nhìn ông ta là biết, những thứ viết trong quyển trục mặc dù có thể hấp dẫn ông ta nhưng chỉ đúng với người viết ra nó kia, mà tôi, chỉ e rằng còn chưa đủ tư cách.

Nhìn ông ta đứng lên đi về phía cửa, tôi không nhanh không chậm nói: “Tuy rằng thiếp thân cũng không biết xuất phát từ tay người phương nào, nhưng thiếp thân lại có một vài quan điểm đối với những điều này, không biết tiên sinh có nguyện nghe thiếp thân đánh giá một hai?”

Ông ta ngẩn ra, xoay người lại, đôi mắt liền hiện lên tia sáng kì dị: “Người thấy thế nào?”

“Tiên sinh nếu không ngại mời ngồi xuống trước?” Tôi nháy mắt ra hiệu với Mai Nhi, cô nàng mới đưa ra một tờ giấy đã chuẩn bị từ trước, tôi nhận lấy rồi mở ra ngó qua một chút, sau đó đưa cho Diệp Thịnh Mân: “Mời tiên sinh xem qua.”

Diệp Thịnh Mân nhận lấy lập tức đọc ngay, đầu tiên sắc mặt của ông ta kinh ngạc, rồi sau đó vui mừng, trong đó mang theo cả sự khó hiểu, lại hàm chứa cả rung động, trong chốc lát thần sắc thay đổi mấy lần, thấy vậy trong lòng tôi cười mãi không thôi. Ông ta đọc lại đến lần thứ hai rồi mới buông trang giấy thở dài một tiếng: “Phu nhân tài năng ngút trời, Diệp mỗ bái phục!”

Lời vừa nói ra, chẳng những Văn Sênh mà ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng mang một vẻ mặt không ngờ đến, ánh mắt nhìn tôi tràn ngập sự kinh ngạc và hoài nghi. Lần này thì to chuyện rồi, tôi thầm cười khổ nhìn về phía Diệp Thịnh Mân: “Tiên sinh quá khen, thật ra đây chỉ là nhận định chủ quan của riêng thiếp thân, cũng không biết có chính xác hay không, không biết tiên sinh có đồng ý chỉ bảo thêm?”

Diệp Thịnh Mân khẽ trầm ngâm rồi quả quyết nói: “Bây giờ Diệp mỗ còn không dám nói gì cả, nếu phu nhân không ngại, Diệp mỗ muốn mời phu nhân lưu lại vài ngày trong nhà Diệp mỗ, đợi Diệp mỗ nghiên cứu thật kỹ càng rồi sẽ cùng thảo luận với phu nhân, không biết ý phu nhân thế nào?”

Tôi nghe xong vui không để đâu cho hết, ông ta lại trực tiếp mời tôi đến ở nhà ông ta, đây có thể nói là cái lợi vô cùng lớn cho việc tiếp tục kế hoạch thuyết phục của tôi! Có điều... tôi có chút do dự nhìn Trọng Tôn Hoàng Gia rồi lại nhìn Diệp Thịnh Mân, hi vọng ông ta hiểu ý mà mời cả Trọng Tôn Hoàng Gia cùng đến, không ngờ ông ta lại chỉ lo cúi đầu nghiên cứu, hoàn toàn không nhìn thấy được ám chỉ của tôi. Như thế này thì hay rồi, nếu như chọc Trọng Tôn Hoàng Gia mất hứng, tôi sẽ gặp phiền toái lớn.

“Vận nhi nàng nên đi đi.” Không ngờ rằng Trọng Tôn Hoàng Gia bỗng dưng lại nói thay tôi, mà lại còn đồng ý nữa chứ.

“Nhưng...” Đứng nói là hần đang cố ý nói nói ngược nha?

“Thịnh tình khoản đãi của Diệp tiên sinh chính là việc vô cùng tốt mà người khác muốn cũng không có được, nàng không nên do dự.” Từ khi nào mà hần trở nên thấu tình đạt lý như vậy, sẵn sàng chịu thiệt ỉn để nhường nhịn chuyện tốt cho người khác?

“Vậy còn người...” Ta nào dám để người một mình a!

“Ha ha... Là Diệp mỗ hồ đồ rồi! Tôn phu nhân đến, Tôn công tử đương nhiên là phải theo bầu bạn rồi, cùng nhau đến cùng nhau đến, ha ha...” Đồ mỗ hỏi... lão già Diệp Thịnh Mân này sao đột nhiên tỉnh ra vậy? Hay là vừa rồi ông ta giả bộ? Tôi vô cùng hoài nghi đấy...

“Vận nhi, bây giờ đã nên ‘lật bài’ chưa?” Trọng Tôn Hoàng Gia ung dung thông thả tựa vào ghế hưởng thụ sự “hầu hạ” của tôi, hần híp mắt lại, trong giọng nói tràn ngập mùi vị so đo.

“Vâng ” đã sớm đoán được hần sẽ hỏi, tôi cũng đã có chuẩn bị, đưa cho hần một cái hộp gỗ giống như cái đã đưa cho Diệp Thịnh Mân, tôi tiếp tục nghiệp lớn massage cho hần.

“Hửm?” Mở quyển trục trong hộp ra, nhìn thoáng qua một cái, sắc mặt hần lập tức thay đổi, tôi không khỏi thở dài trong lòng, thật không biết làm như vậy là phúc hay họa.

Trong quyển trục thật ra không có viết gì nhiều, đầu đề viết là “Tam thập lục kế”, sau đó là tên của ba mươi sáu kế, vốn là chỉ văn ven có vài chữ rất bình thường, nhưng đặt trong tay những người biết “định giá hàng” như bọn họ, đảm bảo rằng đó chính là “thiên thư” gây chấn động.

Lúc đầu, thời điểm nghĩ ra chiêu này tôi cũng không đoán trước được Trọng Tôn Hoàng Gia cũng sẽ cùng đến đây, chỉ nghĩ là muốn có cơ hội thuyết phục Diệp Thịnh Mân thì phải khiến cho ông ta nể phục tôi sau đó suy xét mà đáp ứng thỉnh cầu, nhưng Diệp Thịnh Mân là một kì tài trong thiên hạ không gì là không biết, nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ kỳ mưu diệu kế rung động cổ kim và cả thế giới này, tôi thật đúng là không có cái gì khác có thể đả động được đến ông ta. Bỗng dưng Trọng Tôn Hoàng Gia nhúng tay vào làm gia tăng rủi ro, thậm chí tôi còn không dám tưởng tượng trong lòng hần phải chăng sẽ vì điều này mà có thể sẽ động sát tâm đối với tôi!

“Không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra...” Trọng Tôn Hoàng Gia đưa ngón tay cẩn thận di chuyển theo từng con chữ trên quyển trục, thần sắc thâm sâu trầm tĩnh, khiến tôi đột nhiên cảm nhận được áp lực không biết từ đâu đè xuống.”Vận nhi, nàng đúng là thâm tàng bất lộ!”

Tôi run lên, tay cũng ngừng lại, lời hắn nói ẩn ý quá sâu, tôi nghe không hiểu được, mà đây đúng là điều đáng sợ nhất.

“A! Ha ha...” Hắn đột nhiên cười to, nhưng tôi lại không cảm thấy được thả lỏng, ngược lại thần kinh càng căng cứng. “Cũng tốt, như vậy cũng tốt! Vận nhi có năng lực thế này, cũng là may mắn của Thiên Phách hoàng triều ta, ha ha...”

Bỗng nhiên, áp lực vô hình trong không khí biến mất mà không hề báo trước, tôi lặng lẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng lại phát hiện sau lưng đã ướt đầm. Khí thế mạnh quá, chẳng lẽ đây là cái khí thế của đế vương? Khí thế của kẻ mạnh chân chính là to lớn khủng khiếp như thế, nhẹ nhàng thở dài một hơi, lần đầu tiên trong đầu tôi bắt đầu nảy sinh ý niệm rời xa hắn.

21. Chương 21

Âm thanh du dương từ cây sáo trong tay tôi nhẹ nhàng len lỏi khắp nơi, dịu dàng bay đến trên các tầng mây. Lần này tôi chọn bài hát “Thiên nữ u hồn” làm chủ đề khúc tấu, ba phần ray rứt, ba phần thê lương, ba phần dưng cảm, cuối cùng là một phần quỷ khí u ám tĩnh mịch.

Đã ba ngày nay, không khí giữa tôi và Trọng Tôn Hoàng Gia vô cùng quái dị, thái độ của hắn giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, nhưng hắn càng như thế lại càng khiến tôi đau tim, cho tới bây giờ cả người hắn vẫn toát ra cái vẻ thâm thâm trầm trầm, bình thường hắn luôn trầm tĩnh yên lặng, nhưng mỗi lần bộc phát thì lại vô cùng kinh dị, giờ đây, tôi có thể sẽ phải chứng kiến sức tàn phá kinh dị đó, mà, rất không khéo, nhân vật chính phải hứng chịu tai họa này có thể lại chính là tôi.

Aiiii! Người cổ đại không công bằng nhất là ở điểm này, phụ nữ tuyệt đối không thể quá thông minh, bằng không chính là tai họa. Mặc dù tôi không phủ nhận mục tiêu cuối cùng của bản thân là muốn làm một “hồng nhan họa thủy – lưu danh thiên cổ”, nhưng cái trò này tôi luôn muốn âm thầm lặng lẽ tiến hành trong bóng tối, không phải là cảm giác bị phơi bày ra ngoài ánh sáng như thế này, chẳng khác nào tự mang dây thừng ra treo cổ mình lên cả.

Đến khúc cuối cùng, tôi buông sáo, chán nản mà vô thức đưa tay ngắt một chiếc lá xuống khe vò nát, bởi vì không thể nghĩ ra được đối sách trước mắt mà phiền não vô cùng.

“Không ngờ rằng Vận nhi thổi sáo cũng hay như vậy.” Không biết từ lúc nào Trọng Tôn Hoàng Gia đã đi đến bên cạnh tôi, sau lưng hắn còn có Diệp Thịnh Mân đã “bế quan” ba ngày nay, ông ta lên tiếng: “Khúc sáo này của phu nhân thật tuyệt, đáng tiếc lại mang theo một phần quỷ khí lạnh lẽo, không biết khúc này có tên là gì?”

Tôi cúi đầu thi lễ với Trọng Tôn Hoàng Gia rồi mới nói: “Khúc này danh xưng là “Thiên nữ u hồn”, miêu tả tình yêu triền miên u oán của một nữ quỷ với một người thư sinh, cho nên mang theo một phần quỷ khí cũng là điều tất nhiên.”

“Ồ? Thật sự là không nghĩ ra... Khúc nhạc này là do phu nhân soạn?” Diệp Thịnh Mân dường như có chút kinh ngạc.

Tôi lắc đầu: “Đây là thiếp thân trong lúc vô tình mà có được, không có dụng khí dám nói bừa.” Không ngờ Trọng Tôn Hoàng Gia lại cười nói: “Vận nhi lúc nào cũng chỉ có mỗi một câu cũ này, không có câu nào mới hơn cả, nàng vẫn cứ khẳng khẳng không chịu thừa nhận là do chính tay nàng viết, có khi lại khiến Diệp tiên sinh cảm thấy có hứng thú đấy!” Tên này!

“Ha ha... Xem ra phu nhân là khiêm tốn quá mức rồi! Có điều khiêm tốn tuy là một đức tính tốt, nhưng nếu như quá mức sẽ trở thành dối trá.” Diệp Thịnh Mân vuốt râu.

Ngẩng đầu thản nhiên, nghiêng mắt liếc xéo Trọng Tôn Hoàng Gia một cái, tôi mất hứng nói một câu không có cảm xúc gì: “Cho phải thì là phải, còn không phải sẽ vẫn cứ là không phải, mặc dù Kỷ Vận bất tài nhưng

cũng không dám làm chuyện ăn cắp tác phẩm của người tài.” Cả Diệp Thịnh Mân lẫn Trọng Tôn Hoàng Gia đều ngạc nhiên, tôi lại thì lễ: “Thiếp thân cảm thấy trong người có chút không khỏe, xin cáo lui trước.” Nói xong, không đợi hai người đó có phản ứng tôi liền xoay người đi về phòng.

Tôi quả thật đang rất không thoải mái, trong lòng vô cùng khó chịu. Vốn đã có chút phiền lòng, lại bị Trọng Tôn Hoàng Gia nói mĩa một câu như thế, tính cách ngang bướng mà tôi vẫn luôn giấu kín lại không khống chế được mà lộ ra ngoài rồi. Có điều... Aizzz! Xem ra là khoảng cách giữa tôi và Trọng Tôn Hoàng Gia càng ngày càng sâu hơn rồi!

“Phu nhân? Người có chuyện gì sao?” Mai Nhi thấy tâm tình của tôi không tốt, hỏi chuyện cũng vô cùng e dè cẩn thận.

“Đi lấy cây đàn tỳ bà đến đây cho ta.” Không muốn giận chó đánh mèo vô cớ, tôi đành phải mượn âm nhạc đến phát tiết.

Vừa chạm tay vào dây đàn, thanh âm hùng tráng như “thiết mã kim qua” (miêu tả cảnh uy vũ, hùng tráng của các binh lính cùng chiến mã trong trận đánh) trong phút chốc tràn ngập cả căn phòng, khí thế sát phạt trong “Thập diện mai phục” dưới sự ảnh hưởng vì tâm tình buồn bực của tôi lại càng thêm “đoạn kim toái ngọc” (cắt vàng dập ngọc) khí thế bức người. Tôi đàn một lần rồi lại một lần, có cảm giác linh hồn như đang dần dần bị hút ra, lạnh lùng nhìn thân thể đang đắm chìm trước cây đàn, tôi biết thời khắc này người đánh đàn thật ra chẳng phải là tôi. Thật ra mỗi lần đánh đàn tôi đều sẽ có một chút cảm giác bị hút ra như thế này, tựa hồ như thân thể kia không phải do tôi điều khiển, mà tôi chỉ là người cung cấp nhạc phổ, còn người phụ trách biểu diễn là kẻ còn lại.

Chậm rãi, tôi từ từ ngừng lại, cúi đầu thở dài một hơi, ý thức quay trở về, chỉ còn cảm giác ngón tay đang đau nhức, nhìn kỹ mới phát hiện đã bị tróc da, trên đàn còn bị vấy một vài giọt máu đỏ hồng.

“Phu nhân?” Mai Nhi lo lắng nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Ta không sao.” Phát tiết xong trong lòng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng đã nghĩ thông. Trọng Tôn Hoàng Gia muốn nghĩ sao thì cứ mặc hấn nghĩ như vậy đi, tôi đã quyết định phải rời xa hấn rồi, đến thời điểm cái gì đến thì cứ để cho nó đến, tiện thể xem thử lòng khoan dung của hấn đối với tôi có thể kiên trì đến lúc nào! Vừa nghĩ đến việc rời đi, tâm trạng của tôi bỗng dưng thoải mái hơn rất nhiều, xem ra, mặc dù tôi thích làm một người đàn bà xấu xa, nhưng lại không quen với cái kiểu cuộc sống bị nhốt ở trong cung cấm thế này.

Khóe mắt đột nhiên liếc nhìn thấy ngoài cửa sổ có một bóng hình quen thuộc, miệng tôi cong lên thành một nụ cười mỉm, ngón tay khẽ cử động, tiếng đàn lại lần nữa như có như không vang lên, thanh âm mang theo một chút u oán nhàn nhạt nhưng cũng vô cùng phiêu diêu:

“Núi sông không đổi dời được những bi ai

Tháng năm không ngăn nổi biết bao chờ đợi

Hoa xuân thích nhất được đông đưa trong gió.

Cát vàng lại muốn chôn vùi oán hận lẫn tình si

Một đời thông minh nhưng nguyện hồ đồ

Tao ngộ trong đời biết tỏ lòng cùng ai?

Yêu mà không thể yêu, tương ngộ rồi biệt ly.

Phồn hoa qua rồi chỉ còn là giấc mộng.

Nước biển chẳng bao giờ cạn, bầu trời cũng không thể nhìn thấu.

Tiếng cười chốn hồng trần cùng người quần quanh...”

(“Vấn tình” – Hý thuyết Càn Long 1991)

Dư âm dịu dặt ngưng đọng, ngẩng đầu lên lần nữa, hình bóng ngoài cửa sổ cũng đã biến mất từ khi nào, trong lòng tôi cười lạnh, Trọng Tôn Hoàng Gia, chúng ta hãy cứ xem thử ván đấu này rốt cuộc ai mới là người có thể cười đến cuối cùng!

Bằng một thiên “Tam thập lục kế”, tôi cuối cùng đã lay động được Diệp Thịnh Mân.

“Ý phu nhân là muốn mời Diệp mỗ đến làm gia sư cho lệnh lang?” Diệp Thịnh Mân có chút kinh ngạc nhìn tôi: “Dùng học thức của phu nhân, vì sao không tự mình dạy cho tiểu công tử?”

“Đã để Diệp tiên sinh chê cười rồi, thiếp thân dù sao cũng chỉ là nữ nhân, cùng lắm so với những nữ tử khác thì có hiểu biết hơn một chút, nhưng nếu muốn dạy dỗ học trò thành tài e rằng năng lực không có, hơn nữa với học thức của tiên sinh, nếu đồng ý thu nhận tiểu nhi tử làm đồ đệ thì đó là phúc khí lớn lao của tiểu nhi tử rồi.” Tôi thản nhiên cười nói, sau đó lại tung thêm miếng mồi nhử: “Nếu tiên sinh bằng lòng, trong nhà thiếp thân còn có một bản tên là “Bình pháp Tôn Tử”, đợi tiên sinh ghé thăm phủ còn muốn tiếp tục thỉnh giáo tiên sinh.”

“Bình pháp Tôn Tử?” Ánh mắt Diệp Thịnh Mân sáng lên, nhưng vẫn còn do dự một chút: “Cái này... nếu như muốn Diệp mỗ đến phủ, chỉ sợ...”

Tôi hiểu rõ liền gạt đầu: “Nếu như tiên sinh không muốn rời khỏi Định Châu, vậy thiếp thân liền yêu cầu tiểu nhi tử tự mình tiến đến xin tiên sinh chỉ giáo.”

Diệp Thịnh Mân lại do dự một chút nữa, cuối cùng gạt đầu nói: “Nếu phu nhân không chê, Diệp mỗ xin nhận vị đệ tử này!”

“Đa tạ tiên sinh đã thành toàn.” Tôi nhẹ nhàng cúi đầu hành lễ, bây giờ vẫn chưa phải là lúc nói cho ông ta biết thân phận của chúng tôi, chờ cho Duệ nhi bái sư xong xuôi rồi nói sau cũng chưa muộn, tôi cũng không có ý định giấu giếm ông ta, dù sao tôi vẫn muốn ông ta dạy dỗ Duệ nhi trở thành ‘thiên cổ nhất đế’ chứ không phải là một tài tử bình thường.

Khi tôi trở lại tiểu viện đang ở, Trọng Tôn Hoàng Gia đang ngồi chờ tôi. “Đã giải quyết xong rồi sao?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Tôi cười cười, “Nhờ phúc của tướng công.” Tôi và hắc đầu vô cùng ăn ý, cùng lựa chọn quên đi một vài hồi ức không vui, cũng nhờ vậy mới có thể tiếp tục biểu hiện ra mặt sự hòa thuận này.

“Nhưng phải đưa Duệ nhi đến đây?” Hắc đầu cũng cười đáp lại, dường như hết sức hài lòng.

Tôi gạt đầu, nói: “Tiên sinh không muốn rời khỏi Định Châu, thiếp thân cũng không thể ép buộc.” Thật ra cơ bản là tôi cũng không muốn mời Diệp Thịnh Mân hồi kinh, đưa Duệ nhi ra khỏi hoàng cung mới là mục đích của tôi, trong cung thật sự vô cùng nguy hiểm.

“Đã như vậy rồi, chúng ta trở về thôi.” Trọng Tôn Hoàng Gia giống như đang lơ đãng mà nói.

“Vâng.” Tôi khẽ cúi mặt rũ mi xuống, không muốn để hắc đầu nhìn thấy những tia sáng phức tạp trong mắt tôi.

22. Chương 22

Sau khi hồi cung không lâu tôi liền đưa Duệ nhi đến Định Châu, hộ vệ đi theo nó ngoại trừ thị vệ do Trọng Tôn Hoàng chọn lựa và cao thủ của Kỷ gia âm thầm phái theo, còn có một người khác, đó là phó quản sự ngự thiện phòng Khang Đức Hải – Khang công công.

Đối với một cao thủ ‘thâm tàng bất lộ’ như Khang công công này, tôi phải tốn không ít tâm sức mới kéo được ông ta về bên mình. Hai mươi năm trước ông ta vốn là nhị công tử của một gia đình giàu có. Gia đình ông ta buôn bán kinh doanh từ lâu, nhưng vì không cẩn thận nên đắc tội với gia đình quyền quý, bị hãm hại đến mức nhà tan cửa nát. Đại ca của ông ta có một thê tử và hai đứa con gái, sau khi gặp chuyện không may thì cha mẹ và đại ca ông ta liền nối nhau tạ thế. Khi tuổi còn nhỏ ông ta cùng với đại tẩu và hai đứa cháu gái sống nương tựa vào nhau. Sau vì cuộc sống quá khó khăn, đại tẩu của ông ta đã có ý định bán mình vào thanh lâu để lấy tiền cứu sống gia đình bọn họ, nhưng Khang Đức Hải biết được, kiên quyết không đồng ý. Cuối cùng, ông ta bán thân vào cung làm thái giám, trải qua hai mươi năm lăn lộn vất vả,

cúi cùng ông ta cũng leo lên ngồi được vào vị trí hiện nay, coi như là đã có thể chiếu cố tốt cho người nhà rồi.

Võ công mà ông ta có được cũng là nhờ vào cơ duyên ở nơi hậu cung này mà thành, còn về người truyền võ công cho ông ta là ai và chi tiết sự việc đã trải qua như thế nào thì tôi không có khả năng tìm hiểu được. Có điều, tôi cũng chẳng để ý đến những điều đó.

Đó là một câu chuyện đã cũ, nhưng lại chân thực, tàn khốc đến mức khiến người ngoài vừa động lòng lại vừa xót xa. Tôi cũng chỉ là giúp ông ta tìm ra thủ phạm năm đó đã hại cả gia đình tan nát, cũng lợi dụng thế lực trong triều của Kỷ gia mà giúp ông ta báo thù. Nói đến đây cũng thật là vừa khéo, gia đình quyền quý năm đó đã hãm hại cả nhà ông ta lại là phe cánh của gia gia Đức phi, đây coi như là một mũi tên đã hạ được hai con chim.

Vì cảm kích tôi, và cũng vì e dè thế lực của Kỷ gia, khi tôi đề nghị, hy vọng ông ta giúp tôi bảo vệ Duệ nhi, ông ta suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Đương nhiên, tôi sẽ không để ông ta quang minh chính đại đi theo Duệ nhi, mà là âm thầm sử dụng, dùng lý do ông ta bệnh tật không thể chữa khỏi để được xuất cung.

Mà Duệ nhi rời cung cũng được Trọng Tôn Hoàng Gia chuẩn bị lý do rất thích hợp, hần lấy Định Châu làm đất ban cho Duệ nhi, cũng phong cho Duệ nhi trở thành Định Châu hầu. Aizzz! Phong hầu ột đứa trẻ còn nằm trong nôi, vậy thì làm sao mà những kẻ ở đất phong có thể “tiếp nhận” đây, quyết định như thế nhìn kiểu gì cũng thật hoang đường, vậy mà vẫn có lắm người trợn mắt tán dương một cách giả dối “Hoàng thượng anh minh”, ha ha!

Vì thế, không chỉ trong hậu cung mà trong triều lại bắt đầu một màn đồn đại: “Phải chăng Thục phi thất sủng?”. Theo lý mà nói thì việc Duệ nhi được phong hầu là chuyện tốt, nhưng nó lại phải đến Định Châu xa xôi để nhận phong, chẳng khác nào ám chỉ rằng nó đang bị “lưu đày”, thế là đủ các loại đoán già đoán non luyên thuyên không dứt, cũng giúp cho cuộc sống buồn chán trong hậu cung của tôi có thêm vài niềm vui nho nhỏ.

Ngồi bên bờ ao tĩnh lặng, nước ao trong suốt phản chiếu dung mạo xinh đẹp tuyệt vời của Kỷ Vận, tôi mỉm cười, người ở trong nước cũng mỉm cười lại với tôi, phong tình uyển chuyển tản ra theo từng gợn sóng, tâm tình của tôi cũng tốt lên rất nhiều.

“Nương nương”, Mai Nhi đi đến phía sau lưng tôi, sắc mặt cô nàng hắt ra từ trong bóng nước trông quái dị vô cùng, giống như gặp phải chuyện không tốt, “Hoàng thái hậu thỉnh nương nương đến Tê Hà cung một chuyến.”

Khuôn mặt Kỷ Vận trong nước xẹt qua một tia kinh ngạc, tôi khó hiểu quay đầu lại: “Thái hậu?” Cái vị Thái hậu đương triều suốt ngày đóng quân ở Tê Hà cung không màng đến thế sự đó hả?

Mai Nhi gật gật đầu, vẻ mặt cũng là một biểu hiện: không sao giải thích nổi.

Tôi mờ mịt nhìn về phía xa, theo như trong trí nhớ của thân xác này thì từ khi tiên hoàng tạ thế, Trọng Tôn Hoàng Gia đăng cơ cho tới nay, số lần Thái hậu bước ra khỏi Tê Hà cung có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà Tê Hà cung cũng không phải là nơi ai cũng có thể tới, ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng phải được Thái hậu cho phép mới có thể vào. Chỉ có một khoảng thời gian trước đây tôi và Trọng Tôn Hoàng Gia xuất cung mới đem Duệ nhi gửi ở nơi đó hơn một tháng, nhưng có điều chuyện này chắc không liên quan đến việc bà ấy tìm tôi. Thế thì, vị Thái hậu không thích hậu cung phi tử xuất hiện trong tầm cung của mình, vì lẽ gì mà đột nhiên lại muốn tìm tôi đây?

Mặc kệ có bao nhiêu điều nghi hoặc, Thái hậu đã triệu kiến dĩ nhiên là phải đi.

Khi tôi thay cung trang và lột cái đuôi áo hoa lệ đến trước Tê Hà cung thì vị thái giám đón tiếp đã không chút khách khí mà chặn hết tất cả những người tôi đem theo ở bên ngoài.

Trước ý chỉ của Thái hậu, ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không dám phản đối, hướng chỉ chỉ là một Thục phi nho nhỏ như tôi. Nhưng khi tôi bước vào tầm cung của Thái hậu thì một cảm giác bất an trào dâng mãnh liệt, khiến tôi bắt đầu hồi hận vừa rồi ở ngoài cửa vì sao không “kháng chỉ”.

Đối mặt với gian phòng âm u, tôi dè dặt cảm giác bất an, cúi người hành lễ với bóng người ẩn giấu phía sau màn lụa kia: “Thần thiếp tham kiến Thái hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bình thân.” Một giọng nói hơi khàn khàn từ phía sau tấm rèm truyền ra, “Các người cũng lui ra đi.” Trong khoảnh khắc, tấm cung rộng lớn như vậy chỉ còn lại tôi và hình bóng phía sau rèm. “Cô tên là gì?”

Tôi sửng sốt, đây không phải là biết rõ rồi còn cố hỏi sao? Có điều tôi vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Thần thiếp là Kỷ Vận.”

“Không” giọng nói khàn khàn điềm tĩnh mà không rõ cảm xúc: “Tôi đang hỏi tên thật của cô, cái tên chân chính ấy.”

Toàn thân chấn động, tôi nhìn cái hình bóng mờ ảo kia một cách không thể tin nổi, nếu là những người khác mà nghe hỏi như thế nhất định sẽ không hiểu gì, nhưng tôi thì khác! Bằng trực giác, tôi nghĩ thầm, chẳng lẽ thân phận thật sự của tôi, bà ấy cũng biết sao? Không, không có khả năng!

“Cô không cần nghi ngờ đâu, tôi biết hết rồi.” Dường như bà ấy đang cười, “Khi khúc “Thủy diệu ca đầu” của Tô Thức vừa được xướng lên, tôi đã biết rồi.”

Tôi mở to hai mắt nhìn, cuối cùng cũng thừa nhận quả thật là bà ấy biết, bởi vì ở trên thế giới này, ngoại trừ tôi, không ai có thể biết bài từ đó là của Tô Thức, tất cả mọi người đều cho rằng “Thủy diệu ca đầu” là do tôi viết, chỉ có tôi, không, còn có vị Thái hậu này nữa, biết được đó là thiên cổ giai tác của Tô Đông Pha, một trong Đường Tống bát đại gia (* Tám đại văn hào lỗi lạc đời Đường, Tống: Hàn Dũ, Liễu Tông Nguyên, Âu Dương Tu, Tăng Củn, Vương An Thạch, Tô Tuấn, Tô Thức, Tô Triệt)

Nhưng càng như vậy, nghi hoặc của tôi càng ngày càng nhiều hơn, bà ấy, một vị Thái hậu ở chốn thâm cung làm sao có thể biết được cái chuyện chỉ có “trời biết, đất biết, và tôi biết” này? Chẳng lẽ... một ý nghĩ hiện lên trong đầu, tôi hoảng hốt há hốc mồm, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào, chuyện này...

“Cô đoán ra rồi à?” Bà ấy lại cười, nhưng trong tiếng cười lại mang theo sự chua chát, “Không sai, tôi và cô giống nhau, đều không phải là người thuộc thế giới này.”

“Thái... hậu...” Đây rốt cuộc là chuyện gì? Cứ tưởng rằng cái loại chuyện xuyên qua không gian, thời gian xảy ra đối với bản thân mình đã vô cùng hoang đường, không tưởng rồi, không ngờ rằng cách mình không xa lại cũng có một người rơi vào tình trạng như vậy, chuyện này... Cái trò xuyên không này có phải là càng ngày càng rẻ tiền rồi không? Sau này có thể sẽ xảy ra chuyện có một đoàn người cứ xuyên qua xuyên lại chẳng? Đó được gọi là gì? Đoàn lữ hành xuyên không?

“Cô tên là gì?” Giọng nói của bà ấy đánh gãy dòng suy nghĩ miên man của tôi, tôi phục hồi lại tinh thần, không còn e dè nữa: “Tần Ưu, tên tôi là Tần Ưu.” Lần đầu tiên từ ngày đi đến cổ đại tôi nói ra tên thật của mình, thật là có cảm giác hoài niệm! “Vậy còn bà?” Cũng không cần phép tắc lễ nghĩa gì nữa, có qua có lại mới toại lòng nhau, đều là người hiện đại, tôi cũng không cần giả mù sa mưa, vờ vịt nói ba cái thứ văn hoa nữa.

“Tôi? Ha ha, tôi tên Tư Đồ Lỗi.” Trong giọng nói của bà ấy có phần khác thường.

“Tư Đồ Lỗi?” Tôi nhú mày, nghe sao cũng giống tên của đàn ông!

“Ngay từ đầu tôi đã là một nam nhân.” Như đọc được suy nghĩ của tôi, bà ta lại mở miệng.

“Ồ”, tôi gật gù, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng: “Cái gì? Bà nói cái gì?” Bà ấy vốn dĩ là nam? Vậy hiện tại bà ấy...

“Ha ha... Bây giờ chắc hẳn cô đã hiểu vì sao tôi cực kì ít xuất hiện rồi chứ?!” Bà ấy thản nhiên cười nhạt, cũng không biết là châm biếm chính mình hay châm biếm cái vận mệnh quái dị này.

Tôi quả thật là bị hoảng vía, từ khi biết lai lịch của bà ấy, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến việc làm sao mà bà ấy đến được đây, nghĩ đến thời gian bà ấy ở đây đã bao lâu rồi, nghĩ về lý do bà ấy từ bỏ không sử dụng quyền lợi Thái hậu của mình... Nhưng thật sự là không nghĩ tới giới tính của bà ấy, không, chính xác là không nghĩ tới giới tính trước kia của bà ấy! Trời ạ! Không cần phải tự mình trải qua, mà chỉ cần tưởng tượng thôi tôi cũng có thể biết đó là một chuyện đáng sợ đến mức nào. Đường đường là một nam nhân, chỉ qua một đêm lại biến thành nữ nhân, cái chuyện xui xẻo vô cùng tận này, dù là người chưa từng trải qua như tôi cũng có thể cảm nhận được nó kinh dị như thế nào. Chỉ mới nghĩ như vậy, tôi đã cảm thấy run người, lạnh thấu tim gan.

Cũng may... Kỷ Vận là một nữ nhân.

23. Chương 23

“VẬY... Ờ, anh đến đây vào thời gian nào?” Chấn chỉnh lại suy nghĩ một chút, tôi đột nhiên nhớ đến thân phận của người trước mặt, nếu như anh ta đến lúc Tiên hoàng còn chưa chết, như vậy chẳng phải là...

“ĐỪNG CÓ NGHĨ BẬY BẠ,” anh ta cười bất đắc dĩ, “Sau khi Tiên hoàng chết tôi mới đến đây, lúc đó là bởi vì Tiên hoàng băng hà, Hoàng Thái hậu vì quá mức đau lòng mà đâm đầu xuống hồ tự vẫn, kết quả là tôi... ôiiiiii!”

Thì ra là như vậy! Cũng giống tôi, đều là “tá thi hoàn hồn”! “Bởi vì phải xuất hiện trong hình dáng này, cho nên anh liền lựa chọn bế môn, nội bất xuất ngoại bất nhập?”

“Ừ, thật ra tôi đã định chết luôn để quên đi, một nam nhân đang yên đang lành tự dưng biến thành hình dạng như thế này... Có điều sau lại nghĩ muốn chết tử tế không bằng cứ sống ỷ lại cũng được, cuối cùng tất cả biến thành như bây giờ đây. Aizzz, cũng may là Tiên hoàng đã chết.”

Cái này... Lời nói của anh ta đúng thật là đại nghịch bất đạo! Có điều, tôi cũng đồng ý. “Mặc dù hoàn cảnh của tôi tốt hơn anh một chút, có điều cũng xui xẻo không kém, thằng con của anh, à, là thằng con của Thái hậu mới đúng, hẳn ta đúng là một tên nhóc khó chơi muốn chết. Tôi hiện nay đúng thật là giống như ‘nhất bộ nhất kinh tâm’ (*tên khác của “Bộ Bộ Kinh Tâm” – Đồng Hoa)!” Nếu đã là “Đồng hương”, thì tôi thật sự muốn kéo luôn anh ta xuống nước, không giúp tôi thì anh còn giúp ai đây?

“Nhất bộ nhất kinh tâm? Tôi thấy là cô đang chơi trò chơi như ‘cá gặp nước’ thì có?” Anh ta cười khê.

“Nào có ” lần này chỉ vì hành trình đến Định Châu mà những gì tôi cực khổ gây dựng hơn một năm qua bị phá hỏng bét vô cùng thâm, bây giờ đã có “hậu thuẫn” vững chắc ở bên, làm sao mà tôi bỏ qua được!

“ĐÂY là anh không biết thôi, hiện giờ Trọng Tôn Hoàng Gia đã có ít nhiều nghi ngờ tôi, nhìn bề ngoài có vẻ như Kỷ gia chi phối nhiều quyền lực chốn triều chính, nhưng sự thật cái điều khiến bên dưới quyền lực ấy mới là điều khiến người ta phải sợ hãi. Anh và tôi đều là người lạ lưu lạc ở thế giới này, tốt xấu gì cũng nên giúp đỡ tôi mới phải!”

“Aizzz, tôi biết ngay rằng cô sẽ không bỏ qua cơ hội lợi dụng tôi rồi mà, suy nghĩ lâu thế bây giờ mới tìm cô chính là vì sợ điều này đây!” Anh ta thở dài, cuối cùng cũng chỉ có thể nói: “Cô muốn tôi giúp cô thế nào? Khiến cho hoàng thượng lập cô làm Hoàng hậu?”

“Ngàn vạn lần cũng không được!” Đùa cái gì chứ, đây chính là điều tối kỵ của tôi. “Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ cần anh thể hiện mình quan tâm Duệ Nhi của tôi nhiều hơn chút nữa là được. Mặt khác, lúc rảnh rỗi chúng ta thân thiết hơn là tốt rồi, ha ha...” Không biết đến khi những kẻ đó biết tôi có “giao tình sâu đậm” với vị Thái hậu nắm trong tay quyền hành lớn nhất hậu cung, nhưng lại luôn luôn đóng cửa từ chối tiếp khách, thì sẽ có suy nghĩ gì đây? Ha ha! Cứ thế để cho bọn họ đoán già đoán non cho nghi ngờ chết đi! Hơn nữa, loại tình huống như thật như giả này, e rằng ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không thể hiểu rõ được! Tất cả là vì Duệ nhi, tôi chỉ giúp nó trải sẵn con đường đi tốt nhất mà thôi!

“Tùy cô vậy, Tê Hà cung này cô muốn đến lúc nào thì đến, nếu như có việc gì không quá phiền toái tôi cũng có thể giúp cô.” Anh ta cười cười, “Tuy nhiên, cô cũng đừng có mà có việc mới đến tìm tôi, bình thường rảnh rỗi thì đến tâm sự với tôi đi! Chúng ta là người cùng một thế giới, cũng xem như là có chung đề tài để nói.”

Thì ra là cô đơn à! Nghĩ cũng đúng thôi, rơi vào tình huống của anh ta, ngoại trừ tôi, thì có thể nói chuyện với ai khác đây? Gật gật đầu, tôi nghiêm mặt nói: “Anh yên tâm, trước kia không biết thì thôi, bây giờ nếu đã gặp nhau rồi, tôi nhất định sẽ giúp anh cảm thụ được cuộc sống hiện tại này cũng không hề nhàm chán chút nào!” Dù sao cuộc sống của tôi cũng vô cùng muôn màu muôn vẻ, chia bớt một phần thú vị cho anh ta cũng không sao.

Anh ta cười cười, chân thành nói: “Cám ơn cô, Tàn Ưu.”

A thật là cảm động! Anh ta là người đầu tiên ở nơi này gọi tên tôi! Đáp lại bằng một nụ cười xán lạn, tôi nói: “Không cần khách sáo, Tư Đồ Lỗi!”

“Nương nương, Thái hậu tìm người có chuyện gì vậy?” Vừa rời khỏi Tê Hà cung, Mai Nhi liền không chờ được mà nổi lên.

Cười bí ẩn một cái, tôi không có ý định đem chuyện này nói cho bất cứ người nào khác, việc này liên quan đến bí mật trọng đại về thân thể của tôi mà. “Không có gì, Thái hậu nói Duệ nhi rất đáng yêu nên bà ấy vô cùng yêu quý, bà ấy muốn hỏi khi nào có thể gặp lại thôi.” Cứ như thế này, cho dù Trọng Tôn Hoàng Gia có không thích Duệ nhi thì hẳn cũng phải suy nghĩ một chút về tâm nguyện của mẫu hậu hẳn.

“A! Như vậy sao, thật là quá tốt!” Mai Nhi hiển nhiên cũng hiểu được mấu chốt của vấn đề rồi, vẻ mặt muôn phần vui sướng. “Nương nương, vậy người dự định khi nào sẽ đưa Đại Hoàng tử trở về?”

“Đợi nó học thành tài đã!” Tôi cười nhạt, trước khi học được cách đối phó với âm mưu quỷ kế chốn hoàng cung thì không thể để nó quay về, “Có điều Hoàng thượng cũng đã đồng ý mỗi năm sẽ cho nó quay về thăm ta một lần.” Quyết định là khoảng thời gian mừng năm mới.

“Vậy nương nương, người không lo lắng thời gian quá dài không gặp nhau thì tình cảm giữa Hoàng thượng và Đại Hoàng tử sẽ trở nên lạnh nhạt sao?” Lạnh nhạt là đương nhiên rồi, có điều Trọng Tôn Hoàng Gia không phải là một kẻ dùng tình cảm để làm việc, hẳn lý trí đến mức gần như là lạnh lùng, hà khắc, nên chắc chắn hẳn chỉ coi trọng đến năng lực của người khác cũng như khả năng có thể uy hiếp hẳn... ví dụ như tôi.

“Nương nương?”

Đáp lại cô nàng bằng một nụ cười bí ẩn, những chuyện này không cần phải nói cho bọn họ, trong lòng tôi và hẳn hiểu rõ là được rồi. Gần đây trong hậu cung bắt đầu nổi sóng ngầm, khi bản thân tôi được “ngồi vào” phòng tuyến của Hoàng Thái hậu, thì Đức phi sẽ lại càng tăng cường hành động. Theo như tôi biết được, hiện nay Đức phi đang dùng toàn lực lôi kéo Băng Thiển Ảnh, có lẽ cô ta đã nhận thấy vị nữ tử đó vừa dịu dàng lại có thực lực nên dễ dàng không chế! Mà Băng Thiển Ảnh lại mang hết quan tâm đặt trên người An Phi Vũ, cố dốc hết sức muốn bồi đắp lại vết rách giữa hai “tỷ muội”, mà nguyên nhân của cái vết rách này lại chính là do Trọng Tôn Hoàng Gia gây ra. Còn “hắc mã” (*một đối thủ có thực lực đáng gờm nhưng về ngoài lại tầm thường nên không ai chú ý, đến phút cuối mới bứt phá để giành chiến thắng khiến các đối thủ khác không lường trước được) Hạ Tịch ngoài dự kiến của tôi thì vẫn cứ trước sau như một giữ thái độ lạnh như băng, không quá thân thiết với ai, nhưng dường như An Phi Vũ có bí mật tiếp xúc với cô ta. Thật đúng là quan hệ rắc rối phức tạp! Nếu mà dựng nên một thiên dã sử, tôi nghĩ chỉ chừng đó thôi là đủ để khiến cho bất cứ người nào cũng phải điên đầu lên vì màn đấu đá chốn hậu cung này. Mà nếu như năm nào Trọng Tôn Hoàng Gia cũng tuyển tú nữ nhập cung một lần như thế, không biết cuộc sống về sau sẽ còn đặc sắc đến thế nào nữa. Vô thức kéo kéo một góc áo, tôi suy nghĩ không biết nên xuống tay từ chỗ nào. Trực tiếp chọc một chân vào là một hành vi không khôn ngoan chút nào, có điều nếu như có thể âm thầm tạo nên một chút mâu thuẫn giữ đám đàn bà đó cũng có thể coi là một biện pháp hay, giống như cách đã làm đối với Băng Thiển Ảnh và An Phi Vũ vậy.

“Nương nương, An Tây đại tướng quân đã hồi triều rồi.” Lan Nhi đi vào, thần sắc có vẻ bất an.

Một lúc sau tôi mới nhớ tới ra vị “An Tây đại tướng quân” này chính là đại ca Kỷ Huyền của tôi, cười cười tự chế giễu: “Tại sao nhanh thế? Ta nhớ hình như là mới chỉ có nửa năm thôi mà.”

“Vâng ạ, nghe nói là vì Đại Tướng quân đã cứu được thủ lĩnh của Miêu tộc bản địa, bởi vậy đối phương vì báo ân mà tuyên bố quy thuận triều đình, lần này Đại Tướng quân mang theo sứ giả của đối phương cùng với một số lượng lớn cống phẩm hồi triều.”

“Ồ...” Cống phẩm đó nha? Không biết có phải là nữ nhân hay không?

“Tuy nhiên lần này một trong những cống phẩm phía Miêu tộc dâng lên cực kì đặc biệt, nô tì sợ rằng...” Có thể khiến cho người bên người tôi lo lắng, e rằng cũng chỉ có thể là nữ nhân.

“Sợ rằng cái gì?”

“Nghe nói cống phẩm được dâng lên là Thánh nữ Miêu tộc.”

Mai Nhi đứng bên cạnh mặt biển sắc, “Nương nương!”

Tôi cười giấu cợt, mấy nha đầu này tại sao lại vẫn có phản ứng quá khích như thế? Chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ rằng ở trong một hậu cung, bất kể có như thế nào cũng tuyệt đối không thể thiếu nữ nhân sao? Chỉ có điều, nữ nhân lần này đến thật sự rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi làm da đầu tôi bỗng dưng tê rần rần. Tôi đương nhiên không quên, chỉ cần nhắc tới Miêu tộc, mọi người đều liên tưởng đến những từ không thay đổi là: “Cổ”, “Chú”, “Giáng đầu thuật”... cái gì gì đó, ấy, nhầm, nhầm rồi, Giáng Đầu thuật hình như là chỉ có ở bên Đông Nam Á kia... Tuy nhiên “Miêu nữ thiện cổ” thì tuyệt đối không thể sai, huống hồ nữ nhân này còn là “Thánh nữ” của bộ tộc. Thông thường những người được phong tặng “chức danh” thì đều là cao thủ cả. Một người như vậy mà đưa đến hậu cung, chắc chắn sẽ trở thành mối uy hiếp lớn, không phải là uy hiếp địa vị, mà đây là sinh mệnh đó nha.

“Nương nương, Kỷ phu nhân và Kỷ Đại Tướng quân cầu kiến.”

Hử? Sao đột nhiên lại đến? “Mời họ vào.” Tôi ngẩng đầu, người nhìn thấy đầu tiên không phải là Kỷ phu nhân mà lại là Kỷ Huyền, thần sắc của huynh ấy quả thực rất đáng chú ý, vẻ mặt nôn nóng, bất an khiến cho người ta không thể tưởng tượng được huynh ấy chính là vị Đại tướng quân tư thái oai hùng trước mặt ba quân. Trong lòng tôi biết có chuyện không ổn, cho những người không liên quan đang đứng xung quanh lui xuống, chỉ để lại Mai Nhi và Lan Nhi rồi mới nói: “Nương, đại ca, tìm Vận nhi là có việc quan trọng gì sao?”

“Chuyện này...” Kỷ phu nhân liếc mắt nhìn Đại ca một cái, muốn nói nhưng lại thôi. Tôi vờ như không nhận ra mà vẫn cứ nhìn bà, cố ý không nhìn qua phía Kỷ Huyền.

“Vận nhi, ta...” Đại ca xoa mạnh hai tay, cũng mang vẻ mặt ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tôi cười khê bưng chén trà lên, nhấp một ngụm nhưng không đặt xuống luôn, tay phải cầm nắp chén khẽ nâng lên, khẽ hạ xuống, tạo ra tiếng gõ nhẹ nhàng trên mép chén, nhìn nước trà màu xanh ngọc hiện ra từng gợn sóng lăn tăn, không nói một lời nào.

Nhìn tôi như vậy, hai người cùng nhăn mày nhíu mi, cuối cùng vẫn là Đại ca lên tiếng trước, nói nhanh nhưng lại rất ôn tồn: “Vận nhi, mọi có cách nào giúp ta cứu Lệ Cơ không?”

24. Chương 24

Tôi khê nhướn mày, chẳng lẽ người mà huynh ấy nói là cái cô Miêu nữ chúng tôi mới đề cập đến lúc này? “Lệ Cơ?”

“Chính là... chính là... chính là Thánh nữ Miêu tộc được mang đến triều cống cho Hoàng thượng.” Đại ca cố kiềm nén đến đỏ cả mặt, nhưng tôi nghĩ có lẽ là huynh ấy xấu hổ thì đúng hơn.

Tôi chớp chớp mắt, biết thừa vẫn cố hỏi: “Đã là người do Tộc trưởng Miêu tộc dâng tặng cho Hoàng thượng, đại ca lại còn nói một chữ ‘cứu’ là sao?” Thật ra cái mà tôi không hiểu là tại sao Đại ca lại có quan hệ với cô ta, quan trọng nhất là, nếu như cô gái ấy thật sự là tình nhân của Đại ca, vậy bằng việc Đại ca cứu tộc trưởng Miêu tộc một mạng và cùng với thân phận An Tây đại tướng quân của huynh ấy, cho dù là thế nào thì đáng lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện ý trung nhân của huynh ấy “thượng cống” chứ?

“Chuyện này...” Đại ca nhìn về phía mẫu thân, mẫu thân quay lại nhìn Đại ca, hai người này vẫn còn giấu giếm chuyện gì nữa? “Huyền nhi, hay là cứ nói thẳng ra luôn đi, Vận nhi cũng là muội muội của con, không phải người ngoài, huống chi nếu con muốn con bé giúp đỡ con thì không thể giấu giếm nó được?” Đúng đúng, vẫn là mẫu thân hiểu biết thấu đáo nhất.

Đại ca cắn chặt răng, bộ khó xử lắm sao? “Vận nhi, thật ra Lệ Cơ là em vợ của ta.” Hơ... không phải là tình nhân sao? “Thật ra cô ấy cũng không phải là Thánh nữ Miêu tộc, Thánh nữ Miêu tộc vốn dĩ là Nhã Cơ, Lệ Cơ là em gái song sinh của Nhã Cơ, đáng lẽ người phải triều cống là Nhã Cơ, nhưng bởi vì ta và Nhã Cơ... ơ, ừm, cho nên cô ấy thế chỗ Nhã Cơ. Chuyện của ta và Nhã Cơ, Tộc trưởng cũng không biết.”

Thì ra là thế. Tôi chống cằm, sao tự dưng lại có cảm giác như đang nghe kể chuyện cổ tích nhỉ? Có điều, nếu đã không phải là tình nhân của đại ca, lại tự nguyện tiến cung, vậy đại ca còn gấp gáp như thế làm cái

gì? Hơn nữa, người đưa Lệ Cơ hồi kinh cũng là huynh ấy kia mà! “Nếu đã là do Lệ Cơ tự nguyện, vậy cũng đâu cần phải cứu.” Thật ra tôi lại cảm thấy khó hiểu ở chỗ, có lẽ nào Tộc trưởng Miêu tộc lại không biết chuyện của huynh ấy và Nhã Cơ, mà nhìn bộ dạng của Đại ca, có vẻ như vẫn còn lời khó nói.

“Aizzz! Vốn dĩ ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa Lệ Cơ cũng không cho ta nói với Nhã Cơ, nhưng sau khi Nhã Cơ biết, lại nói với ta, thật ra Lệ Cơ đã có ý trung nhân, cho nên... Aizzz!” Nhìn đại ca sầu não như vậy tôi cảm thấy có chút hả hê, muốn cười trên nỗi đau khổ của người khác, xem ra vị đại tẩu Nhã Cơ này khiến cho huynh ấy đau khổ không ít, ha ha!

Kỷ phu nhân dường như nhìn ra tâm tư của tôi, trừng mắt liếc tôi một cái rồi nói: “Vận nhi, con giúp đại ca lần này đi! Nhã Cơ nói, nếu như muội muội của con bé không có được hạnh phúc thì nó cũng không thể đến với Huyền nhi. Vận nhi, vì Huyền nhi, tốt xấu gì con cũng nghĩ cách nào đó để thuyết phục Hoàng thượng thả Lệ Cơ đi.” Nói cách khác, nếu như tôi không có biện pháp xử lý êm thấm chuyện này, thì đại ca sẽ bị bỏ rơi?

Lại nói về vấn đề này, Kỷ Huyền đã gần ba mươi tuổi, cho đến tận bây giờ mới tìm được ý trung nhân, nếu vì chuyện này mà lỡ dở, nghĩ lại cũng thấy đáng thương. Chút đồng cảm hiếm có, sắp mốc meo ở góc nào đó trong lòng tôi ngoi ra một chút, tôi liếc mắt nhìn đại ca thương cảm một cái, rồi bắt đầu suy nghĩ tìm cách. Thật ra đây cũng coi như là ý định ban đầu của tôi, mặc kệ là Lệ Cơ và Kỷ gia có quan hệ hay không, tôi cũng không hi vọng nhìn thấy một Miêu nữ lang thang trong hậu cung này.

Mặt nhăn mày nhú, tôi phát hiện ra chuyện này còn khó giải quyết hơn so với tưởng tượng, phải làm sao để khiến Hoàng thượng buông tha cho cô ấy mà không để lại dấu vết gì đây? Tôi không thể nói ra chuyện cô ấy đã có người yêu, chuyện đó có thể phát sinh liên lụy lớn, hơn nữa Trọng Tôn Hoàng Gia chưa chắc đã muốn “giúp người hoàn thành ước vọng”. Mà với cái lý do cô ấy biết hạ cổ (- hạ độc) lại không có bằng chứng rõ ràng, Trọng Tôn Hoàng Gia tuyệt đối sẽ không tin, huống hồ một kẻ luôn luôn tự cao tự đại như hắn, nghe xong chuyện này e rằng sẽ càng muốn dùng mọi lực của mình đi chinh phục cô gái đó!

“Aizzz...” Lần này đến lượt tôi thở dài. Tôi có thể chấp hết các loại khiêu khích đến từ đám phi tử của hắn, nhưng không có cách nào chống lại việc hắn “tăng thành viên” cho hậu cung, về cơ bản đây hoàn toàn là những chuyện không hề giống nhau mà!

Còn hai người đang ngồi kia nữa, tôi mở mắt nhìn hai vẻ mặt mong chờ của bọn họ, rõ ràng là muốn làm khó tôi đây mà.

“Chuyện này gia gia và cha có biết không?” Tôi hỏi một cách vô vọng.

Hai người đồng thời cùng lắc đầu, mẫu thân nói: “Chuyện này không thể để cho bọn họ biết, nếu không bọn họ lại có thêm lý do không đồng ý cho Nhã Cơ bước vào cửa nhà.”

Xem ra vị đại tẩu tương lai này không dụ ngọt được hai lão đại của Kỷ gia rồi! Tôi bĩu môi, không cần hỏi cũng biết nhất định là về vấn đề môn đăng hộ đối gì gì đó rồi, có lẽ là suy nghĩ kiểu “ngoại trừ tộc của ta thì người tộc khác đều không thể được”, đến ngay cả tôi mà còn không tránh được suy nghĩ muốn “kính nhi viễn chi” (- bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi) với hai cô gái đó nữa, huống chi là hai lão đại cấp đồ cổ lỗi thời trong nhà.

“Vận nhi? Sao rồi? Có cách nào không?”

Lắc đầu, tôi chậm chạp lắc đầu, “Không có.” Nếu như chờ cô gái đó tiến cung xong, rồi sau đó im hơi lặng tiếng mà bịt đầu mối thì rất dễ, nhưng muốn ngăn cản cô ấy tiến cung thì chính là đem bản thân đặt ở vị trí đối đầu với Trọng Tôn Hoàng Gia, kết quả có thể không cần tưởng tượng cũng biết đó là không thể chết từ tế.

“Vận nhi, con nghĩ cách gì đi, cho dù thế nào cũng phải giúp đại ca của con.” Đây có được tính là bất công không vậy?

Khẽ buông rèm mi che đi ánh cười mỉa mai trong mắt, tôi mềm giọng: “Nương, không phải là con không muốn giúp, mà thật sự là con không có cách, trừ phi Kỷ gia có ý định đối đầu với Hoàng thượng, nếu không...”

“Nói vậy!” Kỷ phu nhân liền hoảng sợ, “Vận nhi, nương biết con rất thông minh, con nhất định là sẽ có cách khác, đúng không?”

“Vận nhi, đại ca cũng biết đã làm muối khó xử, nhưng gia gia và cha đều rất coi trọng muối, nói muối cực kỳ thông minh, muối có thể giúp đại ca đúng không?”

A! Vừa mềm lại vừa cứng, nếu như tôi vẫn kiên quyết không đồng ý thì có phải sẽ giống như đứa không biết điều ‘lòng lang dạ sói’? Hừ, làm giảm bớt không ít đồng cảm vừa rồi tôi dành cho huynh ấy. Cố ý thở dài một hơi, tôi nói: “Chuyện này trong khoảng thời gian ngắn con cũng không thể nghĩ ra được cách gì hay ho cả, cứ biết là như vậy đi, dù sao bây giờ cô ấy cũng chưa tiến cung, đợi con suy nghĩ thêm chút nữa đã, có thể sẽ nghĩ ra cách nào đó.”

“Như thế thì tốt rồi! Ta biết Vận nhi nhất định có thể giải quyết! Không phụ lòng nương thương yêu con mà!” Nghe tôi nói xong, Kỷ phu nhân giãn mày, nở nụ cười vô cùng hài lòng. Kỷ Huyền chịu sự ảnh hưởng từ bà ấy nên vẻ mặt căng thẳng cũng thả lỏng được đôi chút.

“Nương, con muốn đi dò xét phong thanh một chút, hai người về trước đi, đợi có tin tức con sẽ báo lại cho hai người sau.” Bỗng dưng cảm thấy nụ cười trên mặt Kỷ phu nhân thật chói mắt, tôi mở miệng tiễn khách.

“Được được được, chúng ta đi về trước, chờ tin tốt của con!”

Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ rời đi, nghe Mai Nhi chậm rãi nói: “Nương nương, người tính làm thế nào đây?”

“Người nói đi? Ta nên làm gì đây?” Kỷ phu nhân vội vàng như vậy, chắc chắn là muốn nhanh chóng được ôm cháu nội.

Ba vị huynh trưởng của Kỷ Vận, người nào cũng không chịu kết hôn, mỗi lần thúc giục bọn họ, Kỷ Huyền sẽ lấy cớ phải về Tây Nam tuần tra quân đội rồi chuồn mất, lão nhị Kỷ Yển luôn luôn giảo hoạt nhất, mỗi lần vừa nghe loáng thoáng cha mẹ có ý định giục hôn sự liền không nói câu nào mà chạy thẳng về Giang Nam trốn biệt, Kỷ Hành mặc dù phải làm việc ở trong cung, xui xẻo không thể chạy thoát, nhưng vô lại nhất cũng chính là anh ta, luôn đem đại ca và nhị ca làm bia đỡ đạn, nào là các ca ca đều chưa thành thân, cho nên thân làm đệ đệ không thể “lần lượt” các ca ca được. Thế là, ba thằng con của Kỷ gia cứ thế mà kéo lê cái đời độc thân, đến nay đã sắp ngoài ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có ý định thành gia lập thất, khiến cho tâm trạng muốn ôm cháu đích tôn của Kỷ phu nhân không chịu nổi bất cứ khiêu khích nào.

Có điều, chỉ vì cái loại chuyện như thế này mà dám dùng thủ đoạn với tôi hả, Kỷ phu nhân nghĩ là tôi dễ bắt nạt lắm sao? Hừ!

“Nương nương, theo nô tì nghĩ, chuyện này người không nên nhúng tay vào.” Mai Nhi nhún mày, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy lo lắng.

Aizzz! Ngay cả một tiểu nha đầu cũng nhìn ra thiệt hơn trong đó, Kỷ phu nhân không phải hạng người ngu dốt, lại vẫn kiên trì muốn tôi ra tay, có phải bà ấy chê tôi ở trong cung còn chưa đủ nguy hiểm không? Hay là bà ấy cho rằng Trọng Tôn Hoàng Gia đã bị tôi mê hoặc đến không biết đâu là hiện tại đâu là quá khứ?

“Không nhúng tay vào thì làm sao giải quyết được chuyện mẫu thân và đại ca nhờ vả đây?” Tôi thử kiểm tra tiểu nha đầu này xem sao.

25. Chương 25

“Ừm...” Cô nàng suy nghĩ một chút, “Chẳng phải là phu nhân nói lão thái gia và lão gia đều không tán thành sao? Chỉ bằng nương nương lên nói việc này cho lão gia hoặc lão thái gia, thiệt hơn trong chuyện này, phu nhân không nhìn ra được, chẳng lẽ hai lão gia cũng không nhìn ra được? Chỉ cần lão gia ra mặt, nương nương sẽ không phải khó xử.”

Giỏi! Không uổng là người thân cận bên cạnh tôi, tự nhiên cũng có thể nghĩ ra những điều này, tôi nhìn Mai Nhi tán thưởng, “giả dĩ thì nhậ” (*có tiền đồ, vẫn chưa xuất sắc lắm nhưng qua thời gian có thể đào tạo thêm) “thanh xuất vu lam” (*con hơn cha, trò giỏi hơn thầy)! Có điều... “Cách này thật sự cũng hay, nhưng nếu như vậy, quan hệ giữa ta và mẫu thân, còn đại ca nữa, chẳng phải sẽ trở nên căng thẳng sao?”

Ngắm ngắm tranh đấu là một chuyện, nhưng vẫn phải để lại mặt mũi cho người khác nữa, giết người không ai biết mới là cảnh giới cao nhất!

“Chuyện này thì...” Aizzz, tiểu nha đầu này vẫn còn non nớt lắm.

“Bãi giá đi, ta muốn đi một chuyến đến Tê Hà cung.” Tôi không thể nhúng tay vào không có nghĩa là người khác cũng không được đâu nhé!

Mai Nhi đột nhiên vỡ lẽ, lập tức hiểu rõ mấu chốt của vấn đề: “Nương nương anh minh!”

Tôi cười lắc đầu, không phải là anh minh, mà chỉ là có gian xảo một chút thôi.

“Tư Đồ, xem tôi đem cái gì đến cho anh nè!” Lúc không có người ở đó, tôi đều gọi anh ta là Tư Đồ, giống như anh ta cũng luôn gọi tôi là Tiểu Ưu.

Anh ta cười hòa nhã, “Lại có cái gì vui nữa hả?” Biết anh ta cô độc trong cung chắc chắn sẽ rất nhàm chán, tôi lúc nào cũng lệnh cho những người xung quanh sưu tầm những thứ thú vị đưa tới cho anh ta, làm vui đi một chút cô đơn.

Tôi cười he he đưa cho anh ta một cái hộp gỗ, “Nhất định là anh sẽ thích!”

Tư Đồ nhận lấy cái hộp rồi mở ra, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã ngây người: “Tiểu Ưu... cô...”

“Thế nào? Thích không?” Tôi cười gian xảo, trong hộp là một bộ đất nặn các nhân vật “Tây Du Ký” vô cùng tinh xảo, lần trước anh ta từng kể với tôi rằng khi còn nhỏ anh ta rất thích xem “Tây Du Ký”, một lần đi dạo phố cha mẹ đã mua cho anh ta một hình đất nặn Bát Giới rất đẹp, anh ta vẫn luôn luôn cất giữ trân trọng như bảo bối, về sau này lúc chia tay bạn gái đã không cần thận mà làm vỡ nó, từ đó về sau vẫn không tìm được người làm lại.

Đương nhiên, cái thể giới này làm gì có “Tây Du Ký”, có điều nếu có người vẽ ra rồi yêu cầu người khác nặn lại thì không thành vấn đề, mà với kỹ thuật vẽ của “Kỷ Vận” thì đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

“Tiểu Ưu...” Thanh âm phát ra từ giọng nói của anh ta nghe như là đang thở than, một đôi mắt phượng bắt đầu ngân ngấn nước: “Cám ơn cô.”

Tôi cười khê, “Cám ơn cái gì, phải nhớ là ‘Lễ hạ vu nhân tất có sở cầu’ (*tặng quà chắc chắn có ý muốn nhờ vả), anh nhận quà này là phải giúp tôi làm việc đó nha!” Cái tên này cũng dễ bị làm cho cảm động quá! Làm bạn gái anh ta nhất định sẽ rất hạnh phúc, thật không hiểu vì sao mà cô gái kia lại đòi chia tay, theo tôi thấy thì anh ta là loại người rất dễ làm vừa lòng.

“Cô nói đi.” Tư Đồ Lỗi gạt đầu dứt khoát, tôi nhìn anh ta, đột nhiên nghĩ rằng nếu như anh ta không xui xẻo nhập vào thân một người phụ nữ, thì có khi tôi sẽ thích anh ta mất.

Lắc đầu xua đi ý tưởng hoang đường vớ vẩn đó, tôi đem chuyện của Miêu nữ giải thích qua loa một chút, sau đó nói: “Dù là vì tôi hay là vì đại ca của tôi, tôi đều không mong muốn Trọng Tôn Hoàng Gia thu nhận cô ta, nhưng chuyện này tôi không có khả năng xuất đầu lộ diện, cho nên làm phiền đến anh rồi.”

“Ừm... Cô muốn tôi làm thế nào?”

“Tôi muốn anh phản đối. Chỉ cần anh phản đối, Trọng Tôn Hoàng Gia sẽ phải suy nghĩ lại, mặc dù hần cứng đầu nhưng cũng rất hiểu thuận, nếu như anh kiên quyết phản đối, rất có khả năng hần sẽ buông tha cho cô gái ấy.”

“Cô bảo tôi dùng lý do gì để phản đối? Cô phải nhớ rằng Thái hậu luôn luôn không màng đến thể sự, đột nhiên nhảy ra như thế rất dễ khiến cho người khác nghi ngờ, nhất là gần đây cô và tôi đi lại thân mật như thế, Trọng Tôn Hoàng Gia có thể sẽ hoài nghi là cô đang giở trò.” Tư Đồ Lỗi cau mày, ngón tay khê gõ vào tay vịn: “Còn nữa, Miêu nữ vốn là công phẩm, Trọng Tôn Hoàng Gia có thể không thu nạp cô ta vào hậu cung nhưng cũng không thể cự tuyệt công phẩm này, đến lúc đó sắp xếp cho cô ta thế nào đây?”

“Tôi đã nghĩ tới chuyện đó rồi, lý do phản đối có thể có rất nhiều, nhưng trực tiếp nhất chính là ‘Người Miêu thiện cổ.’ Sự thận trọng tỉ mỉ của Tư Đồ Lỗi ngoài dự kiến của tôi, cũng may là mấy chuyện này tôi cũng đều nghĩ đến rồi. “Đây là lý do chính đáng nhất, mặc dù tôi nói ra thì không ổn, nhưng nếu là từ miệng Thái hậu nói ra sẽ trở nên cực kì có trọng lượng”. Nhìn anh ta khê gạt đầu, tôi nói tiếp: “Còn về phần sắp

xếp, anh có thể bảo Trọng Tôn Hoàng Gia nhận cô ta rồi ban cô ta cho triều thần, đặc biệt là thần tử ‘có công’ sẽ được ưu tiên trước.”

“Ý cô nói là... Kỷ Huyền?” Anh ta sững sốt, ngay khi vừa hiểu ra được ý tứ của tôi liền có chút khó tin.

Tôi cười gian xảo gật đầu: “Không sai, chính là anh ta!” Hừ! Có dũng khí uy hiếp tôi sao? Để cho huynh nếm thử ‘tề nhân chi phúc’ (-cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp)! Không sửa lưng huynh một chút huynh lại khinh tôi dễ bị bắt nạt, đại ca! Ha ha.

“Tiểu Ưu, như vậy có được không? Cô không sợ lỡ như âm ỉ lên lại xảy ra tai nạn chết người sao?” Tư Đồ Lỗi dở khóc dở cười.

“Không phải sợ, người của Kỷ gia không yếu ớt như vậy đâu, cùng lắm thì bị phụ nữ ghen tuông hạ ột phát cổ, không chết được.” Tôi cười vô tư, một người như tôi thì đứng mong trông cậy sẽ có lòng hảo tâm nhé?

“Cô... Ôi, thôi được rồi! Ai bảo tôi nhận đồ của cô làm chi!” Tư Đồ Lỗi nhìn tôi bất đắc dĩ, tôi khẳng khái đáp lại anh ta một nụ cười gian xảo chói lòa đến mức có thể làm người đối diện chết ngất.

Đại sự đã xong, tiếp theo chính là chờ thời gian để xem trò hay thôi.

“Vận nhi!”

Khụ, tôi không hề biết là Kỷ Huyền lại sử dụng được chiêu “Sư tử hồng” nha, xem ra lần sau trước khi huynh ấy đến tôi phải chuẩn bị vải để nút lỗ tai.

“Đại ca?” Tôi chớp mắt, giả bộ vô tội.

“Rốt cuộc là muội đã làm trò gì?” Kỷ Huyền dĩ nhiên là không bị cái khuôn mặt này của tôi lừa bịp, tiếp tục rống.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, tôi cười vô sự: “Đại ca, đây là hoàng cung, không phải là hậu viện của Kỷ gia, thỉnh cầu đại ca tha cho cái lỗ tai yếu ớt của tiểu muội đi!”

“Muội...” Khẽ cắn môi, cuối cùng Kỷ Huyền cuối cùng cũng hạ âm lượng xuống: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Tại sao Hoàng thượng lại ban Lệ Cơ cho ta?”

“Chuyện này... Đại ca, chắc là huynh cũng biết, đây không phải là chủ ý của muội, là ý tứ của Thái hậu. Ngay cả Hoàng thượng cũng không thể không nghe theo lời của Thái hậu, huynh nghĩ rằng tiểu muội của huynh có thể làm gì được đây?” Tôi cười yếu ớt, trưng ra một bộ dạng hết sức bất lực.

“Thật là thế sao? Nhưng ta nghe tam đệ nói gần đây quan hệ của muội và Thái hậu rất tốt, muội thật sự không có cách nào sao?” Vẫn không tin tôi, ánh mắt nghi ngờ của Kỷ Huyền không ngừng lướt qua lướt lại trên mặt tôi.

“Ôi... Đại ca, muội biết huynh thích Nhã Cơ, nhưng thế thì sao đây?” Tiếp tục giả bộ, tôi có chết cũng không nhận đấy. Chính là muốn vờn chết huynh, ai bảo huynh dám cùng Kỷ phu nhân uy hiếp tôi!

Kỷ Huyền nhú mày, không biết là đã tin lời tôi hay là không có cách nào để có thể bắt chẹt được tôi, “Nếu vậy, Vận nhi, muội nói bây giờ ta phải làm sao đây?”

“Cái này thì...” Tôi khẽ gục đầu xuống, trưng ra một tư thế đau khổ suy tư: “Đại ca, hay là huynh cưới cả Lệ Cơ luôn đi! Tề nhân chi phúc đó!”

“Không được!” Kỷ Huyền quả quyết nói ngay, lông mày nhú càng chặt hơn, “Đừng nói là Nhã Cơ sẽ không đồng ý, mà ngay cả bản thân ta cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với Nhã Cơ!”

Nhường nhượng mày ra vẻ nghi hoặc, tôi quyết định phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân trước đã: “Đại ca, thật ra lần trước muội đã định hỏi huynh rồi, tại sao Tộc trưởng Miêu tộc lại không biết chuyện của huynh và Nhã Cơ, hơn nữa chuyện huynh biết Nhã Cơ phải trở thành cống phẩm cũng không nói cho ông ta biết đúng không?”

“Chuyện này...” Trong phút chốc Kỷ Huyền lộ ra vẻ khó xử.

“Muội nghe nói huynh là ân nhân cứu mạng ông ta kia mà, chẳng lẽ ông ta lại không nể mặt huynh một chút nào sao?” Tôi tiến lên từng bước, dồn huynh ấy đến chân tường.

“Vận nhi, ta...”

“Hay là, đại ca, huynh đang muốn che dấu chuyện gì khác với triều đình?” Một ý nghĩ kỳ quái đột nhiên nảy sinh, tôi càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

Mặt Kỷ Huyền biến sắc, “Không... Không có.”

Tôi lạnh lùng nhìn huynh ấy, không nói một lời.

“Vận nhi...” Trên đầu huynh ấy bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, Kỷ Huyền đứng lên, “Thôi, ta đi trước đây.”

Tôi trầm mặc nhìn theo bóng lưng đang chạy trốn của huynh ấy, “Mai nhi, ta muốn xuất cung.”

“Vâng, nô tì sẽ đi thỉnh chỉ.”

Thở dài một hơi, tôi nhìn qua cửa sổ ngắm trời đất: “Hy vọng phiền toái lần này sẽ không quá lớn.”

26. Chương 26

“Vận nhi, muội về làm gì?” Giọng nói vừa có chút sợ hãi vừa có sự tức giận oanh tạc bên tai tôi.

Tôi nửa cười nửa không, nhướn mày, “Chẳng lẽ muội không được về nhà sao?”

“Muội...” Kỷ Huyền liếc mắt nhìn bốn phía thật nhanh, rồi đưa tay kéo tôi qua một góc, thấp giọng: “Chuyện này muội không nên nhúng tay vào!”

“Chuyện này là chuyện gì?” Một bên giả bộ nghe không hiểu huynh ấy nói gì, một bên nghĩ có khi nào chuyện này còn phiền toái hơn tôi tưởng tượng không, đầu tôi lại có vẻ hơi đau đầu rồi.

“Vận nhi!” Huynh ấy bực mình nheo mắt, “Muội hồi cung đi!”

Tôi lộ ra một nụ cười lạnh, Kỷ Huyền, người cho rằng người là ai? Ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không dùng cái giọng điệu này nói chuyện với ta, hiện giờ ta đang nắm được nhược điểm của người trong tay mà người còn dám kiêu ngạo như thế sao?!

Nhìn thấy nụ cười của tôi, sắc mặt của huynh ấy bỗng chốc thay đổi, gương cười với tôi, ngọt giọng nói: “Khụ khụ, Vận nhi, chuyện này thật sự không phải là chuyện đùa, muội là Thục phi cao quý, thật sự không nên can thiệp vào, đại ca cũng là vì muốn tốt uội thôi, muội không cần phải lo nữa, có được không?”

“Được thôi.” Tôi không do dự gật đầu khiến huynh ấy giật mình sững sờ, nhờ thế tôi lách người qua, đi thẳng đến thư phòng. Kỷ Thiên Tường và Kỷ Vân Nhiên chờ tôi đang ở đó.

Kỷ Huyền sững sốt một thoáng, “Vận nhi! Đợi chút đã!”

Tôi không thèm để ý tới Kỷ Huyền đang đuổi theo, trực tiếp đi vào thư phòng: “Vận nhi thỉnh an gia gia, phụ thân.”

“Ha ha, ngồi đi ngồi đi, người trong nhà không cần khách khí như thế đâu.” Lão hồ li Kỷ Thiên Tường cười vô cùng hiền lành, đến nỗi thật sự không biết ông ấy có đúng là một người tốt bụng vô hại như thế không nữa.

“Huyền nhi, con vội vàng như thế làm gì vậy?” Kỷ Vân Nhiên bực mình lên tiếng.

“Khụ, dạ không, không có gì.” Kỷ Huyền len lén ngồi xuống, quay đầu đi chỗ khác không nhìn tôi.

Tôi cười cười, có chút mỉa mai.

Kỷ Vân Nhiên kỳ quái nhìn đại ca một lượt rồi quay lại nhìn tôi, hỏi: “Vận nhi, con và đại ca đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi cũng nhìn theo về phía Kỷ Huyền, cố ý tỏ ra khó xử nói: “Chuyện này...”

Mặt Kỷ Huyền biến sắc, “Cha, không có gì, không có gì đâu.”

“Không có cái gì chứ? Vậy con quỳnh quáng lên như thế để làm gì?” Kỷ Thiên Tường vẫn cười tủm tỉm, chỉ là khí thế trong lời nói mạnh mẽ đủ để khiến cho trái tim Kỷ Huyền đóng băng luôn.

“Con...” Cứ nhìn đi, bây giờ Kỷ Huyền đang vô cùng lúng túng, xem ra đến lượt tôi phải lên sân khấu rồi.

Tôi ho nhẹ một tiếng lôi kéo sự chú ý của ba người họ, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Thật ra cũng không phải là chuyện đại sự gì, mặc dù đại ca không muốn nói, nhưng Vận nhi nghĩ rằng vẫn nên để cho gia gia và cha biết...”

“Vận nhi!” Kỷ Huyền vội vàng ngắt lời tôi, hai mắt mở lớn nhìn trừng trừng, trông như muốn giết người diệt khẩu.

Tôi cười cười, nhưng không đợi tôi phản bác, Kỷ Vân Nhiên đã lên tiếng: “Huyền nhi! Để Vận nhi nói hết đã.”

Tôi gật đầu với Kỷ Huyền, “Đại ca, muội biết huynh có điều còn đang băn khoăn, nhưng ‘nhất nhân kế đoản, tam nhân kế trường’ (- một người nghĩ kế thì ngắn, ba người tính toán dài lâu), mặc dù muội không có cách, nhưng gia gia và cha nhất định có thể giúp huynh.” Không đợi Kỷ Huyền mở miệng, tôi nói với Kỷ Thiên Tường: “Gia gia, đại ca độc thân đến tận bây giờ, khó khăn lắm mới tìm được người trong lòng, người giúp huynh ấy đi?”

Kỷ Thiên Tường nheo mắt, nửa cười nửa không: “Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, Vận nhi, đừng nói là con không không biết nhé?”

“Đúng là Vận nhi muốn nói đến chuyện của Nhã Cơ.” Tôi gật đầu, “Mọi người đều biết, người mà Hoàng thượng ban cho đại ca là Miêu nữ ‘Nhã Cơ’, gia gia, Vận nhi không nói sai chứ?”

Đôi mắt đang nheo lại của Kỷ Thiên Tường chợt lóe lên ánh sáng, rồi bỗng nhiên cười to: “Ha ha... Giỏi lắm! Vận nhi thật là giỏi! Cũng may mà con nghĩ ra!”

Khẽ mím môi, “Gia gia nói như thế nghĩa là không thành vấn đề rồi?”

“Vận nhi khách khí quá rồi, con đều đã sắp xếp ổn thỏa như thế, gia gia còn có thể có vấn đề gì nữa chứ?” Khuôn mặt Kỷ Thiên Tường cười hòa ái, tựa như một ông lão vẫn luôn một mực suy nghĩ cho con cháu. “Chỉ là, Vận nhi to gan như thế, không sợ rằng...”

“Sợ, làm sao có thể không sợ chứ?” Tôi khẽ cau mày, giả vờ đưa ra một vẻ mặt yếu ớt như cành liễu lay trong gió, “Nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của đại ca, cũng là tâm nguyện ôm đồm tích lũy nhiều năm nay của mẫu thân, coi như Vận nhi vì thế mà tan xương nát thịt cũng không do dự!”

Ám chỉ như vậy có phải đã quá rõ ràng rồi hay sao? Không biết Kỷ Huyền có nghe ra được hay không đây? Tôi khẽ liếc nhìn qua, nhưng lại đụng phải một gương mặt hớn hờ đến ngu ngốc. Hắc! Lo lắng của tôi là vô ích rồi.

Sắc mặt Kỷ Thiên Tường khẽ trầm xuống rồi lại giãn ra, cười nói: “Được rồi, được rồi! Vận nhi có thể yên tâm, việc này ta sẽ cho xử lý đàng hoàng, con ở trong cung có cần gì nữa không? Người có đủ dùng không?”

“Tạ ơn gia gia quan tâm, Vận nhi ở trong cung mọi chuyện đều ổn, làm phiền gia gia đã lo lắng rồi.” Tôi chuyển chủ đề, “Chỉ là Vận nhi không yên tâm về Duệ nhi cho lắm, Định Châu không thể so với kinh thành, mong rằng gia gia tiếp tục quan tâm.”

“Đó là chuyện đương nhiên, Vận nhi không cần quá lo lắng, gia gia tự có sắp xếp ổn thỏa rồi.” Gia gia cười tự tin, không ngờ đúng lúc ấy ngoài cửa đột nhiên có người kêu to: “Lão gia! Lão gia!”

“Có chuyện gì?” Bởi vì Kỷ Huyền vẫn còn ở trong trạng thái đờ đẫn, mà tôi thì lại là Đế phi cao quý, cuối cùng chỉ có thể làm phiền Kỷ Vân Nhiên đi mở cửa.

Chỉ thấy quần gia Kỷ Thuận sắc mặt hoảng sợ ghé vào bên tai nói nhỏ điều gì đó, ngay sau đó sắc mặt của cha cũng trở nên tái mét: “Cái gì?! Còn người thì sao? Có xảy ra chuyện gì không?”

Không biết vì sao mà bỗng dưng tôi cảm thấy có gì đó khó chịu, trực giác đang mách bảo dường như có chuyện chẳng lành đã xảy ra, mà chuyện đó còn có liên quan mật thiết đến tôi.

“Vân Nhiên, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Kỷ Vân Nhiên gật đầu với quản gia, ý bảo ông ta mau nói, sau khi Kỷ Thuận thi lễ với chúng tôi mới nói: “Nô tài vừa nhận được tin tức truyền đến từ Định Châu, Đại Hoàng tử bị hành thích.”

“Cái gì?!” Tôi bật dậy, “Duệ nhi ra sao rồi? Có bị thương hay không? Bắt được thích khách chưa?” Lời thốt ra khỏi miệng tôi mới phát hiện giọng nói của mình không kiềm chế được sự run rẩy. Tôi có thể không cần Trọng Tôn Hoàng Gia, nhưng đối với đứa con duy nhất có cùng huyết thống với tôi trên thế giới này, tôi lại không có cách nào không lo lắng.

“Bẩm nương nương, Đại Hoàng tử không bị thương, thích khách có ba tên, trong đó một tên bị hạ gục tại chỗ, một tên bị thương nên đã bắt được, nhưng sau đó hắn tự sát, còn một tên cũng bị thương nhưng lại thoát được, thành phủ Định Châu đang dồn toàn lực truy lùng.”

Cũng... may! Thở phào nhẹ nhõm, tôi chậm rãi ngồi xuống, là ai làm đây? Ba tên thích khách hai chết một chạy trốn, xem ra kẻ chủ mưu rất cẩn trọng, người phải đi đều là tử sĩ, đã xông thẳng vào Duệ nhi, vậy có thể loại trừ là kẻ thù của Trọng Tôn Hoàng Gia hoặc của tôi, tuy nhiên... “Có biết mục tiêu của thích khách là muốn giết người hay là bắt người không?”

“Bẩm nương nương, theo như tin báo, mục tiêu của thích khách là muốn ám sát Đại Hoàng tử chứ không phải là bắt người.”

Tôi gật gật đầu, như vậy có thể xác định rõ là không phải muốn bắt người để uy hiếp, thế thì, kẻ đáng nghi nhất không ai khác chính là hai người cũng có hoàng tử. Mặc dù không loại trừ khả năng bị giá họa, nhưng tôi vẫn cảm thấy hai người đó có mối nghi ngờ lớn nhất, trong đó Tiêu Ngọc Dung... Hử! Bỗng nhiên, tôi nhớ tới ngày đó cùng Trọng Tôn Hoàng Gia ở Định Châu, trên đường đã thoáng thấy một bóng hình, lúc ấy chỉ cảm thấy hình dáng người đó hơi quen mắt, nhưng bây giờ nhớ lại thì kẻ đó rõ ràng chính là ca ca của Tiêu Ngọc Dung Tiêu Bang!

“Vân nhi, đã nghĩ ra là ai có thể làm chưa?” Có lẽ là sắc mặt của tôi không được tốt lắm nên Kỷ Vân Nhiên có chút lo lắng.

Tôi miễn cưỡng cười, “Không có ạ, có điều con cũng nghĩ đến không ít kẻ bị tình nghi.” Tiêu Bang đến Định Châu có mục đích gì? Hắn có quan hệ gì đến vụ ám sát này? Nhớ lại sự khác thường của Tiêu Ngọc Dung trước khi tôi đi Định Châu, thế thì rốt cuộc trong chuyện này Tiêu gia đang đóng vai trò gì đây? Trong hồ lô của bọn họ cuối cùng là đang bán loại thuốc gì?

“Gia gia, gần đây Tiêu thừa tướng có hành động gì không?” Tôi không nghĩ ra, vậy chẳng bằng xem thử tâm tư của lão hồ ly một chút.

Kỷ Thiên Tường hơi trầm ngâm: “Không có.”

Không có? Chuyện này thật không tương ứng với cách hành động của Tiêu gia, bọn họ có chủ ý gì?

Chuyện khác thường nhất định là có âm mưu! Nỗi bất an trong lòng tôi lại càng lan rộng.

27. Chương 27

“Hoàng thượng!” Tôi nức nở nhào về phía hắn, cố ý bỏ qua hết thủy lễ tiết, cung quy, không như thế thì làm sao thể hiện được về “thất thường” của tôi đây?

Tôi cá rằng đây là lần đầu tiên Trọng Tôn Hoàng Gia nhìn thấy dáng vẻ tôi khóc lóc thê thảm như thế, mặt mày hắn sững sờ lấy tôi hỏi: “Có chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi ngẩng đầu khiến cho hắn có thể nhìn rõ lệ tràn khóe mắt, “Hoàng thượng, Duệ nhi, Duệ nhi... con của chúng ta... con... bị hành thích!”

“Cái gì?!” Thân thể Trọng Tôn Hoàng Gia hơi chấn động, nổi tức giận nhanh chóng tràn ngập trong mắt hắn: “Kẻ nào dám to gan như thế?”

Tôi lén quăng ra một cái liếc mắt xem thường, làm sao tôi biết chứ! Hơn nữa, cho dù tôi có nói, Hoàng thượng người sẽ tin sao?

“Thần thiếp không biết... Hoàng thượng, Duệ nhi thật đáng thương... Hu hu...” Tôi tiếp tục khóc, khóc đến đau lòng xé ruột, tôi thật sự là xót Duệ nhi, bản thân tôi đau đá ra sao cũng không vấn đề gì, nhưng nếu khiến cho Duệ nhi bị thương dù chỉ một chút thôi cũng không được!

“Vận nhi không nên lo lắng, Duệ nhi sao rồi? Có bị thương hay không?” Hắn ôm tôi vào lòng, nhẹ giọng trấn an.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt lên quần áo hắn, “Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, Duệ nhi không bị thương.” Đây chính là trong cái rủi có cái may, nếu như bọn người đó thật sự thành công, có lẽ tôi sẽ không chỉ đơn giản là bị đả kích về mặt tinh thần, mà địa vị ở trong hoàng cung này cũng sẽ bị hạ thấp đáng kể, cho dù Trọng Tôn Hoàng Gia có cho tôi một đứa con khác, nhưng thân phận sẽ kém cỏi hơn rất nhiều.

Trọng Tôn Hoàng thoáng nhẹ nhõm đi một chút, “Có bắt được thích khách không?”

Tôi lắc đầu, “Thích khách có ba tên, hai chết một bị thương bỏ trốn, thật không biết kẻ nào lại tàn nhẫn như thế, ngay cả một đứa trẻ cũng không tha, hu hu... Duệ nhi của thiếp... nó chỉ mới có hơn một tuổi... thiếp muốn đi thăm nó... nếu biết trước thế này thì đã không cho nó xuất cung rồi... hu hu... Hoàng thượng cho con nó trở về đi...”

Trọng Tôn Hoàng Gia có phần đỡ khóc đỡ cười nhìn tôi: “Vận nhi, không nên tùy hứng thay đổi như thế.”

“Nhưng mà...” Tôi cắn môi, lần đầu tiên tôi nghi ngờ quyết định ban đầu của mình có phải là sai lầm hay không, tôi ngược đời mất mang theo đôi phần bất lực nhìn nam nhân cao quý trước mặt: “Thiếp rất lo lắng cho con, thiếp không muốn xảy ra chuyện xấu với con, Hoàng thượng, thiếp...”

Trọng Tôn Hoàng Gia vuốt mái tóc của tôi, cười vô cùng dịu dàng: “Yên tâm, Duệ nhi là hài tử của trẫm, nó vốn là long tử, nó sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may đâu, bất kể là con nó hay là trẫm, cũng đều không muốn nhìn thấy nàng đau lòng!”

Tim tôi khẽ run lên, lời của hắn... Tôi tựa đầu vào trước ngực hắn, thuận thể tránh nhìn vào ánh mắt mang đầy thâm ý của hắn, tôi nhìn bàn tay mình đang nắm khẽ vạt áo của hắn: “Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người, bất kể là như thế nào, bất kể có xảy ra chuyện gì, Duệ nhi vẫn chính là con của người, xin người nhất định phải bảo vệ nó.”

Hắn trầm mặc trong giây lát, giọng nói trầm thấp vang lên phía trên đầu tôi, tặng tôi lời hứa mà tôi muốn: “Được.”

“Cám ơn người, Hoàng thượng.” Tôi ngẩng đầu, nở một nụ cười từ tận đáy lòng, vì lời hứa của hắn, cũng là vì tình ý mà hắn dành cho tôi.

Bờ môi hắn khẽ giật giật, cuối cùng lên tiếng: “Chuyện về thích khách trẫm sẽ tra xét rõ ràng, nhất định sẽ có lời giải thích cho nàng, nàng về cung trước đi.”

Lùi một bước, tôi lại khôi phục trạng thái máu lạnh vô tình của một người phụ nữ xấu xa, lặng lẽ khom người thi lễ với hắn: “Vâng, thần thiếp xin cáo lui.”

Bước ra cửa điện, phía sau lưng truyền đến tiếng hắn gọi Cao Tiến Bảo, tôi mỉm cười, mặc kệ là ai, dám có âm mưu với con của tôi, đã vậy thì chuẩn bị nghênh đón sự trả thù của tôi đi!

“Tư Đồ!”

Trong Tê Hà cung, bên này thì tôi tủi thân đến mức thê thê thảm thảm, còn người đối diện bên kia thì lại ung dung nhàn nhã như không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng tôi cũng không thể nhịn được nữa, đập bàn nhảy dựng lên, vô cùng tức tối trừng mắt nhìn cái kẻ đứng đầu hậu cung đang cười vô cùng giả tạo đó.

“A, ha ha, Tiểu Ưu, cô ở đây diễn cho ai xem vậy?” Nụ cười trên mặt Tư Đồ Lỗi thật sự là nhìn kiểu gì cũng thấy rất chướng mắt.

Bầu môi, tôi bê tách trà lên nhấp một ngụm cho thông cái cổ họng đã sắp khô queo: “Anh là cái đồ không biết thương thức.” Uống xong tôi ra sức biểu diễn xúc động như thế, không ngờ cái tên quý giả khôn khéo này lại chẳng tỏ vẻ cảm động chút nào, cũng không thêm an ủi tôi một câu nữa chứ.

Anh ta không thêm để ý, cười nói: “Cô còn có sức ở đây diễn trò, có nghĩa là thằng bé không sao hết, nói đi, cô lại muốn tôi làm gì nữa?”

Ồi! Cái tên này tại sao lại có thể hiểu rõ tôi đến thế? Tôi ai oán nhìn anh ta: “Tư Đồ, anh có phải là con giun trong bụng tôi không đấy? Tôi thấy ở thế giới này có lẽ không có ai hiểu tôi bằng anh đâu.” Đáng tiếc hiện tại anh ta lại là phụ nữ.

“Thôi đi, đừng có so sánh tôi với cái thứ kinh tởm ấy.” Cau mày, Tư Đồ Lỗi trừng mắt lườm tôi một cái: “Cho đến giờ tôi là người hiểu cô nhất là bởi vì tôi và cô cùng đến từ một thế giới, nên có lẽ là tôi hiểu cách tư duy của cô, sau này đến một ngày nào đó khi cô tìm thấy một nửa định mệnh của mình, cô sẽ hiểu được chính xác cái được gọi là thần giao cách cảm.”

“Cái gì mà một nửa định mệnh chứ? Không phải tôi đã gặp rồi sao! Con của anh đấy, hoàng đế một nước, không phải sao?” Cười châm biếm, tôi không tin vào cái một nửa định mệnh nhảm nhí ấy.

“Trọng Tôn Hoàng Gia? Cô thật sự thích hẳn ta sao?” Tư Đồ Lỗi nheo mắt cười lạnh.

“Thích chứ!” Tại sao lại không thích? Một anh chàng đẹp trai như thế, hơn nữa anh ta không chỉ có vẻ bề ngoài, lại còn rất sâu sắc, chỉ duy nhất trước mặt anh ta là tôi trở nên thất thường, bối rối.

“Đáng tiếc rằng thích không phải là yêu.” Một câu của Tư Đồ Lỗi đã đánh trúng vào nỗi lòng mà tôi giấu kín, vẻ mặt đó rõ ràng là hiểu mười mươi.

Tôi hậm hực chịu thua trợn mắt lườm anh ta một cái, “Tôi thừa nhận, nhưng như vậy thì đã sao nào? Tôi không định sẽ yêu bất cứ ai, mà tôi cũng sẽ không thể yêu ai cả đâu.” Đã nhìn thấy rất nhiều thăng trầm của những kẻ đến người đi xung quanh mình, tôi đã sớm học được cách cười khẩy vào cái gọi là “tình yêu”, và cũng vì thế cho nên tôi mới lựa chọn loại trò chơi khác người này.

Tư Đồ Lỗi đắm chiêu nhìn tôi một hồi, rồi nói: “Xem ra mấy gã yêu cô sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.”

“Ah!” Tôi cười nhẹ, sẽ có người yêu tôi sao? Là loại đàn ông có mắt không trông nào lại yêu kiểu phụ nữ xấu xa như tôi chứ? “Tư Đồ à, anh yên tâm, nếu thật sự có người nào không có mắt mà yêu phải tôi, nhất định tôi sẽ mang anh ta đến cho anh xem.” Đó chắc là một sinh vật hiếm có và rất giá trị!

Tư Đồ Lỗi từ chối bình luận thêm, gật gật đầu nói: “Vậy chuyện này cô định làm gì tiếp theo?”

“Người không đụng đến tôi thì tôi cũng chẳng đụng đến người, nếu ai đó dám đụng đến tôi, tôi sẽ trả lại gấp bội!” Tôi không phải là kiểu người có thói quen chỉ biết ngồi gặm nhấm nỗi buồn rồi cho qua hết thấy.

“Vậy cô muốn làm thế nào?” Tư Đồ Lỗi không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ đơn giản là hỏi xem kế hoạch của tôi là gì.

Lộ ra một nụ cười tính toán, tôi nhìn anh ta: “Tư Đồ, theo tôi nhớ thì trước khi Hoàng đế lập hậu, hậu cung này sẽ do anh cai quản đúng không?!”

Tư Đồ Lỗi khê nhướn mày: “Nói thẳng ra đi!”

“Đem hai vị hoàng tử và cô công chúa kia đến chỗ anh ở đi!” Tôi nhẹ nhàng cười, lời nói nhẹ tựa gió thoảng mây trôi.

“Ý cô là muốn...”

“Ừ,” gật đầu chắc chắn, “Giáo dục cho trẻ em là rất quan trọng, để ấy đứa trẻ suốt ngày ở bên cạnh cái đám phụ nữ luôn luôn thích bày mưu tính kế đó thì chỉ bằng cho bọn trẻ đi theo một nam nhân tư cách cao cả, tâm hồn trong sáng thanh tao như anh đi. Huống hồ, có thể nuôi dưỡng sản phẩm chính tông hoàng thất theo kiểu Shota và Lolita là điều mà bao nhiêu người muốn cầu cũng không cầu được đâu! Ha ha ha!”

“Tiểu Ưu!” Lần này đến lượt Tư Đồ Lỗi nổi cơn, tiếng nghiến răng vang lên rõ mồn một vào tai tôi, tôi chớp mắt ra vẻ vô tội, giống như không biết chuyện gì cả. “Cô... Thôi, quen biết cô coi như là tôi gặp xui xẻo đi!”

Anh ta lâu lâu rửa thắm, tôi vẫn cứ bình thản làm như chẳng nghe thấy gì. “Vì sao cô nhất định phải tìm mọi cách để Tiểu Duệ trở thành Thái tử?”

28. Chương 28

“Sai rồi, không phải chỉ là Thái tử, mà là Hoàng đế.” Tôi nhất định phải đưa Duệ nhi lên làm Hoàng đế, lý do tại sao ư... “Sinh trong nhà đế vương, chỉ có ngồi lên vị trí đó thì mới bảo đảm cho sự an toàn của nó.” Đây chính là điều bất đắc dĩ của những người sinh ra trong hoàng tộc, cũng chính là điều bất đắc dĩ lớn nhất của tôi.

“Nhưng không phải cô nói là mình không muốn làm hoàng hậu sao?”

“Có liên quan gì đâu?” Việc con tôi trở thành hoàng đế và việc tôi không làm hoàng hậu... đâu có liên quan gì đến nhau!

Tư Đồ Lỗi trợn ngược mắt, vẻ mặt vô cùng khó tin: “Cô cho rằng không liên quan ư? Đạo lý ‘mẫu bằng tử quý’ cô không hiểu à?”

“Tôi biết chứ! Có điều cái anh đang nói chỉ là một khả năng thôi, còn một khả năng lớn hơn chính là vì đề phòng hậu cung mượn việc Thái tử lên ngôi mà thao túng triều chính, nên sẽ sử dụng thủ đoạn để diệt trừ hậu họa, nhất là đối với mẫu thân của Thái tử, không chắc là sẽ được phong hậu đâu!” Tôi lắc lắc ngón tay, mặc dù khả năng này tương đối nhỏ, nhưng nếu là một nam nhân sáng suốt như Trọng Tôn Hoàng Gia thì khả năng này lại là rất lớn.

“Cô nghĩ Trọng Tôn Hoàng Gia sẽ làm thế à?” Tư Đồ Lỗi nghe tôi nói về khả năng này thì thoáng giật mình.

“Vì sao lại không thể chứ?” Tôi cười nhìn anh ta, anh ta không ngốc, hơn nữa chúng tôi đều đến từ một thế giới, có chung một nguồn gốc văn hóa giáo dục, thế nên nhận định về một số sự việc có rất nhiều điểm đồng nhất. “Anh nói xem, hiện tại có ba hoàng tử, nếu như hắc lập Trọng Tôn Cấp Thụy làm Thái tử, hắc sẽ xử lý Tiêu Ngọc Dung như thế nào?”

“Ừm, tôi nghĩ xác suất đến chín mươi phần trăm hắc sẽ giết cô ta trước.” Tư Đồ Lỗi chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

“Vậy nếu là lập Trọng Tôn Cấp Hạo thì sao? Sẽ xử trí Bằng Thiên Ảnh ra sao?”

“À! Bằng Thiên Ảnh trời sinh đã có được dáng vẻ đoan trang của mẫu nghi thiên hạ, chẳng phải là cô cũng cho rằng cô ta là người tốt nhất ngồi vào vị trí Hoàng hậu sao?”

Tôi nở nụ cười, không hổ danh là cùng đến từ thế giới hiện đại, mắt nhìn không tệ chút nào! “Vậy còn tôi thì sao? Nếu hắc lập Duệ nhi làm Thái tử, sẽ xử trí tôi như thế nào?”

“Cô ư?” Tư Đồ Lỗi trợn mắt nhìn, “Tôi nghĩ là xác suất của cô khoảng năm mươi phần trăm.”

“Ồ? Một nửa sao?” Không thể nào? Dựa vào cái tính cách chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn của tôi, lại thêm thủ đoạn hại nước hại dân như thế, “Sao lại có khả năng là một nửa?” Tôi vẫn luôn luôn cho rằng thế nào cũng sẽ có một ngày Trọng Tôn Hoàng Gia giết tôi.

“Vốn phải là một trăm phần trăm, chỉ có điều...” trên mặt Tư Đồ Lỗi trưng ra một nụ cười ám muội, “Đây là kết quả không bao gồm tình cảm của Trọng Tôn Hoàng Gia, nếu thêm cả phần tình cảm của hắc dành cho cô vào nữa, có lẽ hắc sẽ dễ dàng tha thứ cho những việc cô đã làm cần không chừng. Dù sao thì nữ nhân ‘xuất sắc’ như cô chỉ sợ nghìn năm khó gặp, nếu không nắm chắc mà để vượt mất cô thì đúng là vô cùng lãng phí!”

...

Đối mặt với kẻ đang cười vô cùng âm hiểm xảo quyệt này, cuối cùng tôi cũng phát hiện mình đã sai toét rồi. Trước kia tôi luôn luôn thừa nhận Kỷ gia là một nhà hồ ly, thật ra nếu đem so sánh với cái tên bên ngoài đàn bà bên trong đàn ông này thì Kỷ gia chỉ giống như bạch thỏ mà thôi!

“Thôi đi, đừng có cười nữa, cười tiếp mặt sẽ bị chuột rút à xem.” Lạnh lùng liếc anh ta một cái ra ý bảo một vừa hai phải thôi, tôi nói: “Mặc kệ Trọng Tôn Hoàng Gia cuối cùng muốn gì, cũng mặc kệ hấn sẽ làm gì với tôi, nói tóm lại, Duệ nhi nhất định phải làm Hoàng đế, cho nên anh nhất định phải giúp tôi.”

“Cô chỉ biết âm mưu với mấy đứa trẻ, lại còn muốn tôi làm đồng lõa bắt nạt mấy người bạn nhỏ đó, cô đúng là không biết xấu hổ!” Tư Đồ Lỗi nửa đùa nửa thật lên án tôi, tôi cứ xem như anh ta đang hát tuồng cho xong chuyện.

Bĩu môi, tôi cười giả lả: “Người ta nói nền tảng giáo dục phải được xây dựng từ nhỏ, tôi đây cũng là vì Thiên Phách Hoàng triều có thể tiếp tục truyền xuống đến đời đời kiếp kiếp, không bị loạn lạc mà có ngày bị hủy diệt. Đây là đang làm chuyện tốt biết chưa, anh đừng có mà từ chối tiếp nhận tình cảm tốt đẹp thế này nha!”

“Thôi diễn trò đi!” Tư Đồ Lỗi khinh thường liếc tôi, “Bớt đem cái chuyện làm đá lót đường cho con trai cô ra nói thành quang minh chính đại đi! Nói xem, muốn tôi làm gì đây?”

“Duệ nhi không có ở trong cung, một năm cũng chỉ quay về một lần, muốn vụn đắp tình cảm giữa bọn nó là không có khả năng, nên chỉ có thể cho thuốc mạnh hơn thôi!”

“Cho thuốc? Khiên Kỳ hay là Hạc Đình Hồng?” (- độc khí, uống vào đau bụng, co rút, ngạt thở mà chết)

Ném cho Tư Đồ Lỗi một ánh mắt vô cùng khinh thường, tên này thật đúng là bản chất ác độc. “Tự anh đi mà nghĩ cách làm, tôi chỉ cần xem kết quả thôi, dù sao thì tất cả đều đã giao phó cho anh rồi.”

“Woa cô là đồ không biết chịu trách nhiệm nhé? Đây là con cô chứ có phải con tôi đâu!” Cái kẻ đang ngồi trên ghế kia thiếu nước nhảy lên để kháng nghị.

“Ờ ờ! Nếu như anh thích, tôi có thể bảo Duệ nhi nhận anh làm cha nuôi!” Dù sao tôi cũng không thiệt thòi.

“...” Mặt Tư Đồ Lỗi vừa ai oán vừa bất đắc dĩ, mà cũng chỉ có thể nhìn tôi ghen lời không thốt nên câu.

Cuối cùng tôi cũng cho anh nhìn thấy thế nào là một người “đàn bà xấu xa” chân chính!

Ngày hôm sau tin tức Duệ nhi gặp chuyện được chính thức truyền vào cung, khi tin tức này được công khai đã gây ra sóng to gió lớn đến mức nằm ngoài dự đoán của tôi.

Đầu tiên là việc gia gia của Tiêu Ngọc Dung là Tiêu Càn Lăng ở trên triều gây khó dễ, bên cạnh việc “kịch liệt lên án” đám hộ vệ vô dụng để thích khách có cơ hội lợi dụng thừa cơ hành động, thuận tiện cũng yêu cầu Trọng Tôn Hoàng Gia hủy bỏ ý chỉ để Duệ nhi một mình ở đất phong, lý do đưa ra đương nhiên là vô cùng hợp lý: “vì sự an toàn của Hoàng tử”.

May mắn là Kỷ Thiên Tường đã có chuẩn bị trước, để Kỷ Vân Nhiên ra mặt, nói một đồng cái gì mà được với không được, đại ý là “tiện thể để Duệ nhi rèn luyện thêm” linh tinh gì đó.

Kết quả là vì chuyện này mà hai phe ở trên triều làm âm ỉ hơn nửa canh giờ, mà cái tên quân vương ngay từ đầu đã phản bác tôi – không đồng ý đưa Duệ nhi trở về, đến tận bây giờ vẫn im lặng không nói một lời, để mặc triều thần làm loạn, cuối cùng cũng là nhờ những người ở phe trung lập đứng ra điều đình việc này mới tạm thời được gác lại.

Đối với biểu hiện kỳ quái của Trọng Tôn Hoàng Gia, tôi cũng hiểu một chút, nếu không phải hấn muốn mượn việc này để nhìn cho rõ phân bố thế lực của hai phái, thì cũng là muốn mượn cơ hội để điều tra lai lịch của thích khách. Đối với khả năng đầu tiên, Kỷ gia đã sớm có phòng bị, những thứ hấn có thể nhìn thấy cũng chỉ là những điều mà Kỷ gia sẵn lòng bày ra cho hấn nhìn, còn nếu là khả năng sau thì tôi đây tuyệt đối là gơ cả hai tay hai chân để ủng hộ.

“Trọng Tôn Hoàng Gia thân mến, cuối cùng chúng ta cũng đứng trên cùng một chiến tuyến, dù chỉ là một lần duy nhất.” Tôi cười khê, giấu đi phiền muộn nho nhỏ trong lòng.

“Nương nương, người nói gì ạ?”

Tôi ngừng đầu mỉm cười, “Ta vừa mới nghĩ đến một bài hát, em đi lấy đàn đến đây giúp ta.”

“Vâng, nường nường.”

Gần gũi như Mai Nhi luôn ở bên cạnh cũng sẽ không thể hiểu được suy nghĩ của tôi, khoảng cách giữa người với người có thể gần gũi về mặt thể xác nhưng lại vẫn xa cách vô cùng, có lẽ đây chính là bi ai của kẻ làm người vĩnh viễn cô đơn.

“Vì sao con người lại vì rung động mà hẹn sinh ước tử?

Ôm nhau trước khi biệt ly, liệu có thể gặp lại trong giấc mộng?

Thiếp được phép lấy hết can đảm để nhất kiến chung tình sao?

Trong biển người mờ mịt dù chỉ chênh một bước cũng sẽ là một đoạn đường dài lạc lối.

Hứa hẹn cùng chàng, dù cho sau giờ khắc này sẽ hóa thành tro bụi.

Có thể trao cho thiếp một mùa xuân tình yêu như thiên địa thuở ban sơ không?

Trong mộng bướm bướm chập chờn múa lượn...”

Yêu là gì? Trọng Tôn Hoàng Gia yêu tôi sao? Tôi thích người ấy, một nam nhân vừa mạnh mẽ vừa khôn ngoan, nhưng thích có nghĩa là yêu ư?

“Thiếp sẽ nguyện lòng vì rung động mà hẹn sinh ước tử.

Sẽ ôm chàng trước khi biệt ly để mơ được giấc mộng kẻ bên.

Thiếp cũng sẽ dùng sự dũng cảm để nhất kiến chung tình.

Trong biển người mờ mịt dù chỉ chênh một bước cũng sẽ là một đoạn đường dài lạc lối.

Hứa hẹn cùng chàng, dù cho sau giờ khắc này sẽ hóa thành tro bụi.

Hãy trao cho thiếp một mùa xuân tình yêu như thiên địa thuở ban sơ.

Trong mộng bướm bướm chập chờn múa lượn...”

Nếu tình yêu chính là sự hủy diệt, vậy thì, tôi tình nguyện không yêu...

Dù là, người đó có yêu tôi...

“Thiếp muốn tình yêu của chúng ta kéo dài đến ngày mai.

Dù kéo dài mà phải rơi lệ cũng không nuôi tiếc.

Có bao nhiêu bốn mùa để sống lãng phí.

Nhớ nhung và do dự sau sẽ thành nỗi hận triền miên.

Hứa hẹn cùng chàng dù cho sau giờ khắc này sẽ hóa thành tro bụi.

Hãy trao cho thiếp một mùa xuân tình yêu như thiên địa thuở ban sơ.

Trong mộng bướm bướm chập chờn múa lượn...”

Tôi không phải là bướm bướm vòng đời ngắn ngủi, tôi có khoảng thời gian một trăm lẻ sáu năm sống trên nhân gian, tình yêu chỉ dành cho những người không biết ngày mai mình sẽ ở đâu chứ không phải dành cho tôi.

Bởi vậy, tôi có quyền không yêu, bất kể đó là ai.

29. Chương 29

“Nghe nói gần đây An Tiệp dư rất được sủng ái.” Tôi buông cái chén lưu ly màu xanh bằng ngọc bích trong tay xuống, nhìn Mai Nhi một cách thích thú.

Mai Nhi gật gật đầu, trong mắt tràn đầy ý cười: “Tất cả đều như nương nương dự đoán, Hoàng thượng đã phong cô ta lên làm Sung dung.”

Tôi cười gian xảo, “Có hành động gì khác không?”

“Bề ngoài thì cô ta và Băng Tu nghi có vẻ như rất tốt với nhau.” Mai Nhi cười ám chỉ, “Có điều dạo này An Sung dung và Đức phi nương nương qua lại rất thân thiết, chỉ e là Băng Tu nghi cũng không thể yên ổn.”

“Không ngờ Băng Thiển Ảnh cũng là một người đa nghi!” Tôi cười, mặc dù trong đó tôi có châm dầu đổ lửa, nhưng đây chẳng phải cũng là minh chứng cho thứ gọi là “tình nghĩa tỷ muội” giữa hai người đó không thể qua nổi thử thách sao.

“Mấy hôm trước có tin tức truyền đến, hình như là An Sung dung mang thai rồi.” Mai Nhi cười cười, trải qua sóng gió, cô nàng đã không còn vẻ vội vàng lo lắng trước đây nữa rồi.

“Vây cũng tốt! Long mạch của Hoàng thượng đâm chồi nảy lộc phồn vinh, giúp cho Thiên Phách Hoàng triều trường tồn mạnh mẽ.” Một người tranh giành, hai người cũng vẫn là tranh giành, càng nhiều người chen vào thì càng làm ọi thứ trở nên phức tạp hơn, càng thích hợp cho tôi đục nước béo cò. Huống chi Duệ Nhi không có ở trong cung, cho dù là lúc này có xảy ra chuyện gì cũng không dính dáng đến nó.

“Sau này e rằng cuộc sống sẽ không còn bình yên nữa rồi.” Mai Nhi cười cười, cô nàng này thật sự là càng ngày càng thích cuộc sống kiểu này rồi.

Tôi chỉ cười mà không nói gì, bất cứ lúc nào tôi cũng đều cố gắng tránh cho Tây Duệ cung bị trực tiếp cuốn vào cuộc đấu tranh giữa các phi tần trong cung, không phải là không nhúng tay vào, chỉ có điều âm thầm hành động vẫn thích hợp hơn là công khai đưa bản thân ra trước nòng súng. Chắc hẳn Tiêu Ngọc Dung cũng vì vậy mà hận tôi nghiêng răng nghiêng lợi! Làm thế nào cũng không túm được cái chân đau của tôi nên không thể xô ngã tôi được.

“Nương nương, có thư từ Định Châu gửi đến.” Lan Nhi mang đến thứ mà tôi chờ đợi nhất, tinh thần tôi trở nên hưng phấn hơn.

Thư là do Diệp Thịnh Mân tự tay viết, trong đó đại khái nói sơ lược về tình hình Duệ Nhi, ngoài ra dành tặng Duệ Nhi không ít lời khen ngợi, ông ấy đánh giá Duệ Nhi là “tài năng ngút trời”, cũng cảm thán rằng cuối cùng mình cũng đã tìm ra người thừa kế, trong từng câu chữ tràn đầy sự vui mừng. Nhưng cuối cùng ông ấy đưa cho tôi một vấn đề, hỏi tôi muốn một tài năng làm rường cột an quốc bang dân hay là một đế vương anh minh sáng suốt, lưu danh thiên cổ?

Tôi bật cười, lão già Diệp Thịnh Mân chắc hẳn là đang muốn thăm dò dã tâm của tôi đây, chẳng lẽ ông ta lại không biết một người làm mẹ như tôi muốn gì sao?

“Nương nương? Đại Hoàng tử có khỏe không?”

“Rất khỏe, Diệp tiên sinh rất hài lòng với biểu hiện của nó.” Có điều vấn đề của ông ta lại làm khó tôi, tôi cũng không thể nói toẹt ra rằng tôi muốn Duệ Nhi trở thành Hoàng đế được! Cái kiểu chủ đề này không thể xem thường đâu nhé, lão già kia lại muốn thử tôi nữa rồi, hình như lão rất thích làm khó tôi thì phải?

“Chuẩn bị mực.” Nhất định là phải hồi âm rồi, nếu không hồi âm sẽ bị xem là “tránh né”.

Trầm ngâm một chút, tôi đặt bút xuống viết:

“Tần Xuyên vốn chỗ hùng đế ở,

Hàm Cốc là nơi vua lớn du.

Ý điện gấm vóc ngàn tầm vượt,

Lý cung ngàn ngọc trăm trượng dư.

Mái ngói xa xa đỡ nhà Hán,

Đền đài chót vót lẫn sao Hư.

Thái dương mâu giấu ẩn tầng khuyết,

Mờ sương khói tỏa điện cửa hoa.”

“Nương nương? Đây là...” Mai Nhi đương nhiên không biết đây chính là bài từ ngày đó Trọng Tôn Hoàng Gia chấp bút ở Tổ Hình tiểu trúc.

Tôi mỉm cười, tiện tay ở bên dưới viết bốn chữ: “Con kế nghiệp cha”, sau đó đem thư gấp lại đưa cho Lan nhi nói: “Gửi lại cho Diệp tiên sinh.”

“Vâng.” Lan nhi ngờ ngợ vực vực cầm thư đi ra khỏi cửa.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với Mai nhi: “Hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

“Tư Đồ, cuộc sống của anh hình như là rất dễ chịu đó.” Cười thích thú nhìn mấy đứa nhỏ như bэм dính vào người Tư Đồ Lỗi, tôi rất vui sướng khi được nhìn thấy người khác gặp họa.

“Tiểu Ưu!” Nhìn thấy rõ là anh ta đang cực kỳ khó xử.

Tôi cười đã đời một hồi, mới “tốt bụng” gọi giúp anh ta vài cung nữ đến bế ba búp bê nhỏ mang ra ngoài, lúc này anh ta mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Chỉnh đốn lại trang phục, sau đó bưng tách trà lên uống một ngụm, thở tiếp một hơi dài, anh ta mới lên tiếng: “Dạo này có khỏe không?”

“Tạm được.” Chẳng qua là có chút buồn chán thôi, mấy người phụ nữ kia đã bắt đầu tranh đấu như tôi dự tính, Bằng Thiên Ảnh đúng là không phải đèn cạn dầu, rõ ràng là đang chiếm thế thượng phong.

“Tôi nghe nói gần đây cô hay gặp gỡ Hạ Sung nghị.” Anh ta cũng biết rằng tôi không phải là kiểu người thích đi giao du mà không có mục đích, cho nên anh ta nhìn tôi một cách rất hiếu kỳ.

Tôi cười cười, “Hạ Tịch là một người rất thú vị.” Đặc biệt là mỗi khi cái mặt bình thường lạnh như băng ấy bị chọc cho đỏ khỏc đỏ cười, cảm giác sung sướng khi chiêm ngưỡng khuôn mặt đó không kém với khi tôi hạ bệ Tiêu Ngọc Dung.

“Xem ra cô ấy mới đúng là người đáng giá nhất, lại phải phiền đến nương nương đây tự mình xuống tay, thật sự là vô cùng nể mặt nha, ha ha!”

Lườm anh ta một cái, thì ra cái tên này nhìn tôi giống người vô cùng ác độc! “Nói thật, cô ấy không tệ chút nào, nếu được sau này nhớ chăm sóc cho con gái cô ấy thật tốt vào.” Sinh ra trong gia đình Đế vương, hạnh phúc ngay từ đầu đã không thuộc về bản thân, có điều nếu như được Tư Đồ Lỗi ra mặt bảo vệ, ít ra con bé sẽ không thê thảm đến mức bị đưa đi hòa thân với nước khác.

“Không cần cô phải nhắc, Ngọc Trinh là một cô bé khiến người khác phải yêu quý, tôi sẽ không để con bé chịu khổ đâu.” Xem ra, Tư Đồ Lỗi rất thích con gái của Hạ Tịch.

“Thích mấy thì thích, nhưng anh đừng có quên ‘nhiệm vụ’ đấy, mặc dù Ngọc Trinh là còn gái nhưng tôi cũng không mong muốn nó có bất cứ oán hận nào với Duệ nhi, chắc là anh cũng hiểu rõ rồi chứ.”

Tư Đồ Lỗi có phần bất đắc dĩ, “Tiểu Ưu, cô có thể đừng hờ một chút là lại tính toán nhiều như vậy được không? Dù sao bọn chúng cũng chỉ là trẻ con, tôi không nghĩ nên đề cập đến những chuyện này quá sớm.”

Tôi dùng ánh mắt còn bất đắc dĩ hơn để nhìn anh ta: “Anh nghĩ là tôi muốn như thế sao? Nếu như không có Duệ nhi, tôi cần gì phải hao tâm tổn trí làm nhiều chuyện thừa thãi như thế, lại còn rảnh rỗi chọc cho người khác chướng mắt? Mặc dù tôi thì chẳng sao cả, nhưng Duệ nhi thì khác, nó...” Nó không giống tôi, đối thế giới này, thậm chí ngay cả nhân sinh của chính mình, tôi cũng dùng thái độ dạo chơi, bởi vì tôi luôn xem nhẹ tất cả mọi thứ, nhưng Duệ nhi vốn đã là con của Trọng Tôn Hoàng Gia, nó sinh ra trong thế giới này, tất nhiên cũng sẽ thuộc về thế giới này.

Thở dài một hơi, Tư Đồ Lỗi dường như đã hiểu hết cả những điều tôi chưa nói ra, “Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm hết sức để giúp cô.” Rồi anh ta lại cười cợt về trêu ngươi tôi: “Ai bảo cô là người duy nhất có cùng chung tiếng nói với tôi làm gì chứ!”

“Cám ơn anh, Tư Đồ.” Tôi thành thật nói tiếng cảm ơn với anh ta, ‘tôi thật sự rất biết ơn anh, Tư Đồ ạ’.

“Cám ơn bằng cái gì?” Tư Đồ Lỗi cười gian xảo, phải sạch không khí nghiêm túc trước đó.

Liếc mắt một cái, tôi cắn lại: “Vậy chẳng lẽ công tử muốn thiếp lấy thân báo đáp?” Để xem anh có còn cười được nữa không?

Quả nhiên, sắc mặt anh ta sa sầm, rít lên: “Tiểu Ưu, giải cho cái đồ vô lương tâm nhà cô! Dám đập thẳng vào nỗi đau của tôi, thật uổng phí sự quan tâm của tôi, nhìn xem tôi đối với cô tốt như thế nào?! Thật không thể hiểu nổi mắt mũi Trọng Tôn Hoàng Gia để ở đâu mà lại thích cô cơ chứ?”

Trọng Tôn Hoàng Gia à...”Hắn là con của anh đấy, người ta nói không ai hiểu con bằng mẹ, ngay cả anh cũng không biết thì làm sao mà tôi biết được.” Chớp chớp mắt, tôi ra vẻ giật mình hiểu ra: “Hay là bị đột biến gen rồi!”

Mặt Tư Đồ Lỗi cứng ngắc nhìn tôi, khóe miệng hình như đang giật giật, tôi không nín được cười, “Tư Đồ, tôi phát hiện hình như anh càng ngày càng đáng yêu, nếu mà anh có thể biến lại như cũ, tôi nghĩ nhất định là tôi sẽ yêu anh đấy.”

Tư Đồ Lỗi bĩu môi khinh thường, trong mắt tràn đầy ý cười mỉa mai: “Thôi đi, khuôn mặt ấy của cô chỉ lừa được mỗi Trọng Tôn Hoàng Gia thôi, tôi không thèm.”

“Tư Đồ, anh không thể hứa theo để cho tôi chút sỹ diện được à?” Tôi trợn mắt nhìn anh ta một cách ai oán, đúng là cái đồ vô nhân tính.

“Cô chỉ cần Trọng Tôn Hoàng cổ vũ mà thôi.” Người ngồi đối diện bình thản chỉ ra sự thật đau lòng, khiến tôi không thể phủ nhận.

Tức giận trừng mắt với anh ta, mặc dù anh ta đang nói sự thật, nhưng mà... tôi rất không cam tâm!

30. Chương 30

Đêm đen gió to, đúng là thời cơ thuận lợi để làm trò phạm pháp.

Tôi cười tự giễu cợt bản thân, nhìn ra ngoài cửa sổ, một bầu trời đêm thăm thẳm không trăng không sao. Tâm trí chịu ảnh hưởng của quá nhiều tiểu thuyết nên ngay từ đầu đã hình thành thói quen “suy nghĩ sâu xa” về mọi việc, giống như hiện giờ, nửa đêm đột nhiên choàng tỉnh, ý nghĩ đầu tiên của tôi chính là: “có thích khách”, cảm giác giống như kiểu đầu giường đao kiếm đã giương lên chuẩn bị hạ thủ vậy.

Đáng tiếc rằng cho dù tôi đã lê lét hết một vòng quanh phòng cũng không tìm ra nửa bóng ma chứ đừng nói là bóng người, ngay cả thị nữ và thái giám cũng đều ngủ ở những gian phòng bên ngoài cả

Aizzz! Không ngủ được, thật là chán!

Ấy, không phải là tôi nhàm chán đến mức muốn bị hành thích, mà sự thật là bản thân đã biết rõ mình trường thọ, bất kể là có gặp phải ba cái chuyện có thể hủy diệt thiên địa đi chăng nữa cũng sẽ gặp dữ hóa lành, cho nên lá gan tự đứng cũng to ra. Huống hồ tôi vất vả làm một người sống trong hoàng cung mà không đụng phải một, hai tên thích khách thì chẳng phải sau này sẽ không có chuyện hay ho để kể lại sao?

Có lẽ tôi thật sự rất được ông trời quan tâm, ngay lúc tôi đang chuẩn bị về giường ngủ tiếp thì ở xa xa vọng lại tiếng hò hét, kéo bước chân tôi lại.

Đèn đuốc thấp sáng trong bóng tối luôn luôn đặc biệt khiến người khác chú ý, có thể thấy thấp thoáng ánh đuốc và đèn lồng nổi bật giữa không gian xa xa, đang lay động tiến về phía tôi. Ngay lúc đấy thì ở phía sau có một bóng đen nhảy qua tường viện, rơi vào trong hoa viên đối diện với cửa sổ nơi tôi đang đứng.

Dường như anh ta cũng nhìn thấy tôi, bốn mắt giao nhau, tôi thích thú quan sát cái người vừa nhìn đã biết ngay là “thích khách” này. Thân hình cao gầy, toàn thân từ trên xuống dưới ngoại trừ cặp mắt đều bị kín trong bộ y phục dạ hành màu đen. Cũng bởi vì trời quá tối nên tôi bó tay, không thể nhìn rõ xem thử đôi mắt của anh ta có đẹp hay không, cười khế, tối nay tôi đúng là ‘tâm nghĩ sự thành’ mà!

“Thích khách” nhìn thấy tôi hình như có sững sốt một chút, rồi hết sức cẩn thận đứng nép vào tường, đồng thời nhìn quanh bốn phía. Một lát sau, anh ta lại nhìn về phía tôi, do dự một hồi, bóng người như ánh chớp

đã đi đến trước mặt tôi. Có ánh sáng lạnh chợt lóe lên, một thanh trường kiếm sáng đến mức có thể làm gương soi chỉ thẳng vào mũi tôi.

“Không được lên tiếng!” Giọng nói trầm thấp, vô cùng lạnh lùng và không có cảm xúc, đúng là âm thanh của sát thủ trong tưởng tượng của tôi.

Có lẽ là anh ta muốn làm tôi sợ hãi, tiếc là tôi nghe anh ta nói xong thì lại phì cười, phải ngậm miệng sao? Căn bản là tôi không có ý định mở miệng, anh muốn tôi “ngậm” cái gì nữa?

“Thích khách” nói xong thì phát hiện mình “nói sai”, trường kiếm lại tới gần tôi hơn, anh ta gần giọng: “Không được cười!”

A, hình như thẹn quá hóa giận rồi. Tôi không cười nữa, bình tĩnh ngẩng đầu, đứng ở gần nên có thể nhìn thấy rõ ánh mắt anh ta, rất sáng, rất có thần, cũng rất lạnh lùng. “Người là thích khách?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Không liên quan đến người.” Cách nói chuyện cũng giống hệt như người, vừa lãnh đạm vừa ngang ngạnh.

“Mục tiêu của người là ai?” Tôi thật sự tò mò, không biết có phải là tôi không nữa.

“Câm miệng.” Anh ta nghiêng tai lắng nghe những tiếng động đến càng ngày càng gần, bây giờ đến ngay cả tôi cũng có thể nghe rõ được những người bên ngoài đang la ó cái gì rồi. “Có thích khách”, “Bắt lấy thích khách”, “Đừng để thích khách chạy”...

Tôi trưng ra một nụ cười ngọt ngào không kém phần ngây thơ để dụ dỗ anh ta: “Nếu như mục tiêu của người không phải là ta, ta có thể suy nghĩ đến việc giúp người đấy!” Cho dù mục tiêu của anh ta có là Trọng Tôn Hoàng Gia đi nữa thì cũng chẳng liên quan đến tôi nhiều lắm.

“Người ư?” Anh ta khê kinh ngạc, cũng đúng thôi, nữ nhân như tôi rất hiếm thấy trong thiên hạ đấy nhé. Mà việc do nữ nhân hiếm có trong thiên hạ như tôi làm thì cũng không phải kẻ thông minh nào cũng có thể hiểu được đâu.

“Đúng vậy! Chỉ cần người nói cho ta biết mục tiêu của người là ai, ta có thể giúp người.” Giọng nói càng lúc càng gần, tôi nghĩ có lẽ Mai Nhi cũng đã bị đánh thức rồi, e rằng sẽ đến đây nhanh thôi. “Suy nghĩ nhanh lên, không có thời gian đâu.”

“Miên tâm thảo.”

“Hử?” Chớp chớp mắt mấy cái, anh ta đang nói đến cái gì vậy? Người sao? Ai nhỉ?

“Ta đến trộm thuốc.”

Hử! Thuốc? Không phải là người sao? Anh ta không phải là thích khách hả? Là kẻ trộm? Tôi ngất đây...

“Này! Không phải người nói sẽ giúp ta sao?” Trường kiếm lại tiến sát đến, gần như chạm vào tôi rồi.

Bị khí lạnh trên thân kiếm phả vào mặt, tôi cũng giật mình tỉnh lại khỏi dòng suy nghĩ. “Đi theo ta.” Không thêm liếc cái thanh trường kiếm có khả năng “tước kim đao ngọc” (- cắt vàng chặt ngọc, lấy mạng người) kia nữa, tôi đi đến trước giường: “Trèo lên giường đi, trốn ở phía sau rèm ấy.”

Anh ta hơi do dự, đúng lúc này ngoài cửa bị gõ ầm ỹ, có tiếng Mai Nhi truyền đến: “Nương nương, nương nương!”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta một cái, ý bảo anh ta nhanh lên. Anh ta vẫn còn phân vân một chút, cuối cùng cũng nhảy lên. Tôi cũng leo lên giường, túm lấy tấm chăn phủ qua người.

“Có chuyện gì vậy? Vào đi.” Khi Mai Nhi lại gõ cửa lần thứ hai tôi mới đáp.

“Nương nương, không có chuyện gì xảy ra với người chứ ạ?” Mai Nhi lo lắng liếc nhìn xung quanh một vòng, sau khi xác định không có gì lạ mới thở phào một hơi.

“Thế đã có chuyện gì? Tại sao bên ngoài lại ầm ỹ như vậy? Trời sắp à?” Tôi cố ý cau mày giả vờ bức mình.

“Bẩm nương nương, cấm vệ quân gác đêm báo rằng có thích khách xâm nhập vào trong cung, hơn nữa hình như là chạy về phía Tây Duệ cung của chúng ta, nên nô tì đến kiểm tra xem sao ạ.”

“Thích khách?!” Tôi “khiếp sợ” thốt lên: “Vây... Hoàng thượng đâu? Hoàng thượng có sao không?”

“Nương nương yên tâm, cấm vệ quân nói thị vệ bên người Hoàng thượng rất đông, hơn nữa thích khách hình như cũng không giống như đến tìm Hoàng thượng, nhưng nương nương, người phải cẩn thận, lỡ như thích khách thật sự là đến tìm nương nương thì...” Nói đến đây, khi Mai Nhi đưa ra giả thuyết tôi mới là mục tiêu của thích khách, thì rõ ràng là người chủ mưu đứng sau không ai khác mà chính là Đức phi.

Trong lòng tôi cười thầm, trong lúc vô tình lại gắn thêm “tiếng oan” lên lưng Tiêu gia, có điều tôi sẽ không vì thế mà áy náy đâu, ai bảo Tiêu gia muốn đổi đầu với Kỷ gia làm gì!

“Ta nghĩ cũng không hẳn là thế đâu” tôi không có ý định sẽ giải thích cho Tiêu gia dù chỉ là nửa câu, ngược lại còn bồi thêm: “Nếu thích khách hướng về phía Tây Duệ cung, vậy thì bảo những người bên ngoài trông chừng cẩn thận là được.”

“Vâng, nương nương.”

“Còn nữa, ta rất buồn ngủ, nếu không có việc gì thì đừng quấy nhiễu ta.”

“Vâng ạ.”

Mai nhi đang chuẩn bị lui ra, tôi gọi cô nàng lại, bảo: “Khoan đã, cho người đi thỉnh an Hoàng thượng, xem xem mọi chuyện có bình an không.”

“Vâng, nương nương.”

Đợi cánh cửa một lần nữa khép lại, không đợi tôi lên tiếng, người đó đã ngay lập tức nhảy xuống, ánh mắt lạnh lẽo kia lại có thêm một phần ngạc nhiên: “Người là phi tử của Hoàng đế?”

“Không sai.” Đứng nói là đến giờ anh ta mới biết nhé?

“Người... có thể giúp ta lấy được Miên tâm thảo không?” Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, mà dường như nghe thấy trong giọng nói của anh ta có một phần chờ mong khao khát.

“Miên tâm thảo? Là thứ gì?” Nghe giống như là thảo dược, mấy cái thứ này tôi không biết nhiều lắm.

“Đấy là thuốc, một loại thuốc rất hiếm có.”

“Trong Hoàng cung có hả?” Chắc là có, nếu không anh ta cũng chẳng mạo hiểm mà xông vào cung thế này.

“Ừm, ta nghe nói ở Trung nguyên chỉ có trong Hoàng cung là có.”

Quý giá như thế sao? “Nó có tác dụng gì?” Cải tử hoàn sinh? Gia tăng sức mạnh? Hay là có thể giải độc?

“Bản thân Miên tâm thảo không có tác dụng nhiều, chỉ là có thể khiến cho người trúng phải toàn thân tê dại trong một khoảng thời gian, nhưng dùng làm thuốc dẫn thì có thể giải một loại kỳ độc.” Anh ta nhấn nài giải thích cho tôi.

“Ồ... Vây là người muốn lấy nó để giải độc hả? Người trúng độc là người thân hay là người yêu của người?” Cười cười, tôi thừa nhận bản thân rất tò mò, gã này không giống kiểu dễ coi trọng tình cảm, con người anh ta rất lạnh lùng.

Anh ta do dự một chút rồi mới nói: “Là muội muội của ta.”

Xem ra là người thân duy nhất rồi. Tôi gật gật đầu, “Như người nói thì có vẻ loại thuốc này rất quý hiếm, ta không thể hoàn toàn cam đoan có lấy được hay không, có điều nếu trước mắt người không có việc gì làm thì không ngại chờ ta sắp xếp một khoảng thời gian chứ?”

“Được.” Anh ta gật đầu, rất dứt khoát.

Ngáp một cái, cơn buồn ngủ kéo đến, tôi hỏi một vấn đề cuối cùng: “Tên người là gì?”

“Sở Thiên Ca.”

Không tệ, một cái tên tràn đầy khí phách. “Tự người tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, nhưng không được rời khỏi căn phòng này.” Buồn ngủ quá đi... Tôi kéo chăn nằm xuống, không quên dặn dò: “Không được rình mò ta đâu đấy!”

31. Chương 31

Tay cầm sách thuốc, tôi làm một bộ mặt nghiêm túc ra lịch cho Mai Nhi: “Mai Nhi, người đến thái y viện xem giúp ta có loại thuốc nào tên là Miên tâm thảo hay không?”

“Miên tâm thảo? Dùng để làm gì ạ? Nương nương, tại sao người lại đột nhiên muốn biết về loại thuốc này?” Mai Nhi tò mò nhìn tôi.

“Ta mới đọc trong sách, ở đây nói Miên tâm thảo có thể làm người trúng toàn thân tê liệt, cũng không biết có đúng hay không? Người đi xem thử, nếu có thì mượn một ít về, ta muốn nghiên cứu một chút.”

“Nghiên cứu?” Ánh mắt Mai Nhi sáng long lanh, “Nương nương, người muốn...”

Aizzz... Cô nàng này lại nghĩ ra điều gì rồi? Hạ độc là một trong ba hành vi hạ lưu nhất, bản cung chưa đề tiện đến mức làm điều đó đâu! “Đừng có nghĩ linh tinh nữa, đi nhanh lên!” Cầm sách thuốc gõ cô nàng một cái, phải xóa sạch cái suy nghĩ nhảm nhí của cô nàng này ngay mới được.

“A! Vâng, nô tì đi ngay.”

Lấy được Miên tâm thảo còn dễ hơn tôi tưởng, loại thuốc này có vẻ như quý giá đối với người khác, nhưng lại không phải thứ gì đáng giá đối với một vị sủng phi, cho nên để lấy lòng tôi, ngự y còn cố ý đưa một gói lớn cho Mai Nhi mang về, tôi nhìn thấy cái gói mà cả mồ hôi hột!

“Này, chừng này chắc là đủ rồi ha!” Tôi chỉ chỉ gói thuốc đặt trên bàn, nói với Sở Thiên Ca.

Anh ta nhanh chóng phi đến mở ra, cẩn thận vừa ngửi vừa nhìn chăm chú, cuối cùng còn cầm một nhúm nhét vào miệng, tôi không khỏi có chút lo lắng, có khi nào anh ta sẽ bị tê liệt toàn thân không, lại càng lo lắng hơn như đúng lúc anh ta không động đậy được mà có người nhìn thấy thì...

“Cảm ơn!” Anh ta chấp tay kiêu ôm quyền, tới trước mặt tôi nói: “Tại hạ phải đi rồi, sau này nếu có việc cần cứ việc giao phó!”

“Này này! Từ từ!” Nhìn anh ta có vẻ đang chuẩn bị ngay lập tức phóng ra ngoài như thế, tôi vội vàng gọi giật lại. Đùa hả?! Nơi này là hoàng cung đấy, hiện giờ còn đang là giữa ban ngày ban mặt, anh ta cứ như thế có thể đi ra ngoài sao? “Người như vậy không ra ngoài được đâu.”

Anh ta khẽ giật mình, lúc này mới nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân: “VẬY...”

“Kiên nhẫn một chút, chờ lát nữa.” Tôi đã suy nghĩ kỹ càng từ trước, bây giờ chỉ phải đợi mà thôi. “Được rồi, người nói nếu ta có việc cần thì có thể tìm người, nhưng trời đất bao la, ta chỉ biết tên của người, lại không biết người trú thân ở đâu, làm sao mà tìm được người?” Tôi đây không muốn nhận lời hứa suông đâu nhé.

Anh ta lại lặng đi một lát, trong ánh mắt hiện lên một tia bối rối: “Xin lỗi, ta đã quá nóng vội rồi. Sau này nếu như cô muốn tìm ta, có thể đến Lạc Dương Vọng xuyên cư, chỉ cần nói với chủ quản rằng cô muốn tìm Miên tâm thảo, ta sẽ biết ngay là cô.”

“Ồ, Lạc Dương Vọng xuyên cư hỏi Miên tâm thảo chứ gì, ta nhớ rồi.” Tôi gật gù, bây giờ mới phải nhé, nếu không có gì đáp lại chẳng phải tôi giúp anh ta không công à? “Mà này, có phải là ta yêu cầu người làm gì cũng được phải không?” Tôi tò mò hỏi lại.

“Ta là một sát thủ, không có gì là không thể làm, ngay cả nếu như cô muốn mạng của ta, ta cũng có thể cho cô.” Anh ta lạnh lùng nói.

Tôi nhướn mày, “Ta không có hứng thú đối với tính mạng của người khác”. Giết người có hàng nghìn cách, tôi muốn giết người chẳng lẽ còn phải thuê sát thủ hay sao? “Nếu như ta muốn người bảo vệ một người thì sao?” Ví dụ như... Duệ nhi!

“Có thể.” Vẫn lạnh lùng cứng nhắc như vậy, xem ra có đủ cả mười phần tự tin.

“VẬY là tốt rồi” tôi cười, xem ra không cần chờ tới sau này rồi, bây giờ anh có thể báo đáp tôi ngay và luôn: “Ta muốn người đi bảo vệ con trai ta, cho đến khi nó hồi kinh.”

“Con trai cô?”

“Chính xác. Con trai ta chính là Đại hoàng tử Trọng Tôn Cấp Duệ của đương kim Hoàng thượng, bây giờ nó đang ở Định Châu, bốn năm trước nó đã từng bị sát thủ hành thích, mặc dù đã gia tăng thêm người bảo vệ bên cạnh nhưng ta vẫn không thể hoàn toàn an tâm được. Người là một sát thủ, đối với các kiểu ám sát chắc chắn là có nhiều kinh nghiệm, nếu như có thể, ta hy vọng người nhận mỗi làm ăn này, bảo vệ Duệ nhi cho ta, cho đến khi nó học thành tài và quay trở lại kinh thành.” Đúng vậy, đây là làm ăn, tôi sẽ không làm việc không có lợi cho tôi.

Anh ta suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Ý của cô là muốn ta làm hộ vệ cho hoàng tử?”

“Không, không phải là hộ vệ, mà là ‘ám vệ’.” “Ám vệ” là loại người luôn ẩn nấp trong bóng tối không cho người khác biết hành tung ấy.

“Được.” Anh ta gật đầu, tuyệt đối không có một chút do dự dài dòng nào.

Tôi cười cười, “Thời gian mặc dù lâu dài, nhưng bảo vệ Duệ nhi không phải là một chuyện không tốt đối với người, so với làm ám vệ thì làm một sát thủ vừa nguy hiểm lại vừa không có tương lai. Ngược lại, sau này khi Duệ nhi hoàn thành việc học hành và hồi cung, chẳng những người có thể có được sự tự do mà hơn thế nữa, nếu như người muốn thì việc có được một chức quan cũng không có gì khó.”

Anh ta không nói gì, dường như chẳng thêm để tâm.

Tôi suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Trở thành sát thủ chắc chắn không phải mong muốn của người đúng không?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi nhưng vẫn tiếp tục im lặng.

“Sát thủ và kỹ nữ thật ra rất giống nhau” ánh mắt anh ta lạnh đi, tôi vờ như không thấy, tiếp tục nói: “Đều có từ rất xa xưa, đều là vì bất đắc dĩ, chỉ khác ở chỗ, kỹ nữ bán thân thể, còn sát thủ bán linh hồn.” Nhớ tới quan điểm của Cổ Long về sát thủ và kỹ nữ, tôi thở dài một hơi: “Nhưng rồi sẽ có một ngày, thân thể sẽ mất đi sinh khí, linh hồn sẽ dần dần lạnh giá, sau đó, chỉ có thể tự diệt vong.”

Ánh mắt anh ta khẽ thay đổi, đồng tử màu đen thăm nhẹ co rút.

Tôi nhìn vào mắt anh ta nói tiếp: “Cuộc sống như vậy người thật sự muốn tiếp tục sao? Cho dù người có muốn, vậy còn muối muối của người thì sao? Có lần thứ nhất thì cũng sẽ có lần thứ hai, lần này người may mắn gặp được ta, vậy lần sau thì sao? Ngày tháng của sát thủ cũng không dài lâu, chớp mắt một cái đối diện với người có thể chính là máu và cái chết. Bây giờ ta mở cho người một con đường khác, con đường có thể giúp người một lần nữa quay lại làm người bình thường. Đây không phải là thương hại cũng không phải là bố thí, người cần phải dùng năng lực, thậm chí là cả tính mạng của bản thân để đi trên con đường này. Ta chỉ cho người một cơ hội thôi, muốn hay không muốn là tùy người lựa chọn, ta chưa bao giờ ép buộc bất kỳ ai.”

Anh ta cúi đầu không nói lời nào, tôi biết anh ta đang suy nghĩ, việc này đối với anh ta mà nói là một sự hấp dẫn vô cùng lớn. Tôi không muốn một kẻ không hết lòng hết dạ đi bảo vệ Duệ nhi, nhưng nếu như lời nói của tôi khiến cho suy nghĩ của anh ta thay đổi, nhất định anh ta sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo vệ chủ nhân, bởi vì Duệ nhi sẽ trở thành hy vọng duy nhất của anh ta và cô em gái.

“Nương nương, An Phó thống lĩnh cấm vệ quân cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên tiếng Lan Nhi thông báo, tôi cười, biết chắc rằng người trước mặt sắp đưa ra lựa chọn, mà lựa chọn của anh ta đương nhiên sẽ nằm trong dự liệu của tôi.

Quả nhiên, khi anh ta ngẩng đầu, tôi nhìn thấy trong đôi mắt vẫn luôn lạnh lùng đó, có một loại cảm xúc khác hiện lên, là ánh sáng mang tên “hi vọng”.

“Ta đồng ý.”

“Đi mời một mình An phó thống lĩnh vào đây.” Tôi cười vươn tay về phía anh ta, trong tiếng vỗ tay nhẹ nhàng, tôi liếc thấy khuôn mặt kinh ngạc của Kỷ Hành khi vừa bước vào cửa.

“Tam ca, huynh lại đây.” Tôi ra hiệu im lặng với Kỷ Hành, đợi đến lúc huynh ấy đi đến trước mặt, tôi mới giới thiệu: “Đây là tam ca của ta, Phó thống lĩnh cấm vệ quân Kỷ Hành; tam ca, đây là ‘Ám vệ’ muội mới thuê cho Duệ nhi, Sở Thiên Ca.”

Hai người gật đầu với nhau, rồi lại hướng ánh mắt về phía tôi.

“Tam ca, muội mời huynh đến đây là muốn nhờ huynh nghĩ cách giúp Sở Thiên Ca rời khỏi cung. Đối với huynh chắc không thành vấn đề chứ?”

Kỷ Hành nheo mắt đánh giá Sở Thiên Ca một hồi rồi nói: “Thích khách đêm hôm qua chính là người đứng không?!” Thật ra chỉ cần nhìn trang phục của Sở Thiên Ca cũng có thể đoán ra được, câu của Kỷ Hành không phải hỏi mà là khẳng định.

Sở Thiên Ca gật đầu, không nói một câu.

“Đúng là số người không tệ, bỗng dưng lại gặp ngay tiểu hồ ly tinh nhà ta.” Tôi hung hăng trợn mắt nhìn Kỷ Hành một cái, huynh nói vậy là có ý gì hả?! “Ấy! Đừng có lờm ta, biệt hiệu đó là gia gia đặt uội đó, muốn lờm thì về lờm gia gia đi.”

Mím môi, tôi không thèm so đo với “anh chàng ngốc” này, “Đừng có ở đó mà khua môi múa mép nữa, huynh nhanh chóng giải quyết chuyện này đi, hần còn phải rời khỏi cung sớm để đi cứu người nữa.”

“Không thành vấn đề. Người đến chỗ hòn non bộ ở hậu viện bên kia chờ ta, ta đi tìm cho người một bộ quần áo rồi đưa người rời cung.”

Sở Thiên Ca liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó có bóng hình bay lên rồi vụt biến mất ngoài cửa sổ.

Khinh công thật là lợi hại! Tôi thâm tán thưởng, xem ra là một vụ làm ăn lời to rồi, có điều... giờ tôi mới nhớ ra là hình như tôi còn chưa kịp nhìn qua “bộ mặt thật” của anh ta thì phải?

32. Chương 32

Tôi ngồi cùng Trọng Tôn Hoàng Gia trên Thái Hòa điện, giờ phút này chính là khoảng thời gian mà tôi cảm thấy vui mừng nhất hàng năm, năm nay cũng không ngoại lệ.

“Đại hoàng tử Trọng Tôn Cấp Duệ tấn kiến ” thanh âm lạnh lạnh của thái giám vang lên mang đến tin tức mà tôi chờ mong đã lâu, sau đó Trọng Tôn Hoàng Gia buông một chữ: “Tuyên” ngắn gọn, cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy Duệ nhi sau một năm xa cách.

Duệ nhi năm nay đã hơn năm tuổi, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng đã có vẻ ngoài xinh xắn đáng yêu. Cả người mặc hồng y (- trang phục màu đỏ) rực rỡ càng tôn lên khuôn mặt ‘phấn trang ngọc trác’ khôi ngô tuấn tú của con trai tôi. Nhưng điều khiến cho người khác phải khen ngợi nhiều nhất chính là khí chất thông minh của thằng bé. Tỏa sáng trên khuôn mặt khí phách hiên ngang kia là một đôi mắt long lanh, có thể đoán trước được, tương lai con trai tôi nhất định không phải là người tầm thường.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, mẫu phi!” Ừm, không tệ, lễ tiết rất thành thạo, không hề trở nên gượng gạo vì nhiều năm sống bên ngoài.

“Miễn lễ, bình thân.” Tâm trạng Trọng Tôn Hoàng Gia hình như đang rất vui vẻ, cười nói: “Duệ nhi, mau tới đây để Trẫm nhìn kĩ nào, ở Định Châu mọi chuyện đều ổn cả chứ?”

“Nhờ hồng phúc của phụ hoàng, nhi thần vẫn bình an.” Duệ nhi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, ngẩng khuôn mặt ngây thơ nhìn Trọng Tôn Hoàng Gia.

Tôi ngồi ở bên cạnh lạnh nhạt nhìn cặp cha con này đối đáp, trong lòng thầm cười giễu cợt, rõ ràng bọn họ không phải loại người có thể có thứ tình cảm cha con dạt dào thân thiết, thế nhưng lại cứ muốn ra vẻ, thật không biết là đang biểu diễn cho ai xem nữa.

Thật vất vả mới đợi cho hai cha con họ nói chuyện xong, lúc này tôi mới có thể mang Duệ nhi trở lại Tây Duệ cung, còn chưa kịp ngồi xuống, Mai Nhi và Lan Nhi đã ngay lập tức dọn lên một bàn đầy những món ăn mà Duệ nhi thích.

Duệ nhi nhìn tôi kéo dài giọng: “Nương ”, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười miễn cưỡng kiểu vô cùng khó nói, không hợp với lứa tuổi của thằng bé chút nào.

Nếu không phải xuất hiện ở bên ngoài thì Duệ nhi luôn luôn gọi tôi là “Nương” chứ không phải là “Mẫu phi”, đây chính là “thành quả” tôi cố gắng rất lâu mới đạt được. Vốn dĩ tôi muốn thằng bé gọi tôi là “mẹ”, nhưng nó lại nói cảm thấy giống như đang kêu “tiếng mèo” nên nhất định thà chết cũng không gọi, làm tôi cũng đành phải nhường một bước để lần sau nó còn nghe lời.

“Ha ha...” Nhéo nhéo cái má – hình như còn mềm mại trơn láng hơn cả của mẹ nó – trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, không thềm để ý đến sự phản đối yếu ớt của cậu nhóc, tôi nói: “Duệ nhi ngoan, con xem các cô ấy thương yêu con như vậy, con phải nói cảm ơn chứ!”

“Cảm ơn” – tuy thằng bé có phần không cam tâm tình nguyện lắm khi cúi đầu xuống. Sau đó Duệ nhi lại khẽ nói với tôi: “Có một số chuyện sư phụ muốn con nói với người.”

Nghe ra ngụ ý của thằng bé, tôi cười nói: “Mai Nhi, Lan Nhi, các người đi chuẩn bị nước cho Duệ nhi tắm rửa đi.”

“Vâng, thưa nương nương.” Hai người cũng ngầm hiểu ý, dẫn theo đám người hầu còn lại nhẹ nhàng lui ra, sau đó đóng cửa lại.

“Có chuyện gì thế?” Kéo Duệ nhi lại cùng ngồi trên chiếc ghế mềm tôi yêu thích nhất, tiện tay lấy một múi bưởi đã được bóc vỏ sẵn trên bàn bỏ vào tay nó.

Đón lấy múi bưởi, Duệ nhi do dự một chút rồi mới nói: “Diệp tiên sinh bảo con hỏi người, rốt cuộc là người có muốn làm hoàng hậu hay không?”

Hử! Sao ai cũng đều có ý nghĩ này hết vậy? “Muốn thì sao? Mà không muốn thì sao?” Tôi khá là tò mò, không biết nhà học giả nổi danh này có đưa ra ý kiến gì hay ho cho tôi không.

“Sư phụ nói, nếu như muốn thì không còn nghi ngờ gì nữa, cách làm của người hiện giờ là đang đùa với lửa, sớm hay muộn cũng sẽ... sẽ làm chính bản thân mình bị thương.” Thằng bé len lén đưa mắt nhìn tôi một cái, rồi mới nói tiếp: “Nếu như không phải, vậy thì người lại càng không nên tiếp tục làm thế này, bởi vì con đường phía trước tuyệt đối là sẽ đi vào chỗ chết.”

“Ừm” không thể không thừa nhận, con mắt của Diệp Thịnh Mân vô cùng chuẩn, “Còn gì nữa không?”

“Còn nữa, sư phụ nói người đã gặp qua vô số loại người, nhưng dù có là ông trời chắc cũng không nhìn thấu tâm tư của nương mất. Hoàng... phụ hoàng mặc dù có tình cảm với nương, nhưng thân là một đế vương, người tuyệt đối sẽ không để cho bản thân bị tình cảm khống chế. Ở vào vị trí của nương bây giờ, trừ khi... trừ khi là nương muốn đi đường ngang ngõ tắt, nếu không mọi việc cứ tiếp diễn như hiện nay rồi sẽ trở nên không ổn. Bởi vậy, sư phụ hy vọng người có thể tự thu xếp mọi chuyện thật thích hợp.”

Đường ngang ngõ tắt? Là ám chỉ chuyện “hành thích vua” à! Gật gật đầu, tôi cười như không có việc gì to tát cả, chưa ai có thể đoán được trong lòng tôi thật ra đang suy nghĩ điều gì, chỉ có Tư Đồ Lỗi có thể hiểu được một phần, mà tôi cũng không có ý định để cho người khác biết suy nghĩ của mình.

Vỗ vỗ đầu Duệ nhi, giống như đang ôm một chú cún con, tôi chọc ghẹo gọi nick-name của thằng bé: “Tiểu Ly Ly thông minh quá, mẹ rất trông đợi vào con đấy, giống y như ông cụ non vậy, không thể biết trí tuệ của con so với phụ hoàng hơn kém thế nào, nhưng mẹ tin chắc rằng Thiên Phách hoàng triều trong tay con sẽ càng thêm ‘phồn thịnh’, rạng rỡ hơn nữa.”

Trong mắt Duệ nhi có một tia sáng lóe lên, sau đó thằng bé liền bắt đầu kêu lên: “Nương con đã nói bao nhiêu lần không được gọi con là Tiểu Ly Ly mà!”

“Không gọi là Tiểu Ly Ly thì gọi là gì? Mẹ càng ngày càng thấy con giống một tiểu hồ ly nha!” Tôi cười gian xảo, khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, “Con cứ chuyên tâm đi theo Diệp tiên sinh học hành, nhưng lúc rảnh rồi phải ra ngoài đi chơi nhiều vào, mẹ sợ vài năm nữa con sẽ ‘thân bất do kỷ’ (- thân thể không còn có tự do của chính mình).”

Vài năm nữa, tôi phải tính toán để Duệ nhi hồi cung thôi, bởi vì tôi càng ngày càng chán nơi này. Cứ theo ánh mắt ngày càng thâm trầm Trọng Tôn Hoàng Gia dành cho tôi, tôi nghĩ những tháng ngày tốt đẹp của

mình cũng sắp kết thúc rồi.

“Nương?” Cho dù thông minh, nhưng tuổi vẫn còn quá nhỏ, thằng bé vẫn chưa có cách nào để hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi. Tôi cũng sẽ không giải thích, chỉ cười rồi đổi đề tài, từ cuộc sống hàng ngày đến việc học tập của con, tôi muốn nhắm nháp thật kỹ niềm hạnh phúc mỗi năm chỉ có một lần này.

“Tiểu Duệ không hổ là con của cô.”

Tôi mang Duệ nhi đến Tê Hà cung thỉnh an “Thái hậu”, sau đó để Duệ nhi cùng hai đệ đệ và hai muội muội công chúa tiếp theo do An Phi Vũ sinh hạ cho hoàng đế cũng bị mang đến Tê Hà cung đi chơi, đương nhiên là theo lệ cũ, Tư Đồ Lỗi ọ người lui hết ra ngoài để thoải mái tán gẫu với tôi.

Tôi cười tự hào, dung mạo của Duệ nhi cực kỳ giống Trọng Tôn Hoàng Gia, chỉ duy nhất có cái miệng là thừa hưởng của tôi, lúc nào cũng mang một nụ cười như có như không, giống như muốn người khác phải bỏ tâm tư để mà nghiền ngẫm vậy.

“Ánh mắt của thằng bé rất giống cô, đặc biệt là lúc ở cùng với mấy đứa bé kia.” Tư Đồ Lỗi mím môi.

Tôi ngẩn ra, ánh mắt sao?

Giống như biết tôi không hiểu ý, anh ta “tốt bụng” bổ sung: “Trần ngập âm mưu.”

...

“Tôi sẽ xem như đây là một điều khích lệ.” Tức tối lườm anh ta một cái, sau đó tôi lại bật cười, “Nhân lúc bọn chúng vẫn còn nhỏ, tâm tư còn thuần khiết, dùng một chút tình cảm nho nhỏ để mua chuộc thì tốt hơn là sau này lớn lên lại coi nhau như địch thủ.”

Ngay từ đầu tôi đã dạy Duệ nhi, mỗi lần trở về nhất định phải chuẩn bị quà cho các em trai, em gái nhỏ của mình, lại còn phải đầu tư công sức tìm ra những thứ mà bọn chúng yêu thích nhưng khó có được. Kết quả không nằm ngoài dự đoán của tôi, vài năm trở lại đây mấy đứa nhóc kia vô cùng thích Duệ nhi, mỗi lần Duệ nhi trở về đều quần quýt chơi đùa với nhau, mà đây cũng là điều tôi muốn thấy nhất.

“Tại sao cô lại chỉ cần tôi chăm sóc bốn đứa trẻ này?” Trong vài năm gần đây, ngoại trừ An Phi Vũ sinh thêm một cô công chúa cho Trọng Tôn Hoàng Gia, còn có ba phi tần khác cũng sinh cho hắn thêm một trai và hai gái nữa, nhưng tôi lại không yêu cầu Tư Đồ Lỗi tiếp tục tiến hành “giáo dục tẩy não” với bọn chúng, có thể vì thế nên lâu nay anh ta vẫn thắc mắc.

“Là tôi tiết kiệm sức lực cho anh thôi!” Tôi cười, “Ngoài bốn đứa nhóc này, những đứa khác đều không tạo ra uy hiếp quá lớn. Hơn nữa tôi cũng muốn giữ lại vài đối thủ để giúp Duệ nhi đề cao cảnh giác một chút, không thể để nó nghĩ tất cả đều đã được sắp xếp mà không biết quý trọng được.”

Tư Đồ Lỗi cúi đầu cười, “Lần nào tôi cũng cảm thấy cái cách tư duy và hành động của cô khác hẳn với người bình thường, rõ ràng là người thông minh nhưng đôi khi lại làm vài chuyện ngu ngốc không ai hiểu nổi. Cô thật sự định tiếp tục đối đầu với Trọng Tôn Hoàng Gia như vậy sao? Hay là cô đã có dự định nào khác rồi?”

Nheo mắt nhìn anh ta, tôi không vừa lòng lắm với cái cụm từ “chuyện ngu ngốc” kia tí nào, tôi cũng không có ý muốn giúp anh ta giải tỏa sự hiểu kỳ nên bóng gió một câu: “Phật viết: không thể nói.”

“Cô không nói cho tôi biết thì làm sao mà sau này tôi có thể phối hợp hành động với cô được?” Anh ta kháng nghị.

Tôi cười tràn đầy tự tin: “Dựa trên sự ăn ý giữa anh và tôi thì căn bản là không cần phải nhiều lời, hướng hồ kế hoạch của tôi cũng không thể để cho anh lún vào quá sâu được, nếu không sẽ khiến Trọng Tôn Hoàng Gia nghi ngờ, sau này lỡ có chuyện không hay xảy ra với Duệ nhi sẽ khiến anh khó ăn khó nói.” Trọng tâm nằm ở Duệ nhi, chứ không phải là tôi.

“Cô đúng là tự tin thái quá, không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

“Dù có chuyện ngoài ý muốn xảy ra đi chăng nữa cũng sẽ do một tay tôi tạo ra.” Tôi mỉm cười, kế hoạch đã tính toán nhiều năm như thế, dù có chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không thể bị ảnh hưởng lớn. Hướng chỉ

ngay cả ngày tháng cũng đã định sẵn, có nhiều việc ngoài ý muốn hơn nữa cũng không thể thay đổi được đâu!

33. Chương 33

Bên bờ sóng vỗ, tuyết trắng bay bay, tôi mặc áo khoác lông cừu ngồi trong đình nhìn Duệ nhi đang chơi đùa cùng các tiểu hoàng tử, tiểu công chúa ở cách đó không xa, trong lòng dấy lên một cảm giác thật ấm áp.

“Nương!” Một lát sau, Duệ nhi bỏ lại đám nhóc kia chạy đến trước mặt tôi, khuôn mặt trắng trẻo vì chơi đùa mà ửng lên màu hồng khỏe khoắn. Tôi lấy khăn lụa từ tay Mai nhi đưa đến lau đi mồ hôi trên trán thằng bé, cười hỏi: “Sao vậy? Chơi mệt rồi sao?”

“Nương, Duệ nhi muốn nghe nương đánh đàn!” Đôi mắt đen láy, sáng ngời của thằng bé nhìn tôi chăm chú, “Ai cũng nói tiếng đàn, tiếng hát của nương là tuyệt phẩm trong thiên hạ, nhưng Duệ nhi chưa có cơ hội được nghe, nương phải bồi thường cho Duệ nhi!”

“Hi hi!” Nhị công chúa nhỏ tuổi nhất – Ngọc Thúy không biết đi theo Duệ nhi vào đình từ lúc nào, dựa vào bên người thằng bé cười hi hi, nói: “Đại hoàng huynh thật tội nghiệp, chưa được nghe tiếng đàn của nương nương, hi hi!”

Tôi bật cười, thằng bé này, không phải đang chơi vui sao? Tự nhiên nghĩ gì mà lại đòi nghe đàn? Có điều nếu đã là mong muốn của Duệ nhi thì tôi làm sao có thể từ chối được.”Lan nhi, mang đàn đến đây.”

“Vâng ạ!”

“Đại hoàng huynh thật là giỏi!”

“Đúng đó! Nương nương chưa bao giờ từ chối đại hoàng huynh điều gì cả!”

“Hi hi!”

Mấy đứa trẻ đều đã chạy cả vào đình, tôi nhìn bọn chúng cười đùa hồn nhiên với nhau mà không khỏi bật cười theo.

Khi tôi ngồi vào trước bàn, Mai nhi đốt một lò hương, tôi hỏi: “Duệ nhi muốn nghe gì nào?”

Duệ nhi nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói, “Nương chọn một bài hát đi, Duệ nhi chưa bao giờ được nghe qua những khúc người đàn mà.”

Tôi suy nghĩ, đang chuẩn bị chơi thì nhìn thấy một bóng người thấp thoáng phía xa, tâm tư lập tức thay đổi, ngón tay đang đặt trên dây đàn vang lên một khúc nhạc hoàn toàn khác:

“Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong.

Họa lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dục.

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn.

Phân tào xạ khúc lạc đăng hồng.

Ta dư thính cổ ưng quan khứ.

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng...”

(Bài thơ này dịch nghĩa ra sẽ được hiểu nôm na rằng: Kỷ Vận không cần làm phượng hoàng bay cao, chỉ cần người mình yêu có thể hiểu thấu tâm lòng. Nhưng nếu mãi mãi cũng không thể thấu hiểu lòng nhau, thì cô ấy sẽ biến thành hoa bồ công anh, bay đi rời khỏi vị quân vương không biết thế nào là đúng sai)

Dư âm trong gió còn chưa ngừng lại, đã nghe thấy một giọng nói cao cao tại thượng: “Hay! Hay ột câu ‘Thân vô thái phượng song phi dục, Tâm hữu linh tê nhất điểm thông!’”

Tôi biết thừa người đến là ai, mỉm cười ngẩng đầu đang định đứng lên hành lễ, không ngờ một cơn đau ập đến bất ngờ khiến trước mắt tôi trời đất tối sầm, thân mình mới vừa đứng lên được một nửa mắt đã mềm nhũn, “Không...”

“Nương!” Tiếng kêu chất chứa sợ hãi của Duệ nhi vang lên, một cánh tay vững chắc nhanh chóng đỡ lấy người tôi, cơn đau khiến mắt tôi mờ tối, không còn phân biệt được ai với ai, chỉ nghe loáng thoáng bên tai vọng đến tiếng gọi của Trọng Tôn Hoàng Gia: “Vận nhi?”

“Truyền ngự y! Mau truyền ngự y!”

Chỉ một lát sau, cơn đau lui dần, tôi chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là hai khuôn mặt gần như tương tự nhau một lớn, một nhỏ đang áp sát lại. Khẽ động dậy mỗi một cách yếu ớt, trong lòng tôi thầm rửa cơn đau lần này tới thật không đúng lúc. Mặc dù tôi không ngại trước mặt Trọng Tôn Hoàng Gia thể hiện một chút yếu đuối để đổi lấy thương cảm, nhưng tôi không muốn Duệ nhi phải lo lắng cho tôi.

“Nương, có chuyện gì xảy ra với người vậy?” Khuôn mặt nhỏ của Duệ nhi tràn ngập một nỗi lo lắng không hề giấu diếm. Trọng Tôn Hoàng Gia mặc dù vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, nhưng có thể thấy được mờ mờ trong đáy mắt ẩn giấu một cảm xúc pha trộn phức tạp.

“Không sao.” Tôi vờ như không để ý, từ lần đầu tiên xuất hiện cơn đau như thế này năm năm trước, sau đó lâu lâu lại tái phát một lần, nhưng vì thời gian đau đớn quá ngắn, ngoài ra mọi thứ khác đều bình thường, mà ngự y cũng không thể tìm ra vấn đề nằm ở đâu, cho nên tôi cũng không thêm để ý đến nữa. Không ngờ lần này lại tái phát trước mặt Duệ nhi, thật là không khéo chút nào!

“Hoàng thượng, ngự y đến rồi.” Cao công công ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, Trọng Tôn Hoàng Gia nhíu mày, “Để ông ta qua đây.”

“Thần khấu kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Miễn lễ, chuẩn mạch cho Thục phi trước đã.”

“Thần lĩnh chỉ.”

Tôi dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Trọng Tôn Hoàng Gia kéo Duệ nhi ra xa, nhưng còn bản thân hấn lại không thêm tránh ra, không nhịn được đành lên tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ rằng không cần xem đầu ạ.”

“Hử?” Hấn nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Liếc mắt nhìn ngự y vẫn đang xem mạch cho tôi, tôi nói nhỏ: “Dù sao thì cũng không xem được gì khác đâu.”

“Sao có thể như thế được?” Mặt Trọng Tôn Hoàng Gia nhăn càng chặt, quay sang hỏi ngự y: “Sao rồi? Thục phi mắc bệnh gì?”

“Cái này...” Ngự y e dè dặt lui sang một bên rồi quỳ xuống, “Thần to gan, thân thể của nương nương vẫn bình thường, không có gì đáng phải lo ngại.”

“Nói vậy!” Trọng Tôn Hoàng Gia bực mình phất tay áo, “Mới vừa rồi rõ ràng là Thục phi đã té xỉu, người không thấy sắc mặt của nàng đến bây giờ vẫn còn tái nhợt hay sao?”

“Thần biết tội! Thần biết tội!” Ngự y bị sự giận dữ của Trọng Tôn Hoàng Gia hù cho sợ chết khiếp, cuống quýt dập đầu, nhưng thật sự là ông ta không thể nào nói ra được nguyên nhân.

“Hoàng thượng” tôi kéo tay áo của hấn, hiện giờ có thể nói là tôi đang dựa vào người hấn, “Bệnh này cũng không phải chỉ xuất hiện một, hai lần, thần thiếp nghĩ cũng không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Không phải lần đầu tiên?” Sắc mặt Trọng Tôn Hoàng Gia trầm xuống, tôi trốn mắt nhìn, không ổn rồi, cái vẻ mặt này... Hấn muốn làm gì? Không đợi cho tôi kịp suy nghĩ, hấn đã quay sang thị nữ bên người tôi hỏi: “Tình trạng này của Thục phi đã xảy ra bao lâu rồi?”

Tôi chau mày, đang định nháy mắt ra hiệu với Mai Nhi, không ngờ nha đầu này đang cùng Lan nhi quỳ cắm mặt xuống đất, cơ bản là không có cách nào có thể “liếc mắt đưa tình” với tôi. Chỉ nghe Mai Nhi nói:

“Hồi bẩm Hoàng thượng, bệnh này của nương nương rất kỳ lạ, bắt đầu khoảng năm năm trước, không theo chu kỳ, hàng năm ước chừng sẽ tái phát một hai lần, nhưng lần nào các ngự y cũng đều không tìm nguyên nhân là do đâu, bởi vì thời gian phát tác rất ngắn nên nương nương cũng không quá để ý.”

Nha đầu kia! Bỗng dưng sao lại nói rõ như thế làm gì? Tôi cúi đầu cau mày, không dám nhìn sắc mặt của Duệ nhi, còn Trọng Tôn Hoàng Gia thì... tốt nhất là đừng nhìn.

“Hay lắm.” Ngự khí của Trọng Tôn Hoàng Gia rất nhẹ, nhưng lại khiến tôi cảm thấy có một áp lực vô hình đang ép xuống, “Không ngờ trong cung của Trẫm lại nuôi một đám phế vật.” Tôi kinh ngạc, ngẩng phắt đầu nhìn hắn, chỉ thấy khóe miệng của hắn đang hiện lên một nụ cười âm hiểm, “Đã là phế vật, giữ lại cũng chỉ dư thừa, người đâu, đem hết đám phế vật này xuống chém đầu cho Trẫm!”

Tôi lặng đi một khắc mới phát hiện ra “đám phế vật” trong miệng hắn bao gồm cả thị nữ bên người tôi, mắt thấy bọn họ sắp bị thị vệ lôi đi, tôi vội vàng kéo lấy quần áo hắn nói: “Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng bớt giận!” Đùa à, giết một ngự y cũng không thành vấn đề, nhưng nếu đem hết người bên cạnh tôi đi chém, tôi làm sao tìm được người làm việc cho tôi nữa chứ!

“Vận nhi đừng lo, Trẫm sẽ ban cho nàng những thị nữ khác tử mĩ cẩn thận hơn. Những kẻ này biết rõ thân thể nàng không khỏe mà lại bỏ mặc không quan tâm như vậy, Trẫm thật sự lo lắng khi để chúng tiếp tục ở lại bên cạnh nàng.” Hắn cười, nhưng lại khiến cho trái tim tôi càng thêm giá lạnh.

“Hoàng thượng, thật tình thần thiếp không có bệnh, chuyện này không thể trách bọn họ được.” Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vấn đề nho nhỏ này xảy ra chỉ là do khí huyết của thần thiếp không đủ mà thôi, Hoàng thượng cần gì vì thế mà nổi giận?”

“Không đủ khí huyết? Vấn đề nho nhỏ? Ái phi, tội khi quân này cũng không nhỏ đâu!” Trọng Tôn Hoàng Gia nửa cười nửa không nhìn tôi.

Nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy kia, tôi đột nhiên hiểu ra ý định của hắn. Tên này, hắn đang muốn mượn cơ hội này để một lần diệt sạch vây cánh bên cạnh tôi đây mà! Nếu như tôi cứ tiếp tục khẳng khái như thế này, liệu hắn có định diệt trừ luôn cả tôi không? Xem ra căn bệnh này của tôi đúng là đã tái phát không đúng lúc chút nào rồi!

“Hoàng thượng, thần thiếp không dám. Chỉ là, ngự y trong cung đều là những bậc danh y trong nước, nếu ngay cả bọn họ mà cũng không tìm ra vấn đề, vậy thì chỉ có thể nói là... vốn dĩ không hề có vấn đề.” Mỉm cười, tôi không thêm đề ý đến sắc mặt âm trầm của hắn, “Thần thiếp chỉ sợ rằng, cho dù có tìm hết danh y của cả thiên hạ này đến cũng không thể đưa ra lời giải đáp cho vấn đề nho nhỏ này của thần thiếp đâu. Thế nên, thần thiếp thấy bọn họ cũng không phải là lũ vô dụng, không biết Hoàng thượng nghĩ như thế nào?”

Hắn cứ như vậy im lặng mà nhìn tôi, tôi cũng cười mà nhìn lại hắn, sau một thoáng, cuối cùng hắn cười, cười to. “Ha ha ha... Được! Vận nhi quả nhiên không phải người thường! Ngay cả một ‘vấn đề nho nhỏ’ cũng thú vị như thế! Ha ha ha...” Hắn vừa cười vừa đứng lên, nhẹ nhàng vung tay, đám người bị thị vệ bắt được hồi phục tự do. Hắn xoay người đi ra khỏi đình, nhưng vừa mới bước được một bước thì dừng lại, chỉ chấp tay đứng im mà không xoay người lại, chỉ thần nhiên cất lời như đang tự nói với bản thân: “Đời này kiếp này có thể gặp được một nữ nhân như Vận nhi, đúng là may mắn của Trẫm, nhưng cũng là... bất hạnh.”

Tôi khẽ run lên, mấy chữ cuối cùng hắn nói rất khẽ, nhưng tôi vẫn nghe được.

Xem ra, cuối cùng hắn cũng đã hạ quyết tâm rồi.

Tôi và hắn, mãi mãi vẫn là không có cơ hội.

Một cơn gió lạnh kéo đến, tôi mới giật mình cảm nhận được cơn lạnh thấu xương. Thì ra ở dưới khí thế to lớn của hắn, tôi đã đổ một thân mồ hôi lạnh. Khẽ thở dài một hơi, tôi chậm rãi nhắm mắt lại, cũng che dấu đi tất cả suy nghĩ.

34. Chương 34

“Mai Nhi! Rốt cuộc là người bị làm sao thế hả? Tại sao nói chuyện mà không xem xét tình huống?! Người có biết lúc này suýt chút nữa là các người tiêu đời rồi không?!” Tôi giận dữ, thật không dám tưởng tượng nếu lúc đó Trọng Tôn Hoàng Gia vẫn nhất quyết muốn như thế thì tôi sẽ có kết quả như thế nào!

“Nô tì biết tội! Thỉnh nường nường trách phạt!” Mai Nhi quỳ gối trước giường, cô nàng cúi đầu nên tôi không thể nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt.

“Ngẩng đầu lên, nói cho rõ ràng.” Nha đầu này không phải là loại người không biết chừng mực, lại đi theo tôi lâu như thế, đã gần đạt tiêu chuẩn của một tiểu hồ ly rồi, không thể phạm sai lầm ngu ngốc như thế được!

“Nường nường...” Mai nhi ngẩng đầu, lúc này tôi mới nhìn thấy khuôn mặt của cô nàng ràn rụa nước mắt, trong lòng tôi khẽ thở dài nhưng trên mặt vẫn lạnh tanh. “Nường nường, là nô tì ngu ngốc, nô tì cứ tưởng... cứ tưởng rằng vị trí của nường nường trong lòng Hoàng thượng rất đặc biệt, nường nường luôn không thêm để ý đến căn bệnh của mình, nhưng chúng nô tì đều rất lo lắng... Nô tì nghĩ... nghĩ rằng nếu như Hoàng thượng biết được, nhất định sẽ tìm đại phu giỏi nhất đến chữa trị cho nường nường, nhưng mà...”

Tôi vẫn dùng khuôn mặt không biểu cảm nhìn cô nàng, nhưng trong lòng dấy lên sự trào phúng không thốt nên lời. Ngay cả một thị nữ bé nhỏ cũng biết quan tâm đến cơ thể của tôi, vậy mà phu quân duy nhất của tôi, tên Trọng Tôn Hoàng Gia ấy lại chỉ muốn suy nghĩ làm sao để lợi dụng được tình huống này làm suy yếu thể lực của tôi, ha ha!

“Nường nường, nường nường, thỉnh người trách phạt nô tì đi! Là do nô tì làm hỏng chuyện, nô tì cầu xin nường nường cứ trách phạt!” Mai Nhi không ngừng dập đầu, tôi đột nhiên nhớ đến hình ảnh của Tiểu Nhị, lúc đó cô ta cũng không ngừng dập đầu như thế để cầu xin tôi tha thứ, bây giờ... Tôi thở dài, nói: “Người đứng lên đi, người không làm sai, chỉ là...” Các người nhìn lầm tên nam nhân kia rồi.

Khẽ phất tay “đuổi” mọi người ra ngoài, tôi mệt mỏi ngồi dựa vào thành giường, vậy là, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của tôi cũng đã bị dập tắt mất rồi. Trọng Tôn Hoàng Gia, từ nay về sau, giữa anh và tôi sẽ không còn tình nghĩa gì nữa!

“A...” Cơn đau không hề mong muốn cũng chẳng hề báo trước lại kéo đến, lần này tôi cũng chẳng có thời gian để kịp phản ứng, vừa mới cảm giác được đau đớn mọi thứ liền tối sầm lại, mất đi toàn bộ tri giác.

Ồ, nhầm rồi! Sửa lại: thật ra tôi chỉ mất đi cảm giác của cơ thể thôi. Giống như lần trước, sau khi bị xe tông, tôi có thể chứng kiến thật rõ ràng những chuyện xảy ra bên cạnh mình. Chỉ khác là lần này tôi không rời khỏi thân thể của mình quá xa, chỉ đơn giản là bay lên, nhìn xuống sắc mặt trắng bệch của người đang nằm nghiêng trên giường. Tôi đột nhiên nhớ đến lúc đầu, khi Kỷ Vận nói tôi có thể sống thọ một trăm lẻ sáu tuổi.

Cô ta không lừa gạt tôi đấy chứ?

“Tôi không lừa cô đâu.”

Tôi hoảng hốt, nhanh chóng xoay người lại, quả nhiên là đối diện với cái khuôn mặt mà sáu năm qua ngày hay đêm gì tôi cũng có thể nhìn thấy trong gương, là Kỷ Vận thật!

“Cô...” Tôi hơi sửng sốt một chút rồi mới phản ứng lại: “Cô vừa mới nói cái gì?”

“Tôi nói là tôi không lừa cô.” Cô ta cười trong veo, ưu nhã sáng lạn như gió xuân, khiến cho tôi nhìn đến thất thần thì ra bình thường tôi cười lên trông như thế này sao... A? Không đúng! Tại sao cô ta lại biết tôi đang nghĩ cái gì? “Cô rình tôi hả?!”

Cô ta lắc đầu cười, nói: “Không phải rình mò. Tôi và cô là hai linh hồn có chung một cơ thể, dĩ nhiên tôi biết cô đang nghĩ đến điều gì rồi.”

Ặc! Hai hồn một thể? Nhưng tại sao tôi lại không biết cô ta đang suy nghĩ cái gì?

“Đó là chuyện đương nhiên, bởi vì tôi là trích tiên, cấp bậc cao hơn cô, đợi đến khi nào cô cũng đạt đến đẳng cấp này thì chúng ta có thể trao đổi bằng tâm linh ngay.”

Đẳng... cấp...

Tôi bữu môi, đúng là chủ nghĩa chuyên quyền!

“Ha ha, được rồi, cô đừng có nghĩ thâm nữa, tôi tới đây chỉ là muốn nói cho cô biết tại sao cô lại có những cơn đau này thôi.”

“Tại sao? Chẳng lẽ cô bị bệnh đau tim bẩm sinh à?” Nếu như vậy thì chẳng phải tôi bị lừa sao? Cho dù thật sự có thể sống đến lúc một trăm lẻ sáu tuổi, nhưng nếu như mỗi ngày đều phải bầu bạn với đau đớn như thế này thì tôi tình nguyện cóc cần nữa.

“Đừng có nghĩ bậy nữa, cơ thể của tôi rất khỏe mạnh, chỉ cần cô cẩn thận chăm sóc, thì cho dù đến ngày cuối cùng nhắm mắt xuôi tay cô vẫn có thể vui vẻ thoải mái được.” Cô nàng lườm tôi một cái sắc lẹm, thì ra mỹ nhân cho dù có làm vẻ mặt nào đi chăng nữa cũng đều xinh đẹp như vậy...

Có điều vừa nghĩ đến lời của cô ta, tôi đã muốn ngất luôn. Một trăm lẻ sáu tuổi còn vui vẻ thoải mái được à?

“Cô ấy! Nếu như không phải tôi biết cô đang suy nghĩ điều gì, e rằng chẳng ai có thể tin nổi người có vẻ ngoài bình tĩnh như cô lại có tư tưởng đen tối mà vô cùng khô hời như vậy!”

Khóe miệng giật giật, tôi quyết định không thêm nói gì nữa, dù sao tôi nghĩ cái gì cả hai đều biết, vậy thì tôi cứ tiết kiệm nước miếng cho xong.

Cô ta lại lườm tôi thêm một cái nữa rồi mới nói: “Thật ra cô đau tim như thế là vì tôi, tôi đã từng nói rồi mà, chúng ta vốn dĩ là hai linh hồn có chung một thân thể, cho nên khi tôi quá đau lòng tổn thương, cô cũng sẽ cảm nhận được.”

... Nghĩa là tôi cũng phải chịu trận cùng cô ta à? Có điều hình như cô ta đã có quá nhiều điều tổn thương đau lòng thì phải?

“Đó... là bởi vì tôi bị thất tình...” Cô ta gục đầu xuống, còn tôi thì lại muốn nhảy dựng lên.

“Cái gì?! Thất tình?!” Tôi không nghe nhầm chứ? Thử nghĩ mà xem, Tần Ưu tôi đây tuy rằng không đẹp bằng tiên tử không vương bụi trần như Kỷ Vận, nhưng ở xã hội hiện đại chắc chắn là được xếp vào hàng mỹ nữ, hơn nữa lại là kiểu đẹp quyến rũ đầy mê hoặc. Người như vậy làm sao có thể thất tình được? Mà lại còn thất tình liên tục không ngừng đến mấy lần trong một năm!

“Còn cái gì nữa! Cô không biết xấu hổ hay sao mà hỏi thế hả?” Kỷ Vận ngẩng đầu trợn mắt với tôi, kiểu như lỗi hoàn toàn là của tôi ấy: “Tất cả đều tại khuôn mặt đó của cô làm hại. Ai cũng bảo đó là khuôn mặt ‘phụ tình’, rồi nào là vừa nhìn đã biết giống hồ ly tinh, ‘kẻ thứ ba’ v...v... Làm tôi muốn tìm một anh chàng bình thường để yêu đương cũng gặp phải muôn vàn khó khăn! Đã thế sau khi tìm được còn phải e dè, chỉ sợ không cẩn thận một chút là lại bị hiểu lầm!”

Cái này... không phải là lỗi của tôi mà... Phải biết rằng tôi rất tự hào về khuôn mặt đó đấy nhé, một khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ để đóng vai “người phụ nữ xấu xa”! Đáng tiếc là không thể dùng được nữa rồi...

“Cô...” Trên khuôn mặt ưu nhã thể hiện sự thất vọng, cô nàng nản chí rồi: “Thôi quên đi, dù sao cũng là chuyện đã qua rồi. Lần này tôi đến là muốn cùng cô kết thúc.”

Kết thúc? Kết thúc cái gì? Có phải là muốn đổi lại với tôi không? Vậy thì tốt quá rồi! Cuối cùng cũng có thể quay về hiện đại...

“Đừng có mơ.” Cô nàng lạnh lùng cắt đứt mộng tưởng hạnh phúc của tôi, “Tôi chuẩn bị cắt đứt mối liên hệ giữa chúng ta, từ nay về sau cô là cô, tôi là tôi, chúng ta không còn gì chung đụng nữa.”

Vậy hả, cũng được, ít nhất thì tôi cũng không tự nhiên mà bị đau đớn vô cớ nữa. Có điều, đột nhiên tôi nghĩ đến một chuyện: “Kỷ Vận, tôi muốn hỏi cô một câu.”

“Không có.” Cô ta thản nhiên đáp, trong lời nói không có một chút tình cảm nào.

Tôi lại quên mất, cô ấy biết tôi nghĩ cái gì... “Nhưng cô rõ ràng là một cô gái rất truyền thống, lại ở bên cạnh hắn hơn hai năm, tại sao vẫn không có tình cảm với hắn?”

“Để vương vô tình.” Cô ấy lạnh lùng buông bốn chữ, “Đạo lý này, bản thân là một người hiện đại, chẳng phải là cô còn hiểu rõ hơn tôi sao?”

Tôi hiểu rõ, nhưng chẳng phải cô còn hiểu rõ hơn cả tôi đấy như?

“Bởi vì tôi biết rằng, hắn thích mỹ nhân, nhưng lại yêu giang sơn hơn. Nếu như hai thứ ấy được đặt ra trước mắt cho hắn lựa chọn, nhất định hắn sẽ không có một chút do dự mà vứt bỏ mỹ nhân. Hắn là một đế vương chân chính. Trước khi tôi kịp có tình cảm với hắn, tôi đã nhìn thấy rất rõ điều này, đó cũng coi như là may mắn của tôi.”

May mắn của cô lại là bất hạnh của hắn. Tuy nhiên, chắc là Trọng Tôn Hoàng Gia cũng sẽ không cho rằng bản thân mình bất hạnh.

Cô ấy lại cười, “Là như vậy đó, nếu không nhìn ra được điều này, có lẽ tôi cũng sẽ giống như đám phụ nữ ở đây, yêu hắn, cuối cùng cũng sẽ vì hắn mà tan nát cõi lòng, còn cô cũng sẽ không thể xuất hiện ở nơi này.”

Vậy đây có được coi là may mắn của tôi không? Nghĩ đến việc bản thân chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tự dưng lại bị lôi đến đây, tôi không thể nào chấp nhận nổi cái sự “may mắn” như thế này.

“Thật ra cuộc sống của cô cũng không tệ mà! Đường đường là một đại minh quân cũng bị cô xoay vòng vòng, tôi thấy cô ở đây thích hợp quá đi chứ.”

Không có đâu! Tôi cũng sống khổ sở mệt mỏi lắm ấy! Đặc biệt là lúc sửa lưng người khác...

“Thôi đi, trước mặt tôi còn bày đặt vờ vịt làm gì, tôi cũng mệt thay cho cô đó.” Cô nàng khinh khỉnh nhìn tôi, làm tôi không khỏi bật cười.

“Đúng rồi, chuyện của Tư Đồ Lỗi cô có biết không?” Cô ta là trích tiên, chắc là mấy việc này đều biết hết chứ!

“Đừng có nghĩ tôi lợi hại như vậy, khi tôi còn ở trong cái thân thể đó, tôi cũng chỉ là một con người mà thôi. Chuyện của Thái hậu cũng vậy, sau này thông qua cô tôi mới biết được. Không ngờ có một người thú vị như vậy ở ngay bên cạnh mà tôi lại bỏ lỡ mất, ha ha!”

Cái cô này thật đúng là cười chả suy nghĩ gì cả...

35. Chương 35

Sau khi “tiễn bước” Kỷ Vận, tôi hoàn toàn nhẹ nhõm, “sợi dây” vô hình vẫn trói buộc chúng tôi cuối cùng cũng đã bị cắt đứt, từ nay về sau, cô ta là cô ta, tôi là tôi, không còn gì chung đụng nữa.

“Nương?” Duệ nhi không biết vào từ lúc nào, nhìn tôi lo lắng: “Nương, người có sao không? Người và phụ hoàng...”

Tôi mỉm cười, trong lòng đã không còn chút áp lực nào cả: “Duệ nhi, bây giờ con còn nhỏ, có rất nhiều chuyện, cho dù nói cho con nghe, con cũng không thể hiểu được. Nhưng con phải nhớ kỹ, con là đứa con trai duy nhất do mẹ thiên tân vạn khổ, trải qua mười tháng mang nặng đẻ đau sinh ra, mẹ sẽ không bao giờ làm gì tổn hại đến con. Những gì mẹ làm ngày hôm nay tất cả đều là vì con, cho dù có vì thế mà trở nên đối địch với phụ hoàng con thì mẹ cũng vẫn sẽ làm, không bao giờ hối tiếc!”

“Nương!” Cả người Duệ nhi run lên, vô cùng kinh ngạc, nhìn tôi mà không thốt lên được tiếng nào.

Tôi xoa đầu thằng bé, nhẹ nhàng cười, “Duệ nhi, ở trên thế giới này, mẹ chỉ có một mình con là người thân thôi. Con nhất định phải đối xử thật tốt với mẹ, phải thương mẹ, không được bắt nạt mẹ nha!” Nếu ngay cả con cũng phản bội mẹ, mẹ sẽ hành động như Kỷ Vận, cắt đứt hoàn toàn sợi dây ràng buộc giữa chúng ta. Mặc dù làm một con người cô độc rất đau khổ, nhưng không có bất cứ thứ gì ràng buộc mới đúng là tôi, một Tàn Ưu chân chính!

“Nương... Nương... Duệ nhi sẽ không bắt nạt người đâu mà, nương đừng rời bỏ Duệ nhi...” Có lẽ là bị tôi hù đến khiếp vía, Duệ nhi ngay lập tức ôm lấy tôi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy quần áo của tôi, “Đừng bỏ rơi Duệ nhi... Nương...”

Nhìn biểu hiện yếu đuối hiếm khi bộc lộ của Duệ nhi, trong lòng tôi có một cái gì đó ấm áp nhẹ nhàng len lõi. Từ khi Duệ nhi lên hai tuổi bắt đầu có những biểu hiện không giống một đứa trẻ bình thường. Rõ ràng nó chỉ là một đứa trẻ nhưng lại trầm tĩnh đến mức khiến người khác quên cả tuổi của thằng bé. Nghe Trọng Tôn Hoàng Gia nói, Duệ nhi còn thông minh hơn cả hắc lúc còn nhỏ. Tôi có thể khẳng định, sau này Duệ nhi sẽ trở thành một quân vương còn xuất sắc hơn cả Trọng Tôn Hoàng Gia. Một Duệ nhi như thế, giờ phút này lại thể hiện sự bất lực, sợ hãi giống như một đứa trẻ bình thường.

“Duệ nhi đừng sợ, mẹ sẽ không bỏ rơi con đâu.” Nhẹ nhàng ôm thằng bé, trong lòng tôi thầm bổ sung thêm: mẹ chỉ muốn giúp con trở nên kiên cường hơn thôi.

“Nương...” Thằng bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, còn quá nhỏ nên không thể nào hiểu được thông điệp qua ánh mắt của tôi, chỉ kinh ngạc nhìn tôi, hoàn toàn tin tưởng lời mẹ nó nói.

“Hạ Hạ ” Ngâm âm cuối trong miệng, kéo cao lên rồi từ từ hạ ra. Thanh âm mềm mại đến nỗi có thể khiến người nghe rụng lết cả lông tơ, đột ngột xuất hiện trong Tử Vân cung, dọa ột đám cung nữ, thái giám sợ đến mức gà bay chó chạy.

Mà người khởi xướng chính là tôi, lại vừa cười vừa ung dung ‘tiến quân thần tốc’ bước vào. Cả một đám người trong cung muốn cản cũng không được, mà không cản cũng chẳng xong, đều mang vẻ mặt nhăn nhó bối rối đến tột nghiệp.

“Nương nương! Thục phi nương nương! Nương nương xin dừng bước...” Cung nữ Hồng Nhu nhỏ nhắn xinh xắn, cũng vô cùng linh hoạt đang đỏ hết cả mặt vì chạy trước để ngăn cản bước chân của tôi lại.

Tôi dừng lại, vẻ mặt vô cùng đoan trang nghiêm túc hỏi: “Bản cung có việc muốn gặp Hạ sung nghi, cô ấy không có ở đây sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Hạ sung nghi ở trong cung, nhưng mà...”

“Có ở đây là tốt rồi, bản cung có thể tự mình đi vào được, người lui xuống đi.” Cắt ngang lời nói của tiểu cung nữ, tôi mang luôn danh phận Thục phi ném ra để ép cô nàng lui ra, nhắm thẳng hướng phòng Hạ Tịch mà lao đến.

“Hạ Hạ ” vẫn giữ cái ngữ điệu mập mờ kèm theo sự trêu tức lúc nãy, tôi đẩy cửa ra, chỉ nghe thấy một tiếng la thất thanh. Trong đám bọt nước vấy tung tóe vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người có làn da trắng nõn, “Thì ra là cô đang tắm à... Chắc chắn, tại sao bọn họ lại không nói cho tôi biết gì hết?”

“Cô...” Mỹ nữ từ trước đến giờ vẫn luôn dùng bộ mặt xinh đẹp lạnh lùng đối diện với người khác giờ đây lại đang hoảng hốt. Sự xấu hổ khiến khuôn mặt thuần khiết như ngọc ửng lên một màu hồng nhàn nhạt. Cô nàng nhìn tôi, rồi lại nhìn ra cánh cửa vẫn chưa được đóng ở sau lưng tôi, thân thể càng rụt sâu hơn vào trong thùng gỗ, tiếng nói tắc nghẹn.

Tôi làm ra vẻ sức tỉnh quay người đóng cửa lại, sau đó lại quay đầu tìm tìm cười nhìn Hạ Tịch nói: “Hạ Hạ, hôm nay sao mà có hứng thú vậy, tự dừng lại muốn đi tắm?”

Hạ Tịch trừng mắt lườm tôi, trong giọng nói có chút tức giận: “Hôm nào cô không có hứng thì cô không tắm hả?”

Cũng đúng, ha ha! “Vậy cô tắm nhanh lên, tôi chờ cô.” Tôi cười gian xảo, vẫn muốn xem khuôn mặt nàng đỏ hồng xấu hổ của cô nàng.

“Cô... có thể đi ra ngoài trước được không?” Không biết có phải tôi nghe nhầm không mà hình như có tiếng nghiêng rằng đâu đó quanh đây.

“Tại sao” Tôi trưng ra một khuôn mặt trong sáng ngây thơ, “Tôi cũng giống cô thôi mà, đều là nữ nhân cả, cô có cái gì thì tôi cũng có cái ấy, đừng nói là chuyện nhỏ này cô cũng xấu hổ nha?”

“Tôi...” Cô nàng dùng ánh mắt bất lực nhìn tôi, chắc chắn là đã mất sạch hy vọng có thể đuổi tôi ra ngoài rồi!

Tôi cười cười, lại càng muốn làm những chuyện ngoài dự tính của cô nàng: “Được rồi được rồi, cô đã yêu cầu, thì tôi sẽ thực hiện cho cô vui vậy.” Trong ánh mắt ngạc nhiên của cô nàng, tôi xoay người mở cửa, tiếp tục dùng âm lượng mà cô nàng có thể nghe rõ ràng để “nói thầm”: “Không ngờ da mặt của cô mỏng thế, thật không biết lúc cô cùng với Hoàng thượng thì cả người cô có biến thành màu đỏ hết hay không?”

“Kỷ Vận ” Tôi vội vàng đóng cửa trước khi người ở sau lưng có bất cứ hành động gì khác. “Rầm” một tiếng, không biết là đồ vật đáng thương nào đã tiếp xúc thân mật với cánh cửa. Tôi cười to nói vọng vào: “Hạ Hạ, tôi ra ngoài chờ cô, đừng để tôi đợi quá lâu nha!”

Nhàn nhã ngồi uống trà xanh, không thêm nhìn khuôn mặt càng ngày càng lạnh của mỹ nhân, tôi buông chén trà, nhón lấy một miếng bánh ngọt trong đĩa chậm rãi nhấm nháp. Xong xuôi, Mai Nhi đưa khăn lụa cho tôi lau tay, tôi lại bưng chén trà lên... “Rốt cuộc là cô đến có chuyện gì vậy?” Quả nhiên không ngoài dự tính của tôi mà, Hạ ‘mỹ nhân’ không nhin nổi nữa rồi.

Tôi nhấp thêm một ngụm trà, rồi mới buông chén xuống thong thả ung dung đáp lời: “Không có gì, chỉ là muốn đến thăm cô thôi.”

Nét mặt Hạ ‘mỹ nhân’ thoáng cái trầm xuống, nhìn hơi quen, giống như... Trọng Tôn Hoàng Gia vậy. “Hạ Hạ, tôi đột nhiên phát hiện ra, cô có vài điểm rất giống Hoàng thượng!”

“Có!” Hạ Tịch lại dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn tôi, khuôn mặt giống như băng giá nghìn năm một lần nữa rạn nứt, tôi lại cười. “Rốt cuộc là cô muốn làm gì?”

“Ừ, tôi muốn cùng cô đi thăm Ngọc Trinh.” Chơi vui rồi thì thôi, cuối cùng tôi cũng thu hồi vẻ mặt đùa bỡn lại, thay bằng sự tĩnh lặng ngày thường.

Hạ Tịch chớp mắt, dường như còn đang không kịp thích ứng với sự thay đổi của tôi. Một hồi lâu sau, cô nàng mới thở dài một hơi: “Tôi thấy người giống Hoàng thượng phải là cô mới đúng!”

Tôi? Sao lại có thể là tôi được? Tôi nhìn cô ấy một cách khó hiểu, nhưng cô nàng lại lơ đi và nhẹ nhàng băng quơ chuyện đề tài: “Đi luôn bây giờ sao?”

“Ừ, có rảnh không?” Tôi gật đầu, cũng không muốn ép cô ấy.

“Vây được, chúng ta đi thôi.” Cô ấy đứng lên đi trước, lúc ngang qua tôi thì nhỏ giọng nói: “Cám ơn cô.”

Tôi cười một cách trào phúng, vì hiểu cô ấy cảm ơn chuyện gì. Không biết nếu như cô ấy biết được tất cả đều là do tôi sắp xếp thì sẽ nghĩ như thế nào đây? Tê Phụng cung của Thái hậu không phải muốn vào là có thể vào được. Trong số các phi tần chốn hậu cung, ngoại trừ tôi ra thì nếu như không được Thái hậu cho gọi, không ai có thể tùy tiện bước vào đó. Mà trong thiên hạ, có bao nhiêu người mẹ lại không khao khát được ở cùng với con cái của mình chứ? Tôi bằng lòng đưa cô ấy đi thăm con gái, cô ấy đương nhiên sẽ cảm kích tôi rồi. Nhưng nếu như cô ấy biết tôi chính là kẻ đầu sỏ khiến mẹ con cô ấy chia lìa, chỉ sợ rằng cũng sẽ hận tôi mà thôi!

“Cô không cần tự trách bản thân, nếu đổi lại là tôi, chỉ e là tôi cũng sẽ làm như vậy thôi. Huống hồ cô cũng chẳng khá hơn tôi, Duệ nhi là do chính cô đưa đi mà.” Giọng nói của cô ấy rất nhỏ, nhưng lại khiến tôi chấn động mạnh. Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy. Những điều mà tôi luôn tự cho là bí mật đột nhiên bị vạch trần khiến tôi hoàn toàn bất ngờ. Cô ấy cười khê: “Chẳng lẽ rất kỳ lạ sao? Ở trong hậu cung này, làm gì có ai có thể làm một người đơn giản chứ?”

Tôi vẫn kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cô ấy, bởi một câu nói cuối cùng của cô ấy ẩn chứa biết bao nhiêu ẩn ý, bao nhiêu bất đắc dĩ. Cũng đúng thôi, trong hậu cung này có ai thật sự đơn giản đây? Vào lúc tôi cứ nghĩ rằng mình đang đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay, có bao nhiêu người đang đứng ở ngay bên cạnh lạnh lùng xem tôi làm trò?

Cười chua chát, đột nhiên tôi phát hiện thì ra bản thân mình vô cùng tự cao tự đại, luôn đặt mình ở rất cao để xem thường người khác. Giờ phút này, có lẽ tôi buông tay tính ngạo vẫn không quá muộn. Để không làm

hồng dự tính trong tương lai, tôi nhất định không thể khinh thường người khác như thế nữa. Không thể để cho bất cứ kẻ nào có thể nhân cơ hội lợi dụng điểm yếu của tôi!

36. Chương 36

Trong bóng đêm đặc quánh, cho dù tôi có trợn trừng cả hai mắt không không thể nhìn được bất cứ thứ gì cách xa quá năm bước, chỉ dựa vào một cái bóng mờ mờ để xác định phương hướng của người quý phía trước.

“Người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Tiếng nói phát ra trong bóng tối dường như được phủ thêm màu ma quái, đến cả bản thân tôi cũng không thể tin được đây là âm thanh từ miệng tôi phát ra.

“Rồi ạ.” Giọng nói ở đối diện vì hơi gấp gáp mà trở nên khàn khàn.

“Người phải hiểu rằng, mặc dù ta đã nói chắc chắn có thể cứu người ra ngoài, nhưng mọi chuyện đều không phải là tuyệt đối, lúc nào cũng có thể xảy ra một khả năng khác, và lúc đó người có thể sẽ chết, hiểu không?” Giọng nói lạnh như băng mang theo cả sự chết chóc vô hình, tôi cố ý gây áp lực cho đối phương. Tôi phải đảm bảo rằng kẻ đó sẽ không lâm trận rồi lại phản bội.

“Xin nương nương yên tâm, là nô tỳ cam tâm tình nguyện.” Câu trả lời dứt khoát giúp tôi có thể thở phào một hơi.

“Được rồi, vậy người đi đi.” Phất tay, nhìn bóng người biến mất trong màn đêm, tôi thở dài, lại vô thức nở một nụ cười.

Mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu gió Đông.

Hôm nay là sinh nhật của Trọng Tôn Hoàng Gia, vẫn là không khí khắp chốn vui mừng như mọi năm. Chỉ khác biệt là năm nay có thứ gì đó bí ẩn dường như đang được ẩn giấu, bề ngoài thì có vẻ yên bình, chỉ sợ rằng không phải ai cũng có thể nhìn thấu sóng gió bên trong.

Sáng sớm, tôi đến Ngự hoa viên đi dạo. Vẫn còn quá sớm nên ở đây không có ai làm phiền. Hương hoa cứ thế len lỏi khắp nơi. Đắm chìm trong hương hoa nồng đượm, tâm hồn tôi bỗng trở nên an tĩnh lạ thường. Đây có lẽ là sinh nhật cuối cùng tôi trải qua cùng hắn.

Nhớ lại thời gian đầu vừa mới đến đây, tôi dùng một khúc “Thủy điệu ca đầu” của Tô Thức chúc mừng hắn. Ngày đó tình chàng ý thiếp vẫn như còn trước mặt đây, chớp mắt một cái, con của tôi và hắn cũng sắp bảy tuổi rồi. Tám năm, có vẻ như đã trải qua cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nhưng nghĩ kỹ lại thì thật sự chẳng thu hoạch được gì cả.

Hậu cung rộng lớn thế này cũng chỉ như một cái động sâu không thấy đáy. Các thiếu nữ đang trong tuổi hoa rực rỡ nhất, nhưng rồi thanh xuân, tình yêu, máu, nước mắt và cả tính mạng của họ, cứ như thế vô tình dần dần bị nuốt đi. Đôi lúc có thể làm trào lên một chút gợn sóng, nhưng rồi lại nhanh chóng yên bình trở lại. Ngày qua ngày, năm rồi lại năm, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Đưa tay vuốt một cánh hoa, cảm giác mềm mại như tơ, tôi lại lặng lẽ thở dài:

“Dịch ngoại đoạn kiều biên,

Tịch mịch khuya vô chủ.

Dĩ thị hoàng hôn chúc tự sầu,

Cánh trước phong hòa vũ.

Vô ý khổ tranh xuân,

Nhất nhiệm quần phương đồ.

Linh lạc thành nê niên tác trần,

Chỉ hữu hương như cố.”

(“Bốc toán tử (Mai)” – Lục Du)

(Dịch nghĩa:

Bên ngoài dịch, bên cạnh cây cầu gãy. Lặng lẽ hoa nở không ai hay. Đã như ngọn đuốc sầu lúc hoàng hôn. Lại chịu mưa và gió.

Vô ý khổ vì tranh giành xuân. Phải chịu các loài cây cỏ ghen ghét. Héo rụng thành bùn, tan thành bụi. Chỉ có hương hoa là vẫn còn vẹn nguyên)

Tự cười một mình, ngẩng đầu cảm nhận ánh nắng dần dần làm ấm lại lòng, đến khi tôi xoay người định rời đi, không ngờ lại bắt gặp Băng Thiển Ảnh vẽ mặt đầm chiêu đang đứng cách đó không xa.

Đón được ánh mắt của tôi, cô ấy nhẹ nhàng cười thi lễ, nói: “Thiến Ảnh tham kiến Thục phi tỷ tỷ.”

Tôi không ngờ sẽ gặp cô ấy vào lúc này. Những năm gần đây, tôi cố gắng hết sức khép kín cho nên dần dần mất đi quyền lực ở trong hậu cung. Đương nhiên Tiêu Ngọc Dung hồi phục lại thể lực ngày trước, còn Băng Thiển Ảnh và An Phỉ Vũ cũng không chịu yếu thế hơn, đã gây dựng được thể lực nhất định cho bản thân, cùng nhau chia ba thiên hạ, nhưng như thế cục diện lại càng thêm phức tạp.

“Không ngờ Thiển Ảnh muội muội cũng dậy sớm như vậy, thật khéo.” Tôi mỉm cười, có chút tiếc nuối vì tâm nguyện muốn được một lần cùng cô gái này quyết đấu giờ đây đã không thể thực hiện được.

“Hôm nay là thọ thần của Hoàng thượng, nên Thiển Ảnh đặc biệt dậy sớm, xem ra tỷ tỷ cũng như vậy.” Cô ấy cười khê, bên cạnh là hoa thơm làm nền, trông như hoa tiên uyển chuyển động lòng người. “Nghe nói tỷ tỷ từng dùng một khúc ca múa khiến tất cả mọi người say mê để chúc thọ Hoàng thượng, không biết hôm nay chúng muội muội có diễm phúc được nhìn lại kỹ thuật múa kỳ tài đó không?”

Âm thầm liếc nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Băng Thiển Ảnh một cái, tôi nở nụ cười. Không hổ danh là nữ nhân tôi thấy có khả năng trở thành Hoàng hậu nhất. Không ngờ cô nàng này có thể nhìn thấu tình cảnh của tôi, biết được rằng đây có thể là lần cuối cùng tôi chúc thọ Trọng Tôn Hoàng Gia.

“Nếu như ta nói không, muội muội có vì thế mà thất vọng hay không?” Chớp chớp mắt vài cái, tôi hết sức vui sướng khi nhìn thấy nét ngạc nhiên trên khuôn mặt của kẻ vẫn luôn điềm tĩnh này. “Yên tâm đi, Kỷ Vận ta sẽ không làm các ngươi thất vọng đâu.” Tôi buông nhẹ một câu hai nghĩa, cười khê.

Băng Thiển Ảnh lấy lại bình tĩnh, cũng khê cười uyển chuyển: “Đã như vậy, muội muội sẽ mãi mãi mong chờ.”

Tôi đáp lại cô nàng một ánh mắt thâm sâu, gật đầu.

Đã sớm xin phép Trọng Tôn Hoàng Gia, một lần nữa tôi lại vắng mặt trong chúng phi tần. Lần này tôi không sắp xếp vũ khúc mở màn của bữa tiệc mà đặt ở đoạn giữa, vừa khiến ọi người chờ mong, lại cố ý làm cho bọn họ không thể đoán được tiết mục gì đến khi được nhìn thấy.

Phụ trách tấu nhạc không phải là các nghệ nhân trong cung, mà là Mai Nhi và Lan Nhi đã được tôi huấn luyện kỹ càng. Hai cô gái, một người chơi đàn, một người thổi tiêu, những người khác thì phụ trách các nhạc cụ khác. Nhạc khúc cũng là do tôi dạy bọn họ, hiệu quả lúc diễn tập rất tốt. Tôi tin tưởng tuyệt đối rằng có thể tiếp tục tặng cho Trọng Tôn Hoàng Gia một “niềm vui nho nhỏ đông đầy ngạc nhiên”.

Khi vũ nữ áo lụa đủ màu nhẹ nhàng bước vào địa diện, âm nhạc cũng vang lên. Theo tiếng nhạc, các vũ nữ nhẹ xoay vòng eo mảnh khảnh, tăng tốc cho vũ điệu. Quạt lụa trong tay và những dải lụa đủ màu đan vào nhau, ánh vào trong mắt người xem những bóng hình rực rỡ đầy sắc màu

“Cùng mộng cười nắm giang sơn,

Trong cơn say, gió luân qua rèm kín.

Váy áo như mây, dung mạo tựa hoa,

Từng mảnh từng mảnh đều chỉ là giấc mộng của mình ta...

Thiên địa trường tồn là bao lâu?

Yêu đến thế nào mới là sâu đậm?

Quần quýt triền miên ngàn vạn lần cũng là yêu,

Cần gì biết, đến rồi đi sao quá vội vàng...

Trông rồi lại trông cuối cùng cũng chỉ là khoảng trống,

Gọi rồi lại gọi cũng chỉ như cơn gió thoảng qua,

Nhớ rồi lại nhớ cũng chỉ để lại đau đớn,

Chờ rồi lại chờ cũng chỉ là giấc mộng mà thôi..."

Tôi đứng ở giữa những vũ nữ đó, cũng di chuyển theo bóng của họ, ẩn ẩn hiện hiện một nửa tay áo màu ánh trắng. Tôi cố ý chọn quần áo màu xanh nhạt, cố ý chọn vị trí như ẩn như hiện này là vì tôi muốn cho hắn thấy rồi lại như không thấy rõ bất cứ thứ gì cả.

"Thiên địa trường tồn là bao lâu?

Yêu đến thế nào mới là sâu đậm?

Quần quýt triền miên ngàn vạn lần cũng là yêu,

Cần gì biết, đến rồi đi sao quá vội vàng...

Trông rồi lại trông cuối cùng cũng chỉ là khoảng trống,

Gọi rồi lại gọi cũng chỉ như cơn gió thoảng qua,

Nhớ rồi lại nhớ cũng chỉ để lại đau đớn,

Chờ rồi lại chờ cũng chỉ là giấc mộng mà thôi..."

("Tiểu ủng giang sơn mộng" – Nhạc phim Hoàng hậu Đại Ngọc Nhi)

Theo tiếng hát nhỏ dần, vòng người đang dần rộng ra ngoài cũng chậm rãi lui dần lại. Bóng dáng của tôi lại một lần nữa bị che trong một sắc đỏ rực. Cho đến khi dư âm của tiếng hát tan biến trong không khí, tôi cũng lặng lẽ rời khỏi đại điện, nụ cười bên môi càng sâu: Trọng Tôn Hoàng Gia, cho dù anh có quyết tâm vứt bỏ tôi, thì tôi cũng có cách khiến anh phải nhớ tôi cả đời!

"Nương nương." Mai Nhi hành lễ với tôi, bóng nền hắt lên khuôn mặt cô nàng một vầng sáng nhàn nhạt.

Tôi cười nhìn cô nàng. Thật ra, Mai Nhi là một cô bé rất xinh đẹp, cứ thế bao năm qua lặng lẽ theo hầu bên cạnh tôi, quả là lãng phí.

"Nương nương", cô nàng cúi đầu xuống, ngón tay bất an xiết chặt góc áo, "Hoàng thượng đã phong Băng Tu nghi thành Băng Hiền phi, phụ thân của cô ta cũng được phong làm Hình bộ thượng thư."

Tôi lơ đãng gật đầu, dù sao tôi cũng biết đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, "Một người làm quan cả họ được nhờ" vẫn là định luật không thay đổi từ xưa đến nay.

"Nương nương, Hoàng thượng có hỏi nô tì khúc ca đó có phải do người viết hay không? Nô tì nói phải, Hoàng thượng có vẻ rất cảm động!". Lan Nhi nhìn kỹ sắc mặt của tôi rồi khẽ lên tiếng.

Đây chính là điều tôi muốn, có điều một bài hát như thế chỉ có thể khiến hắn nhớ trong một khoảng thời gian thôi. Thế nên tôi sẽ không ngại tặng hắn thêm một chút kịch tính đâu.

Mai Nhi bổ sung thêm: "Hoàng thượng cũng hỏi tại sao người không lên điện, nô tì trả lời rằng thân thể của người không được khỏe. Hoàng thượng rất lo lắng, muốn truyền ngự y đến xem cho người."

Tôi chỉ cười nhẹ như chẳng có chuyện gì, hỏi tiếp: "Vậy còn những người khác thì sao?" Phản ứng của Trọng Tôn Hoàng Gia đều nằm trong dự kiến của tôi, bây giờ tôi quan tâm đến những người khác nhiều hơn.

"Tất cả đều như nương nương dự đoán, sắc mặt của chúng phi tàn cực kỳ đặc sắc. Nhưng trong đó thần sắc của Băng Thiên Ảnh lại quá bình thản, nô tì nhìn không ra." Mai Nhi hơi ngừng lại, rồi mới nói tiếp: "Cả buổi tối tâm tình của Đức phi nương nương rất tốt, luôn cười nói vui vẻ, không ngừng mở miệng khen ngợi người, còn Hoàng thượng... nô tì vô dụng, không nhìn ra."

Tôi mỉm cười, độ thâm trầm của Trọng Tôn Hoàng Gia, trên đời này có mấy người có thể thật sự nhìn thấu được đây?

37. Chương 37

Trọng Tôn Hoàng Gia không hổ là một đại minh quân trong lịch sử Thiên Phách hoàng triều. Chỉ trong một thời gian ngắn, chính xác là chưa tới hai năm, thế lực của Kỷ gia ở trong triều đã bị hấn dùng đủ mọi thủ đoạn dẹp sạch đến bảy tám phần. Mặc dù trong phương diện này có đôi phần là do bản thân Kỷ gia cố ý buông tay, nhưng sự lợi hại của Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không phải là vô hình.

Đốt tờ giấy Mai Nhi vừa đưa, nhìn tro tàn chậm rãi bay đi, đôi môi đang mím chặt của tôi từ từ giãn ra. Bước thứ hai để Kỷ gia thoát ra cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Trên giấy cũng chẳng có nhiều từ hay ý đẹp gì, chỉ đơn giản là viết về một sự kiện mà không lâu nữa sẽ gây ra chấn động cho triều đình: Giang Hoài tuần phủ Kỷ Yển, vào năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, trong lúc đi tuần, trên đường đến huyện Hoài An gặp phải bạo động của dân tình, vì bị đâm trúng mà bất hạnh bỏ mạng.

Đây là một tờ giấy rất bình thường, chẳng có điều gì là bí mật cả. Ở trên chỉ ghi lại những chuyện mà thiên hạ sẽ biết. Nhưng chỉ có những người tham gia vào chuyện cơ mật trong Kỷ gia như tôi, mới hiểu rõ ẩn tình bên trong.

Giả chết là một trong những diệu kế mà từ xưa đến nay có ít người có thể chống lại. Dù là cả trăm lần thử nghiệm, nhưng đều không thể phòng ngự.

Tôi biết, những ngày tiếp theo, kiểu tin tức giống như thế này vẫn còn tiếp tục truyền đến, cho đến khi Kỷ gia hoàn toàn suy sụp.

“Nương nương?”

Tôi ngẩng mặt lên, nặn ra một nụ cười thê thảm, “Mai Nhi, nhị ca, huynh ấy... huynh ấy mất rồi...”

“Nương nương...” Sắc mặt Mai Nhi trắng bệch, giọng nói cũng trở nên run rẩy, “Nhị công tử, người...”

Tôi chậm rãi đứng dậy, cởi quần áo màu đỏ tía trên người xuống, “Đi lấy một bộ quần áo màu trắng cho ta”, tiếng nói phát ra rất nhẹ. Tôi tiếp tục tháo những trang sức đẹp để quý giá xuống, từng thứ từng thứ một, thông thả mà nặng nề.

“Nương nương,” Lan Nhi vẽ mặt khổ sở nhìn tôi: “Thỉnh nương nương nén bi thương...”

Nén bi thương? Vẻ mặt của tôi rất đau thương sao? Thật muốn phì cười. Đừng nói là Kỷ Yển chỉ giả chết, cho dù anh ta có chết thật đi chẳng nữa tôi cũng sẽ chẳng đau lòng. Huống chi bây giờ tôi chỉ buồn cười, một chút bi thương cũng không gợn lên nổi.

“Nương nương, Hoàng thượng nhất định sẽ tìm ra hung thủ sau đó nghiêm trị không tha, người đừng quá thương tâm.” Mai Nhi ở bên cạnh cũng gật đầu, nỗi lo lắng đọng đầy trên khuôn mặt thanh tú.

Vẻ mặt tôi lại quá đối bình thản, thay một bộ cung trang màu trắng, sau đó giao cho Mai Nhi: “Gửi cho Duệ nhi một bức thư, bảo nó chuẩn bị quay về kinh, nếu có thể, mời luôn cả Diệp tiên sinh đi cùng.”

Hai cô nàng cùng kinh ngạc, sau khi liếc mắt nhìn nhau, Mai Nhi vâng mệnh rời đi. Lan Nhi ngậm thở dài một hơi, giống như đang hỏi tôi, lại như đang tự nhủ: “Ngày này cuối cùng cũng đến rồi sao?”

Tôi xoay người qua hướng khác, nhìn vào bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, một tấm màn đen nặng nề phủ lên cả trời đất, càng nhìn sâu vào lại càng cảm thấy áp lực nặng nề. Cảm giác đến hít thở cũng khó khăn này nhắc nhở tôi, đây là sự yên tĩnh cuối cùng trước bão táp.

Cuộc sống những ngày sắp tới có thể nói là phong vân vũ vũ cũng không hề ngoa.

Đầu tiên là tin tức Kỷ Đại lão gia và Kỷ phu nhân sau khi nhận được tin về Kỷ Yển đã không chịu nổi cú sốc này mà bệnh liệt giường. Kỷ Vân Nhiên và Kỷ Hành cùng xin Trọng Tôn Hoàng Gia cho phép về nhà

để lo hậu sự cho người đã khuất. Mặc dù tôi không thể quay về nhà, nhưng ở Tây Duệ cung cũng thu hồi sắc đỏ, thay hết vải vóc cung trang thành màu trắng. Bản thân tôi cũng chỉ mặc y phục màu trắng.

Một vài phi tần trong hậu cung hoặc đích thân hoặc sai người đến thăm hỏi tôi, nhưng đều bị tôi từ chối không tiếp. Thái hậu lần đầu tiên phá lệ, rời khỏi Tê Hà cung, đích thân tới thăm, chúng tôi ngồi mặt nghị hơn nửa canh giờ, sau đó Thái hậu lại đích thân đến gặp Trọng Tôn Hoàng Gia. Sau khi Thái hậu rời đi, Trọng Tôn Hoàng Gia liền hạ chỉ triệu Duệ nhi hồi kinh.

Không lâu sau, di thể của Kỷ Yến được đưa về Kỷ gia ở kinh thành. Sau khi đi thỉnh chỉ tôi mới có thể xuất cung về nhà chịu tang. Lúc này, trong Kỷ gia ngoại trừ đại ca Kỷ Huyền đang ở nơi xa chưa kịp nhận được thông tin, thì mọi người đều có mặt đầy đủ.

Ngay tại thời điểm này, trên triều, Ngự sử dâng tấu buộc tội đại ca Kỷ Huyền phạm thượng khi quân.

Trong tấu chương thuật lại đầy đủ chân tướng việc Kỷ Huyền phụng mệnh bình định Miêu tộc làm loạn sáu năm về trước.

Thì ra năm đó bởi vì Kỷ Huyền lơ là vị trí, coi thường Miêu tộc, khinh địch mà chiến bại. Bản thân huynh ấy cũng suýt nữa bỏ mạng trong cơn loạn lạc nơi chiến trường. Bề ngoài tuy là được Thành nữ Miêu tộc Nhã Cơ cứu mạng, nhưng cũng có thể coi như là tù binh của Miêu tộc. Vì mạng sống, Kỷ Huyền đưa ra đàm phán hòa bình với Miêu tộc. Huynh ấy cũng chính là người đưa ra chủ ý để cho con gái của tộc trưởng Miêu tộc làm vợ thiên tử, bề ngoài là thần phục nhưng sự thật là để cho người Miêu có quyền được tự trị.

Đứng trên góc độ của người Miêu tộc thì bọn họ cũng chỉ muốn yêu cầu cuộc sống không bị quấy rầy, nếu theo kế sách của Kỷ Huyền, không những họ có thể tự trị toàn bộ Miêu Cương, mà vì nắm được nhược điểm của Kỷ Huyền, nên huynh ấy còn có nhiệm vụ phải bảo vệ Miêu tộc. Cứ như vậy thì bản chất thật trong chức trách của Kỷ Huyền đã hoàn toàn bị đảo lộn. Từ Ngự phái Đại tướng quân trấn thủ Tây Nam đã nhanh chóng biến thành kẻ giữ cửa cho Miêu tộc, cũng ngầm trở thành kẻ “phản nghịch” chống lại triều đình!

Có thể tưởng tượng được khi Trọng Tôn Hoàng Gia biết được “chân tướng” thì tức giận như thế nào. Tấu chương luận tội Kỷ Huyền và các chứng cứ liên quan liên tục được trình lên. Bề cánh của Tiêu Càn Lăng lại càng hăng hái chĩa mũi dùi về phía cha con Kỷ Thiên Tường và Kỷ Văn Nhiên, đẩy nộ khí của Trọng Tôn Hoàng Gia lên đỉnh điểm.

Nhưng điều không tin nổi là, Trọng Tôn Hoàng Gia trong cơn thịnh nộ lại không trực tiếp hạ chỉ tịch biên tài sản của Kỷ gia rồi xử trảm, mà chỉ hạ lệnh truy nã Kỷ Huyền, cũng như đem vụ án này giao cho Hình bộ xét xử. Tất cả những người thuộc Kỷ gia đều bị cách chức, Kỷ phủ bị cấm quân bao vây, ngay cả tôi cũng bị triệu hồi về giam lỏng trong Tây Duệ cung.

Vụ án của Kỷ Huyền là tội khi quân, bất kể là người của Kỷ gia có phục hay không phục thì việc bị tịch biên tài sản rồi chém đầu là không thể trốn thoát, thậm chí, tùy theo hoàn cảnh mà có thể liên lụy đến cả những người xung quanh. Trong triều, quan viên trên dưới đều bàn luận về vấn đề này, nhất là những người có dính líu quan hệ với Kỷ gia đều cảm thấy bất an. Ngược lại, trong tình hình này người của Kỷ gia lại có thể dễ dàng nhìn thấy rõ đâu mới đúng thật là “người một nhà”.

Cũng trong thời điểm này, hậu cung cỏ vẻ như đã bị ảnh hưởng, không hề yên bình mà bắt đầu xáo động.

Bắt đầu từ sự kiện Hạ Sung nghi. Hạ Tịch đang đi dạo ở ngự hoa viên thì trượt chân rơi xuống nước. Sau khi Hạ Tịch được cứu, ngự y chẩn đoán cô ấy không phải là bị trượt chân mới ngã xuống nước mà là do trúng độc.

Tin tức này vừa lan ra, trong hậu cung lập tức xuất hiện sóng to gió lớn. Trọng Tôn Hoàng Gia vốn dĩ đã vì chuyện của Kỷ Huyền mà tâm trạng không tốt, lại thêm chuyện Hạ Tịch bị trúng độc, đối với hắn mà nói chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Thế là, toàn bộ hậu cung cũng như triều thần, người người đều cảm thấy vô cùng bất an.

Tôi đang an nhàn ngồi bên cửa sổ. Bởi vì đang bị giam lỏng, tất nhiên sẽ chẳng có ai dám đến quấy rầy, thế là có thể bình yên mà hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có trong cung này.

“Nương nương, không thấy Mai Nhi đâu nữa.” Lan Nhi mang khuôn mặt biểu cảm phức tạp đến trước mặt tôi.

“Ừ, biết rồi.” Tôi đưa tay lơ đãng phẩy qua dây đàn, “Hạ Tịch thế nào rồi?”

“Hạ Sung nghi vẫn chưa tỉnh, có điều, ” cô nàng hơi dừng lại: “Hôm nay ở lãnh cung truyền tin, Giải Sung dung đã chết.”

“Ồ?” Tôi vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ cười nhẹ: “Chuyện ra sao?”

“Nghe nói là nhảy xuống giếng, hai ngày sau mới được phát hiện, thi thể vì bị trương lên mà biến dạng hoàn toàn.” Giọng nói của cô nàng rất bình thản, tôi tin rằng biểu hiện trên gương mặt cũng vô cảm như thế.

Tôi cúi đầu xuống thấp hơn để che đi cái nhếch nhẹ trên khóe miệng. Lúc này trong cung hay ngoài cung đều có sóng to gió lớn, một phi tần thất sủng trong lãnh cung chết có vẻ như chẳng có gì quan trọng, chỉ giống như một gợn sóng nhỏ, chưa kịp xuất hiện đã vội vã biến mất.

“Tiếp theo là đến lượt nô tì rồi.” Lan Nhi gần đang tự thì thầm với bản thân.

Tôi ngẩng mặt lên, đôi mắt đầy ý cười: “Mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, người đi đi.”

“Nhưng..., ” cô nàng lo lắng nhìn tôi: “Nương nương, nô tì lo cho người, người chỉ có một mình.”

“Có ai sinh ra mà không phải một mình đâu? Bất kể là sống hay chết, chúng ta cũng đều cô độc, hưởng hờ,” tôi cười gian xảo: “Không phải là còn có Trương Bảo ở đây sao, người cứ yên tâm mà đi thôi!”

Môi cô nàng hơi mấp máy, cuối cùng cũng quỳ xuống thi lễ với tôi rồi nói: “Lan Nhi xin cáo lui, mong nương nương bảo trọng.”

Tôi cười quay đầu về hướng khác, chỉ là chỉ tay trong phút chốc mà thôi, cần gì phải biến thành lưu luyến như sinh ly tử biệt thế?

Ngay sau hôm Lan Nhi cáo biệt tôi, đại tổng quản Cao Tiến Bảo phụng mệnh Trọng Tôn Hoàng Gia tuyên chỉ triệu tôi tới Thái Hoa điện yết kiến. Sau khi thay một bộ y phục màu xanh nhạt, tôi lĩnh chỉ đi đến. Mặc dù tôi vẫn đang thủ tang, nhưng dám mặc tang phục lên diện thánh là tội bất kính, tôi không thể vì chuyện nhỏ đó mà để người khác nắm thóp được.

Trên đại điện bình thường vẫn trống trải, hôm nay lại đứng đầy người, đủ mặt cả: Đức phi Tiêu Ngọc Dung, Hiền phi Bằng Thiên Ảnh, Tu nghi An Phỉ Vũ, các ngự y, cung nữ Ngọc Nhu bên người Hạ Tịch... Còn có Mai Nhi đã mất tích trước đó không lâu cô nàng đang đứng ngay sau lưng Tiêu Ngọc Dung.

Chớp chớp mắt, tôi đưa ánh nhìn về phía Trọng Tôn Hoàng Gia đang ngồi trên cao kia, chậm rãi quỳ xuống: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Kỷ Vận, người đã biết tội của người chưa?” Không hề có “Bình thân”, trong giọng nói điềm tĩnh của Trọng Tôn Hoàng Gia mang theo một áp lực nặng nề khiến cho người nghe dựng hết cả lông tóc.

38. Chương 38

Tôi cúi thấp đầu xuống, không nhìn mặt hắn, cũng dùng ngữ điệu bình thản, lại mang theo vẻ lạnh lùng nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp không biết Hoàng thượng đang ám chỉ điều gì?”

Trên đại điện đột nhiên tĩnh lặng, Trọng Tôn Hoàng Gia không nói lời nào, cho nên cũng không ai có dũng khí dám lên tiếng. Tôi mỉm cười, vẫn tiếp tục cúi đầu im lặng.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Trọng Tôn Hoàng Gia mới tiếp tục vang lên: “Ngọc Nhu, người nói đi.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Giọng nói đầy sợ hãi của Ngọc Nhu vang lên, “Trước khi Hạ Sung nghi trượt chân rơi xuống nước, Thục phi nương nương có sai người mang đến một hộp bánh điểm tâm. Sau khi Hạ Sung nghi ăn xong không lâu, liền... liền trượt chân ngã xuống nước...”

“Ngự y.” Giọng nói của Trọng Tôn Hoàng Gia vẫn bình tĩnh như trước, nhưng cũng không khiến người khác phải khó khăn lắm khi nghe được cơn thịnh nộ đang ẩn chứa bên trong.

“Bẩm Hoàng thượng, theo như vi thần chẩn đoán, sở dĩ Hạ Sung nghi bị trượt chân là bởi vì không cẩn thận ăn phải một loại thuốc độc được chế tạo từ Miên tâm thảo và Cửu phượng hoa. Thế cho nên mới khiến cho đầu óc Sung nghi mơ màng mà trượt chân rơi xuống nước. Khi vi thần căn cứ vào lời nói của Ngọc Nhu, cẩn thận kiểm tra trà bánh mà Hạ Sung nghi đã ăn trước đó, kết quả là...” Giọng nói của lão ngự y thông thả mà rành mạch, nhấn mạnh vào từng câu từng chữ, giống như là đang cố gắng ám chỉ điều gì đó. “Kết quả là vi thần phát hiện, quả nhiên là bánh trong hộp đã bị hạ độc. Sau khi vi thần quay lại Thái y viện tra xét lại toàn bộ các ghi chép, tìm ra được khoảng năm năm trước đây Thục phi nương nương từng phái người đến lấy Miên tâm thảo.”

Bốn bề lại chìm vào tĩnh lặng. Tôi không cần ngẩng đầu lên cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt bắn đến từ tứ phía, có sắc nhọn, có thương xót, có dắc ý, cũng có phức tạp khó hiểu...

Khóe miệng khẽ cong, tôi vẫn cúi đầu không hề nhúc nhích. Hay lắm, cuối cùng cả nghìn người đều đang chỉ vào đây, không biết Trọng Tôn Hoàng Gia sẽ nói gì đây?

“Kỷ Vận, người biết tội chưa?” Vẫn là một câu nói đó, tôi dần cảm thấy mất hứng nghe tiếp rồi.

“Nếu thần thiếp nói không phải là thần thiếp làm, Hoàng thượng có tin không?” Tôi vẫn bình tĩnh như trước, bởi vì tôi biết con át chủ bài của đối phương còn chưa được tung ra. Tốt nhất là tôi nên để cho người ta có cơ hội dành thắng lợi hoàn toàn để áp đảo toàn cục, không phải sao?

“Người...” Trọng Tôn Hoàng Gia thoáng giật mình, đột nhiên tức giận: “Người vẫn không chịu thừa nhận sao? Được rồi, Đức phi, nàng nói đi!”

“Vâng, Hoàng thượng.” Cuối cùng cũng đến lượt Tiêu Ngọc Dung lên sân khấu rồi, giọng nói của cô ta không khỏi có đôi phần dắc ý, “Mai Nhi, đến đây, đem tất cả những điều mà chủ tử của người làm bẩm báo rõ ràng cho Hoàng thượng nghe đi.”

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, Mai Nhi chạm phải ánh mắt của tôi, vốn dĩ đang muốn tiến lên một bước thì cả người bỗng run lên rồi lùi lại. Tôi cười lạnh lùng, lại tiếp tục cúi đầu xuống, trong thoáng chốc đó vẫn không hề liếc mắt nhìn bất cứ ai khác.

“Mai Nhi, có Hoàng thượng ở đây, người sợ cái gì chứ? Nói!” Chắc, sao trong giọng nói của cô ta lại có âm thanh nghiêng nịnh nghiêng lợi rồi? Nhiều năm như vậy mà vẫn chưa học được tính trầm tĩnh kiên nhẫn sao? Thật là không tiến bộ chút nào.

“Vâng, thưa nương nương.” Giọng nói của Mai Nhi nghe còn hoảng hốt hơn cả Ngọc Nhu, hoàn toàn tạo cho người nghe một loại cảm giác rõ ràng là đã lâu ngày bị thế lực của tôi chèn ép nên không bao giờ dám lấn lời. “Nô tì đáng chết, xin Hoàng thượng khai ân! Mấy năm trước nương nương từng sai nô tì đến Thái y viện lấy Miên tâm thảo, sau đó lại yêu cầu Lan Nhi đi hái Cửu phượng hoa. Nô tì cũng không biết nương nương sẽ... sẽ... xin Hoàng thượng khai ân!”

Trọng Tôn Hoàng Gia không nói gì, nhưng Tiêu Ngọc Dung lại cướp lời: “Còn gì nữa? Không phải người đã từng nói, ngoại trừ Hạ Sung nghi ra, còn chuyện năm đó của Giải Sung dung đó sao?”

“Hồi bẩm nương nương, năm đó, thật ra là vì Thục phi nương nương ghen ghét Giải Sung dung đạo lại thi tử của bà ấy để lấy lòng hoàng thượng. Cho nên đã ra lệnh cho Lan Nhi giả chữ viết của bà ấy để viết bài “Phá trận tử”, đồng thời cũng sai người tìm cách đưa đến cho Giải Sung dung, làm cho Giải Sung dung phạm Hoàng thượng, cuối cùng bị đưa vào cung Thu Đồng.” (Cung Thu Đồng cũng chính là lãnh cung). Hình như Mai Nhi cảm thấy như vậy còn chưa đủ, hoặc là đã nói ra được nên lá gan cũng to hơn, nên tiếp tục: “Ngày đó Trần Lung ngọc bội của Đức phi nương nương cũng là do bà ấy mua chuộc được thị nữ bên người Đức phi đầu đi, dẫn đến việc Đức phi nương nương và Giải Sung dung xảy ra xung đột.”

Tôi nghe Mai Nhi nói mà cảm thấy hơi buồn cười, một lát sau, Trọng Tôn Hoàng Gia mới nói: “Lan Nhi mà người đề cập đến đang ở đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Lan Nhi chắc là vẫn ở trong Tây Duệ cung.”

“Tiến Bảo, tuyên.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Chỉ chốc lát sau, Cao công công vội vã quay về, quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tây Duệ cung đưa tin, không lâu trước đây cung nữ Lan Nhi được phát hiện đã chết trong phòng, nguyên nhân chết sau khi khám nghiệm tử thi sơ bộ đã khẳng định, đó là chết vì uống thuốc độc tự sát.”

Trong nháy mắt, các thể loại tiếng hít thở rít lên, rất nhiều ánh mắt mang theo sợ hãi bắn về phía tôi, có lộ liễu, có lén lút... Tôi lơ đãng cười, chỉ cảm thấy hai chân đang bắt đầu tê dại rồi.

“Kỷ Vận, người thật to gan!”

Tôi ngẩng đầu lần thứ hai, lần này là nhìn thẳng vào mắt hắn, đây là người nam nhân đầu tiên trong đời này, kiếp này của tôi, nhưng có thể sẽ không phải là người cuối cùng: “Hoàng thượng cho rằng tất cả những việc này đều là do thần thiếp làm sao?”

“Nhân chứng vật chứng đều ở đây, người còn có gì để nói?” Hắn cũng đang nhìn tôi, trong mắt ngoài sự phức tạp ra vẫn là phức tạp.

Biểu cảm trên khuôn mặt tôi vẫn không thay đổi, tiếp tục nhìn chăm chú vào mắt hắn: “Thiếp chỉ muốn biết, Hoàng thượng có tin rằng đó là do thiếp làm hay không thôi?”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt phức tạp đã dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng biến thành sự lạnh nhạt vô tình: “Trẫm chỉ tin tưởng vào chứng cứ.”

A! Nặng nề một nụ cười, tôi lại nặng nề cúi đầu: “Như thế, thỉnh Hoàng thượng xử lý.”

Lại là một khoảng tĩnh lặng, thật lâu sau, Trọng Tôn Hoàng Gia mới nói: “Người trở về cung trước đi, không được trẫm cho phép thì không được bước ra khỏi Tây Duệ cung một bước.”

“Thần thiếp lĩnh chỉ.” Tôi cúi người, chậm rãi đứng lên. Chân đã tê cứng, nhưng tôi không định để cho bất cứ kẻ nào nhìn thấu. Cúi đầu đứng một lúc rồi tôi mới chậm rãi xoay người, chậm rãi rời đi.

Cứ như vậy, Trọng Tôn Hoàng Gia không hề ban tội xuống cho tôi trước mặt mọi người, mà lại đem tôi giam lỏng ở Tây Duệ cung. Thật ra chuyện này đối với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng khác gì so với trước đây, không phải sao?

Tê Hà cung của Thái hậu tĩnh lặng ngoài dự đoán của mọi người, nghe chừng ngay cả Trọng Tôn Hoàng Gia cũng không chắc đã đoán ra tâm tư vị “Mẫu hậu” này của hắn đâu! Tôi cười khẽ, Tư Đồ Lỗi thật không hổ danh là tri kỷ của tôi, luôn biết được tại thời điểm nào cần ra tay, thời điểm nào cần giữ im lặng.

Bây giờ, Mai Nhi thì phản bội, Lan Nhi đã chết, bên người tôi đã không còn bao nhiêu người tôi có thể hoàn toàn tin tưởng. Có điều tôi nghĩ cho dù có, dưới vết xe đổ của Mai Nhi, tôi cũng không dám tin tưởng bất kỳ ai nữa.

“Nương nương, đến lúc dùng bữa rồi.” Người vừa vào là Trương Bảo, đệ đệ của Mai Nhi, kỳ lạ là cậu ta lại không cùng chị gái bỏ đi. Không biết chị em bọn họ có tiếp tục trở mặt với tôi hay không?

Không có cảm giác đói, tuy nhiên vì thân thể của mình, tôi vẫn quyết định ăn chút gì đó. “Đem vào đi.” Dùng ngũ diệu nhân trần để thể hiện trạng thái hiện giờ của tôi – nhà hạ và lười nhác.

Thức ăn được mang lên độ tinh xảo kém xa so với trước kia, có thể thấy được một phi tử sau khi bị thất sủng sẽ bị coi thường cỡ nào. Quả nhiên là dù thế giới nào đi chăng nữa con người ta cũng rất thực dụng, quyền cao chức trọng thì lắm người đón kẻ đưa, bây giờ ngay đến cả việc đưa than sưởi đến trong những ngày tuyết rơi cũng không thể đếm nổi trên đầu ngón tay.

Cười mỉa mai, tôi chậm rãi đẩy bát đĩa ra, thời gian có thể xóa tan mọi thứ. Quay sang Trương Bảo đang ngạc nhiên, tôi hỏi: “Tình hình Kỷ gia thế nào rồi?”

Trương Bảo nhú mào, do dự nói: “Hồi bẩm nương nương, nghe Ngự y báo lại, Kỷ lão thái gia và Kỷ phu nhân e là đều không qua khỏi, sợ rằng chỉ cố được đến đêm nay thôi... Ngoài ra, vì chuyện của nương nương mà Kỷ lão gia cũng ngã bệnh, tình trạng sức khỏe có vẻ cũng không được tốt.”

Tôi gật đầu, bọn họ đúng là căn thời điểm vô cùng chính xác. Qua đêm nay, Kỷ gia sẽ mất đi hai người, xem ra Kỷ Vân Nhiên cũng sẽ không phải đợi quá lâu, như vậy chỉ còn lại mỗi Kỷ Hành.

“Có tin tức gì của đại ca không?”

“Bên đại doanh trại Tây Nam đưa tin về, nói nửa tháng trước Kỷ đại tướng quân và Đại phu nhân của người quay về Miêu tộc thăm viếng, sau đó mãi không thấy trở về. Cho người đến Miêu tộc hỏi thăm thì không có ai nói từng gặp hai người đó. Sau một thời gian tìm kiếm, ở một vách đá phát hiện mảnh kiếm gãy của Đại tướng quân, còn có cả vết máu xung quanh. Qua đánh giá sơ bộ, e rằng cả hai người bọn họ đều...”

Khóe miệng tôi hơi cong lên một chút, nhưng biểu cảm của khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, cúi đầu xuống thì thào: “Đến cả ông trời cũng muốn bỏ rơi Kỷ gia rồi. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, không ngờ lại có thể đến nông nổi như ngày hôm nay... Phải chăng ta cũng nên chuẩn bị mọi thứ cho hoàn hảo đúng không?”

Trương Bảo khẽ rung mình, vội vàng cúi đầu xuống: “Hồi bẩm nương nương, tất cả đều đã được sắp xếp chu đáo, không biết nương nương...”

Tôi khoát tay, “Người lui xuống trước đã.”

“Vâng.”

Nhìn khắp xung quanh, tôi lặng lẽ cười lạnh. Trọng Tôn Hoàng Gia, tôi biết tội rồi, cho nên nhân tiện để tôi tặng cho anh một màn “nhận tội” khiến anh suốt đời cũng không thể quên được nhé!

39. Chương 39

Tôi vẫn bị giam lỏng cho đến ngày thứ mười sáu, sáng sớm hôm ấy, cuối cùng tôi cũng nhận được ý chỉ của Trọng Tôn Hoàng Gia. Mà lúc này, Kỷ gia trong kinh thành cũng chỉ còn lại hai người, tôi và tam ca Kỷ Hành.

Y phục chỉnh tề, đoan trang quỳ trên mặt đất, tôi lắng lắng nghe giọng Cao công công truyền chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thục phi Kỷ thị, nhập cung nhiều năm, không tuân thủ đạo nghĩa, vi phạm khuê vi, lừa trên dối dưới, thục thiện khó giữ, không thể trông chờ khoan hồng từ tổ tiên; niệm tình sinh dưỡng nhất tử, hàng vi Mỹ nhân, biếm vào Thu Đồng cung. Khâm thử “

Tôi khẽ nhú mày. Mỹ nhân? Thật đúng là chế nhạo nhau mà, đây là đang chê trách tôi có dung mạo mà không có đức hạnh sao? Một lúc giáng xuống mười hai bậc, thật đúng là biết cách cho tôi mặt mũi quá đi!

“Cao công công,” tôi ngẩng đầu lên, thông thả đứng dậy trong ánh mắt kinh ngạc của Cao công công: “Mong công công thứ lỗi, chỉ dụ này ta không muốn tiếp.”

“Nương nương?!” Cao Tiến Bảo chấn động, nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Cười lạnh nhạt, tôi nói: “Thỉnh công công quay về chuyển cáo lại với Hoàng thượng: nếu người còn nhớ ân tình ngày xưa, mong người ban cho tôi một lần ra đi nhẹ nhàng, thoải mái.” Bị giáng chức lưu vong sẽ vô cùng mất mặt. Cho dù là chết, tôi cũng muốn cùng danh hiệu Thục phi này chết chung, hừ!

Cao công công lại tiếp tục chấn động, sắc mặt bắt đầu trắng bệch: “Nương nương... Việc này không thể nói đùa!”

“Công công cho rằng ta đang nói đùa sao?” Thu lại nụ cười, tôi nhìn Cao công công chăm chú, “Ta đang rất nghiêm túc. So với việc bị Hoàng thượng vừa giáng chức vừa xua đuổi, ta tình nguyện được ra đi dứt khoát, gọn gàng một lần.”

“Nương nương...” Dường như Cao công công còn muốn khuyên tôi, nhưng khi chạm đến ánh mắt của tôi thì ngừng lại. “Như thế này thì, được rồi, lão nô sẽ thay nương nương đem lời nhẩn này chuyển đến cho Hoàng thượng. Còn việc Hoàng thượng quyết định làm thế nào, lão nô không thể biết trước được.”

“Đa tạ công công đã chấp nhận.” Trong lòng tôi biết, Cao công công đồng ý giúp tôi cũng phải chịu ngàn lần mạo hiểm. Chẳng may chọc giận Trọng Tôn Hoàng Gia, chỉ sợ rằng đến Cao công công cũng phải chịu

tội lây. Nếu không có những ưu ái hồi trước tôi dành cho ông ta, có lẽ Cao công công cũng sẽ chẳng vì tôi mà đồng ý dễ dàng như thế!

Khe khẽ cười tiến bước Cao công công, tôi nói với những người bên hầu bên ngoài: “Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.”

Ngâm nước đủ hai canh giờ, khi cả người đã thơm mát tôi mới đi ra. Ý chỉ của Trọng Tôn Hoàng Gia vẫn chưa tới, đây đúng là điều nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi cứ tưởng rằng cùng lắm là hần cũng chỉ mất một chút thời gian suy nghĩ đã có thể ra quyết định ngay rồi chứ, không nghĩ là... Đã thế, được thôi, “Người đâu, chuẩn bị đồ ăn.” Dù sao tôi cũng nhàn rồi chẳng có việc gì làm mà.

Chờ mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống đường chân trời phía tây, Cao Tiến Bảo mới một lần nữa bước vào Tây Duệ cung.

“Nương nương,” trên tay ông ta bê một hộp gấm nhỏ, “Đây là thứ mà Hoàng thượng ban cho nương nương.”

Tôi đón lấy mở ra xem. Trên lớp lụa tơ tằm vàng óng đặt một cái bình nhỏ bằng ngọc bích, tôi cầm lên, vừa cười vừa nói: “Là Hạc đỉnh hồng? Hay là Khiên kỵ?”

Cao Tiến Bảo cúi đầu xuống né tránh ánh mắt của tôi, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng nói, thuốc này tên là ‘Lưu tình’, sau khi uống vào thân thể sẽ không có bất kỳ thay đổi gì khác, chỉ giống như đang chìm vào giấc ngủ say vậy. Hoàng thượng nhớ nương nương vẫn rất quý trọng dung nhan, bởi vậy nên cố ý ban được này cho nương nương, mong nương nương dùng cẩn thận.”

“Ồ?” Tôi cười, một nụ cười lạnh lẽo như băng. Hay ột bình “Lưu tình”? Trọng Tôn Hoàng Gia, anh đã thật sự vì tôi mà hao tổn tâm huyết rồi. Không biết anh đã phải chuẩn bị trước cho ngày này bao lâu rồi đây? Loại thuốc độc quý giá như thế, chắc chắn là không dễ tìm đâu nhỉ?

“Hoàng thượng còn nói,” Cao Tiến Bảo cúi đầu thấp hơn nữa, “Nếu như nương nương thay đổi chủ ý, ý chỉ lúc ban sáng kia vẫn còn đó.”

“A! Hoàng thượng đối ta thật đúng là ơn sâu nghĩa trọng! Đáng tiếc rằng...” Tôi không tiêu thụ nổi! “Đại ơn của công công, Kỷ Vận không thể báo đáp được nữa. Đây là một chút lễ vật đã giữ gìn từ trước, vốn dĩ là định tặng công công, giờ đây mong công công không từ chối.” Tôi bê một chiếc hộp gỗ đã được đặt sẵn ở một bên, đưa cho Cao công công.

Nhưng Cao Tiến Bảo cuống quýt từ chối: “Lão nô không dám, lão nô cũng không thể giúp được gì cho nương nương, hậu lễ của nương nương thật khiến lão nô hổ thẹn với lương tâm!”

Tôi mỉm cười: “Vì cớ gì mà công công lại nói ra những lời ấy? Công công đã giúp Kỷ Vận từ chối ý chỉ của Hoàng thượng, đó là một đại ân dành cho Kỷ Vận rồi. Hơn nữa, Kỷ Vận tâm ý đã quyết, giữ lại mấy thứ này cũng chẳng có tác dụng gì, đưa cho công công cũng coi như là không uống phí. Nếu như công công đồng ý nhận, thì Kỷ Vận vẫn còn mặt dày muốn nhờ công công làm giúp ột chuyện. Không biết công công có thể nhận lời giúp Kỷ Vận một lần cuối cùng này hay không?”

“Nương nương quá lời rồi. Xin nương nương cứ giao phó, chỉ cần làm được, cho dù lão nô có phải đi vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng sẽ cố gắng hoàn thành.”

“Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ là từ nay về sau, Kỷ Vận không thể gặp Hoàng thượng nữa rồi. Vậy nên, có một vật muốn nhờ công công thay Kỷ Vận gửi lại cho Hoàng thượng, mong rằng công công không từ chối.” Tôi lại bê lên một cái hộp gấm dài, đặt vào tay Cao công công.

Cao Tiến Bảo kính cẩn đón nhận: “Xin nương nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ thay nương nương đem vật này giao tận tay Hoàng thượng.”

“Vậy làm phiền công công rồi.”

Nhìn bóng lưng Cao công công rời đi, tôi nắm chặt bình “Lưu tình” trong tay, nói: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Bẩm nương nương, mọi thứ đã sẵn sàng.” Trương Bảo không biết đi vào phòng từ lúc nào: “Nương nương, Kỷ phủ đã cháy, hiện giờ không xác định được hành tung của Kỷ Tam công tử.”

Tôi cười, phát tay nói, “Chuẩn bị thật cẩn thận những việc cần làm đi, nhớ kỹ, nhất định phải làm theo những gì ta đã dặn, không được phép phạm sai lầm!” Ngữ điệu sắc bén, giờ phút này trên mặt tôi chắc chắn đã chuyển thành vẻ lạnh lùng vô tình, giống như cảm xúc trong lòng tôi vậy.

“... Vâng.” Trương Bảo cúi đầu xuống, lui ra ngoài.

Tôi ngồi xuống trước cây, khoe miệng cong cong một nụ cười lạnh lẽo như băng tuyết,

“Bao nhiêu đêm cũng không tỉnh lặng giống như đêm nay.

Dường như có thể nghe thấy cả tiếng trái tim đang rỉ máu.

Dường như có thể hiểu được lời người nói trong cơn ác mộng đêm qua.

Cái mà người cho tôi không phải là tình yêu...

Sau một trò chơi dài bấy lâu,

Làm sao có thể nói là buông tay đây?

Vốn dĩ đó là định luật hay là vì yêu không đủ...

Tại sao tình yêu không thể trở thành vĩnh cửu.

Hay là thật sự không tồn tại chân tình.

Hoặc là do tôi vẫn chưa tìm thấy...”

(Trò chơi triền miên)

Ánh mắt tôi di chuyển tới bình ngọc bích đặt trên bàn. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng ánh trên thân bình, vô tình phản xạ ra những ánh sáng lạnh lẽo.

Trọng Tôn Hoàng Gia, không biết khi anh nhìn thấy lễ vật cuối cùng tôi tặng cho anh, sẽ có vẻ mặt như thế nào đây? Liệu khi đó anh có thể hiểu được một chút cảm giác của tôi vào giờ phút này hay không? Mặc dù tôi không yêu anh, nhưng tôi cũng chưa bao giờ dùng trăm phương ngàn kế để bẫy anh vào chỗ chết như thế. Có lẽ ở trong mắt anh, tôi là một kẻ tội ác tày trời, lắm mưu nhiều kế, gây loạn hậu cung. Nhưng đối với anh, tôi chưa từng có một ý nghĩ nào mưu mô sẽ làm hại anh hay là muốn chiếm đoạt giang sơn bá nghiệp của anh. Đáng tiếc, những điều đó anh cũng sẽ không bao giờ có thể biết được. Tâm tư của tôi anh cũng sẽ không bao giờ có thể hiểu được. Tôi và anh, cuối cùng cũng đi đến ngày hôm nay, nhân duyên như sương sớm, kết cũng dễ mà tan lại càng nhanh.

Lúc này Trương Bảo đã quay lại, trên tay cậu ta còn ôm theo một người khác. Đó là một cô gái ăn mặc trang điểm giống hệt tôi. Đầu của cô gái ấy đang gục xuống, không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng hình dáng thì cực kỳ giống tôi.

“Nương nương.” Trương Bảo đặt cô gái đang hôn mê xuống, tôi đứng lên giúp cậu ta đỡ cô gái vào vị trí tôi vừa ngồi.

Nâng đầu cô gái đó lên, cô ta có một gương mặt xinh đẹp, có phần giống tôi. Cô ta dĩ nhiên là Giải Băng Băng, trước đó đã được phát hiện nhảy xuống giếng tự vẫn ở lãnh cung!

“Quả thật là cũng có vài nét giống ta!” Tôi cười khê, đưa tay chạm rài miết qua mi mắt Giải Băng Băng, sau đó đưa bình ngọc bích cho Trương Bảo. Cậu ta đón lấy rồi cẩn thận đổ chất lỏng trong bình vào miệng cô ta. Sau khi xác định cô ta đã uống hết toàn bộ thuốc độc mới đặt cô ta nằm xuống cây đàn.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Tôi cười hài lòng, đưa mắt nhìn xung quanh một lần cuối rồi đi ra ngoài trước.

Phía sau lưng, ngọn lửa cuộn cuộn bùng lên, nhanh chóng nuốt chửng tất cả, đầu tiên là phòng của tôi, sau đó là những phòng kế bên, tiếp đến là toàn bộ Tây Duệ cung... Đợi cho đến khi cả hậu cung bị trận lửa cháy ngập trời này làm cho kinh động, tôi đã sớm biến mất trong đám người hỗn loạn.

Dù là có hay là vô tình, cứ để cho tất cả mọi thứ kết thúc trong ngọn lửa này đi!

Mà tôi, Tần Ưu, sẽ là phượng hoàng hồi sinh trong biển lửa, chính thức bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống chỉ thuộc về bản thân tôi mà thôi!

40. Chương 40

Khi toàn bộ kinh thành, thậm chí là cả nước đều vì hai trận hỏa hoạn lớn thiêu rụi Kỷ phủ và Tây Duệ cung mà nháo nhào hỗn loạn, thì tôi lại đang thần nhiên đắc ý thưởng thức trà ngon ngay tại khách điểm xa hoa nhất ở kinh thành – Đào Nhiên Cư.

“Nương nương.” Một người vừa cười rất tươi tắn vừa xốc tấm rèm lên đi vào. Nếu mà bị mấy người ở trong cung nhìn thấy chỉ sợ tưởng rằng giữa ban ngày gặp ma mất. Bởi vì không phải ai khác, đó chính là cô nàng Lan Nhi đã uống thuốc độc tự vẫn trước đây không lâu.

Tôi cười đặt chén trà xuống, “Có chuyện gì thế?”

“Mọi chuyện đều như nương nương dự tính. Sau trận hỏa hoạn, Mai Nhi liền phản cung. Thái hậu ra mặt đích thân thẩm vấn, Mai Nhi lật ngược những lời khai trước đây, còn thú nhận chuyện ngày xưa Đức phi từng hạ độc người. Dưới cơn thịnh nộ, Hoàng thượng muốn lôi cô ấy ra chém đầu, nhưng Thái hậu ngăn cản, nói muốn cho cô ấy được chôn cất cùng với người, thế nên hiện tại Mai Nhi đang bị nhốt ở chỗ của Thái hậu. Bây giờ thì Đức phi nương nương gặp phải họa lớn rồi. Mai Nhi đem tất cả tội trạng đổ hết lên đầu bà ta. Hoàng thượng đã cho thu hồi tất cả các danh hiệu của Đức phi rồi biếm vào lãnh cung.” Lan Nhi cười sung sướng.

Tôi gật đầu, không tặc lưỡi nào, Tư Đồ Lỗi quả nhiên là hiểu tôi. “Thế còn Duệ nhi thì sao? Chắc là nó đã hồi cung rồi chứ?”

“Vào lúc Tây Duệ cung bị hỏa hoạn thì Điện hạ cũng vừa về đến. Có điều, nghe nói mấy ngày nay người không quan tâm đến bất cứ thứ gì, chỉ một mình ngồi thần thờ, ai khuyên cũng không nghe, hiện giờ đang ở trong Tê Hà cung của Thái Hậu.” Nhắc đến Duệ nhi, sắc mặt của Lan Nhi liền ánh lên nỗi sầu lo.

“Yên tâm, nó không sao đâu.” Mọi chuyện đều đã được sắp đặt hết cả rồi, nên bây giờ những điều mà thăng bé làm cũng chỉ để cho người nào đó xem mà thôi.

“Vâng, nương nương đã nói như thế thì nô tì cũng an tâm được rồi ạ.”

Tôi lại mỉm cười, mọi thứ đã được giải quyết gọn gàng, bây giờ chỉ còn chờ Mai Nhi đến đây cùng chúng tôi nữa là xong. Đương nhiên, chắc chắn tôi cũng phải gặp Duệ nhi, nhân tiện xem thử tên nhóc này khi nào thì “tự chui đầu vào lưới” đây.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, Lan Nhi mở cửa ra, Trương Bảo đi vào hành lễ với tôi rồi nói: “Nương nương, có người xin cầu kiến.” Cậu ta là người duy nhất cũng tới rời khỏi Tây Duệ cung vào đêm xảy ra hỏa hoạn, đương nhiên cũng đã sắp xếp thể diện trong trận lửa ấy rồi.

Hử? Lúc này lại có người biết tôi ở đây sao? “Là ai?”

“Bẩm nương nương, người đó khoảng bốn mươi tuổi, râu dài, tóc hoa râm, tự xưng mang họ Diệp. Ông ta nói là người quen cũ của nương nương, đi cùng còn có một cậu bé đội mũ che kín mặt.”

Diệp? Chẳng lẽ là ông ta? Trong lòng tôi khẽ rung, vội vàng nói: “Mau mời vào!” Ngẫm nghĩ lại một chút, cuối cùng tôi vẫn đeo thêm một cái khăn che mặt. Mặc dù đoán chắc chín phần người sắp vào chính là Diệp Thịnh Mân, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Người đến quả nhiên là ông thầy thông thái Diệp Thịnh Mân của Duệ nhi! Tôi vừa nhìn thấy ông ta liền đưa tay kéo khăn che mặt xuống, “Diệp... Duệ nhi?!” Khi ánh mắt chuyển tới người phía sau đang nhắc mũ ra cùng một lúc với tôi, tôi không khỏi kêu lên thất thanh.

“Nương!” Không chờ tôi kịp phản ứng lại, Duệ nhi đã nhào vào trong lòng tôi.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay nâng cằm bé lên, trên khuôn mặt như bạch ngọc, từng hàng nước mắt đang tuôn rơi. Trong lòng tôi không khỏi bồi hồi áy náy. Đứa trẻ này, tôi nợ nó nhiều lắm. Mới một tuổi đã ném nó một thân một mình đến Định Châu, mỗi năm chỉ gặp một lần. Trong từng bước kế hoạch của tôi đều cố gắng che dấu không cho nó biết hay là tham dự vào. Lần này tôi giả chết, mặc dù nó cũng biết được một ít, nhưng chắc chắn là vẫn không thể không lo lắng được? Ôi...

“Tiểu Ly Ly ngoan, nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, không được khóc nữa nha!” Tôi lấy khăn lụa lau nước mắt trên mặt thằng bé. Nhẹ nhàng hôn lên má nó một cái, vị mặn nhạt nhẹ thấm trên môi khiến tôi càng áy náy hơn.

“Nương sao người có thể làm như vậy chứ? Người đã nói là sẽ không rời bỏ Duệ nhi mà!” Duệ nhi meo máo. Giờ phút này nó tuyệt đối không giống vị Đại hoàng tử khôn khéo mưu trí một chút nào, nhưng chỉ có như thế này, người ta mới không quên mất thật ra nó cũng chỉ là một đứa trẻ mới có bảy tuổi.

“Khụ”, tôi khó xử hơi nghiêng mặt đi một chút. Thất hứa với một đứa trẻ là một chuyện vô cùng mất mặt đấy nhé! “Tiểu Ly Ly, chuyện đó, thật ra mẹ cũng không muốn đâu, nhưng cha con nhìn mẹ đã không còn thuận mắt nữa rồi, giữa “thiên nhân vĩnh cách” (- chia ly, vĩnh viễn không gặp lại, gần như là giữa sự sống và cái chết) và “lao yển phân phi” (- tan đàn rã đám, tự do bay lượn như chim én), mẹ chỉ có thể lựa chọn cách sau mà thôi. Ít nhất thì mẹ con ta vẫn còn có ngày gặp lại đấy thôi!”

“Nương!” thằng bé bĩu môi, “Người đừng tưởng rằng cái gì con cũng không biết. Thật ra phụ hoàng chỉ muốn đưa người vào lãnh cung thôi, đến mức phải ban cái chết là do chính người đòi nha.”

Tôi chớp chớp mắt, “Chuyện đó mà còn phân biệt sao? Một cái là sống không bằng chết, một cái là chết luôn, chọn cái sau không phải sung sướng hơn sao!”

“Cơ bản là phụ hoàng không muốn người chết!” Duệ Nhi cau mày, “Đêm đó khi Tây Duệ cung cháy lớn như vậy, khi con chạy tới nơi đúng lúc nhìn thấy phụ hoàng hộc máu ngã xuống. Tất cả bọn họ đều nói là do phụ hoàng quá tức giận nên mới thổ huyết, chỉ có con hiểu, vì phụ hoàng quá đau lòng...”

Hộc máu? Đau lòng? Nhường nhượng mày, nói thật là, nghe xong mấy chuyện này, trong lòng tôi lại không hề có chút rung động nào cả, cứ y như là đang nghe kể chuyện của người khác vậy.

“Nương”. Nhìn thấy tôi chẳng tỏ vẻ gì, Duệ nhi có chút hụt hẫng, “Người thật sự không định trở về sao?”

Lắc đầu, đùa hả? Bây giờ mà quay về, cho dù Trọng Tôn Hoàng Gia không mang tôi đi giết một lần nữa thì cũng đem nhốt tôi vào lãnh cung nữa phần đời còn lại. Cho dù có thể đợi đến khi Duệ nhi đăng cơ có lẽ tôi sẽ được thả ra, nhưng rốt cuộc là phải đợi bao nhiêu năm chứ? Tôi dí mũi cằm bé, cười ung dung: “Tiểu Ly Ly, chờ con lên làm Hoàng đế, chờ cha của con thăng thiên, mẹ sẽ suy nghĩ lại việc trở về chơi với con! Có điều trước hết con phải làm Thái tử. Sau đó mặc kệ cha con lập người nào làm Hoàng hậu, tuyệt đối con cũng không được để cho người đó nắm triều chính trong tay. Mấy chuyện này mẹ tin rằng Thái hậu sẽ giúp con.”

“Phụ hoàng đã nói muốn lập con làm Thái tử rồi, chỉ chờ người khỏe lại sẽ bái tế tổ tiên, chiêu cáo thiên hạ. Nhưng mà, tại sao nương lại chắc chắn rằng Thái hậu sẽ giúp con?” Thằng bé nhú mày, hết sức tự giác bỏ qua mấy câu “đại nghịch bất đạo” của tôi, Diệp Thịnh Mân đứng bên cạnh mặt mày cũng mang vẻ khó hiểu.

Xem ra chắc là Trọng Tôn Hoàng Gia đang áy náy đây! Mà trong chuyện này kiểu gì Tư Đồ Lỗi cũng đã giúp đỡ tôi không ít. Tôi cười lắc đầu, “Mấy chuyện này con không cần bận tâm đâu.”

Duệ nhi nửa hiểu nửa không gật gật đầu, nhưng Diệp Thịnh Mân lại nói: “Tâm tư của nương nương quả nhiên là sâu không thấy đáy, chỉ không biết là những ngày tháng sau này nương nương đã có dự tính gì chưa?”

“Trời đất bao la, bốn biển là nhà, tiêu dao tung hoành, vô lo vô nghĩ.” Tôi cười, đó đúng là một cuộc sống đây ắp thú vị!

Duệ nhi bất mãn kéo quần áo tôi, “Nương, người không thèm nhớ nhưng gì đến con cả!” Tôi vỗ nhẹ má thằng bé, cười nhàn nhõ nói: “Chẳng phải con đang nói về nhớ nhưng đấy thôi? Thế thì đương nhiên là không nên ngày ngày gặp nhau, càng đỡ nhìn nhiều quá phát ghét, không phải sao?”

Trợn mắt lên, Duệ nhi nhỏ giọng lầu bầu: “Nương đúng là người vô tâm vô phể, con bắt đầu thấy tội nghiệp phụ hoàng rồi.” Ngoáy ngoáy lỗ tai, tôi vờ như không nghe thấy, chỉ hỏi tiếp: “Tiêu gia có suy sụp không?”

Duệ nhi giãn đôi môi đang mím chặt ra, cười nói: “Sụp đổ rồi! Đức phi nương nương bị biếm vào Thu Đồng cung, Tiêu thừa tướng bị tra ra kết bè kéo cánh nên cả nhà bị giam vào ngục, Tiêu phủ bị tịch biên, chức Hầu tước của Tiêu Bang cũng bị thu hồi. Nghe nói Tiêu thừa tướng ở trong thiên lao không đầy hai ngày đã treo cổ tự vẫn. Còn những người khác trong Tiêu gia, chỉ e không tránh được bị lưu đày.” Nói đến đây, đột nhiên thằng bé nhìn về phía tôi ra ý không hiểu: “Có điều, nghe nói trước khi ông ta chết có để lại một dòng chữ, viết là ‘Đời này không hối tiếc’, nương có hiểu nghĩa là gì không?”

Vừa nghe xong tôi đã hiểu rõ, nhưng lại cười nhìn Diệp Thịnh Mân: “Diệp tiên sinh không giải thích cho Duệ nhi sao?”

Diệp Thịnh Mân cười đầy ẩn ý, vuốt râu nói: “Không biết quan điểm của nương nương có giống lão phu không?” Thì ra là lại muốn kiểm tra tôi đây mà... “Hai nhà Tiêu – Kỷ tranh đấu bao nhiêu năm nay, người muốn ta chết, ta muốn người vong. Bấy giờ Tiêu Càn Lăng đã có thể nhìn Kỷ gia nhà tan cửa nát, cho nên là không còn hối tiếc gì nữa.” Chỉ có điều, nếu lão biết thật ra tất cả mọi người trong Kỷ gia đều đang sống mạnh khỏe, vui vẻ. Thêm cả việc, mọi chứng cứ lão kết bè kết cánh mà “phái trung gian” trình lên cho Hoàng đế, thật ra đều là người do Kỷ Thiên Tường sắp xếp, chỉ sợ sẽ đổi thành “chết không nhắm mắt” mất thôi.

Duệ nhi chợt hiểu ra: “À há ” sau đó liền nở nụ cười狡 hoạt, nói: “Cũng may là ông ta không biết ‘chân tướng’...”

Tôi nhìn đứa con của mình đang cười đến mức dường như sắp hóa thành hồ ly tinh, không khỏi cảm thán, “Tiểu Ly Ly, sau này đối xử tốt với Nhị hoàng đệ một chút, nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng nó, biết không?” Duệ nhi hơi trầm tư sau đó gật gù đầu ý bảo đã hiểu. Tôi biết, thằng bé không phải không đủ thông minh đến mức không thể hiểu được ngụ ý của Tiêu Càn Lăng. Chỉ là nó thiếu kinh nghiệm sống mà thôi, cho nên đối với việc nắm bắt nhân tâm và thời thế còn thiếu một chút sắc bén. Tuy nhiên, tôi tin tưởng đã có Diệp Thịnh Mân ở bên cạnh thằng bé, những điều này cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Được rồi, những điều cần nói cũng đã nói rõ ràng rồi, “Mẹ phải đi rồi.” Ngắm Duệ nhi một chút, rồi lại nhìn về phía Diệp Thịnh Mân. Tôi cúi đầu hành lễ với ông ta: “Phải giao Duệ nhi lại cho tiên sinh rồi, mong tiên sinh dụng tâm dạy bảo, để ngày sau thằng bé nên người.”

“Nương nương nói quá lời rồi.” Diệp Thịnh Mân cuống quýt đáp lại, “Điện hạ tài cao ngút trời, đây là may mắn của con dân thiên hạ. Lão phu nhất định hết lòng trợ giúp, quyết không phụ sự phó thác của nương nương.”

Tôi cười, vuốt tóc Duệ nhi: “Tiểu Ly Ly, sau này không có mẹ ở bên cạnh con, con cần phải tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng cần phải suy tính cẩn thận rồi mới làm. Con phải biết rằng trời cao còn có trời cao hơn, người tài còn có người tài hơn, không được tự cao, tự đại, tự kiêu, tự mãn!”

“Nương...” Khóe mắt Duệ nhi đỏ lên, đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy tôi. Một lúc lâu sau, thằng bé mới sụt sịt mũi cố nén nước mắt lại, nói một cách kiên cường: “Nương yên tâm, Duệ nhi nhất định không phụ nguyện vọng của người. Đợi con trở thành ‘Thiên cổ nhất đế’ như nương nói, con chắc chắn sẽ đón người trở về để an hưởng cuộc sống!”

Chuyện này... Mặc dù tôi rất nghi ngờ bản thân có còn muốn trở lại cái lồng giam hoa lệ mang tên Hoàng cung kia nữa không, nhưng có điều nhìn thằng bé đầy quyết tâm ôm hy vọng như thế, tôi lại chỉ có thể gật đầu... “Ừ, mẹ chờ con.”

“Đúng rồi, nương, con có đưa Sở Thiên Ca đến đây, sau này để anh ta đi theo người đi! Có anh ta bảo vệ người, con cũng yên tâm hơn.”

Tôi hơi giật mình, tên thích khách đó hả? Nhưng, “Anh ta là hộ vệ của con mà!”

“Người là nương của con, đương nhiên người cũng rất quan trọng rồi! Hơn nữa giang hồ đầy rẫy hiểm nguy, có một cao thủ hộ vệ thì bảo đảm hơn nhiều. Thật ra con muốn cho cả anh ta và Khang công công đi theo

bảo vệ người, nhưng tiên sinh nói bên cạnh con không thể không có ai, cho nên...”

“Ấy, đủ rồi đủ rồi, một người là đủ rồi.” Đùa hoài, tôi đâu có cần mang theo một đám người để gây sự chú ý mà thanh thanh thế thế đi du sơn ngoạn thủy kia chứ! Để tránh cho Duệ nhi lại nảy ra ý muốn tăng thêm người bảo vệ tôi, tôi vội vàng đứng lên nói: “Cũng không còn sớm nữa, hai người nên về thôi, ta cũng phải đi rồi.”

“Nương...” Duệ nhi lưu luyến không rời kéo góc áo tôi. Tôi cúi người hôn thật sâu lên trán và hai má thằng bé, “Duệ nhi ngoan, mẹ sẽ từ bên ngoài quan sát con! Con nhất định phải biết tự chăm sóc và bảo vệ bản thân, nếu không mẹ sẽ rất đau lòng đấy.”

“Vâng!” Thằng bé gật đầu thật mạnh, cuối cùng cũng đi ra đến cửa phòng dưới sự thúc giục của tôi.

“Có bao nhiêu Thiên tử Đế vương say đắm phồn hoa,

Cuối cùng hưng vong thịnh suy lại không do chính bản thân chọn lựa.

Cứ nhìn Thủy Hoàng đại nghiệp mộng thiên thu,

Đảo mắt cung Tần đổi thành điện Hán.

Đừng nói rằng thế sự đổi thay thương hải tang điền,

Kết lại thì ranh giới sông Sở do ai họa?

Kìa gió lớn cuốn mây trôi cuộn cuộn,

Làm vững lòng người dũng sỹ bảo vệ bầu trời.

Thành cũng thế, bại cũng thế,

Thiên cổ anh hùng chỉ như cát trong sóng.

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền,

Được lòng dân sẽ được cả thiên hạ...”

Dùng một khúc “Thiên cổ anh hùng lãng đào sa” để tiễn biệt Duệ nhi, tôi tin rằng thằng bé sẽ nghe thấy, cũng sẽ hiểu được. Từ giờ cho đến lần gặp sau, đây là điều cuối cùng tôi có thể tặng cho nó.

Hôm nay từ biệt không biết đến ngày nào có thể gặp lại.

Tôi ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời, không cách nào có thể xác nhận được, cứ như thế này mà bỏ thằng bé ở lại, rốt cuộc là đúng hay sai?

41. Chương 41

“Nam tử trong bức tranh tuổi vẫn còn trẻ nhưng vô cùng anh tuấn, vừa đầy nhiệt huyết lại vừa lạnh lẽo vô tình, cho dù đang mặc một bộ trang phục đơn giản thanh nhã nhưng vẫn không thể che lấp được khí chất vương giả trời sinh...”

Mặt trời lặn rồi.

Chấp tay đứng bên cửa sổ nhìn ánh dương cuối cùng biến mất, thở dài một hơi, cuối cùng ta cũng cầm lấy hộp gỗ nhỏ vẫn để trên ngự án.

“Tiên Bảo.”

“Có nô tài.”

Ta xoay người, nhìn về phía người vẫn luôn bên cạnh ta từ nhỏ đến lớn. Ông ấy đã chờ ở đây rất lâu, từ sáng cho đến tận bây giờ.

“Đi đi, đưa cái này đến cho nàng.”

Ông ấy hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ra cung kính nhận lấy. Trái tim của ta bỗng thất lại một nhịp.

“Thuốc này tên là ‘Lưu tình’, sau khi uống sẽ ngủ say, bình thần, không phải chịu đau đớn.”

Nàng vẫn luôn quý trọng dung nhan của bản thân. Ngày đó khi nàng mang thai, tình nguyện không gặp mặt ta cũng chỉ vì không muốn để ta thấy sự chật vật của nàng. Sự tình đến mức này, có lẽ nàng vẫn sẽ không muốn để lại bất kỳ một ấn tượng xấu nào trong mắt mọi người.

“Nô tài xin cáo lui.”

Cao Tiến Bảo cúi người rời đi. Trong ngực thư phòng lớn thế này đột nhiên chỉ còn lại một mình ta, bất chợt, ta lại cảm thấy thật lạnh lẽo.

Cuối cùng...

Cuối cùng vẫn phải làm thế này, ‘Diệp, ông hài lòng rồi chứ?’

Trước mắt ta dường như lại xuất hiện dung nhan kiều diễm ấy đang mỉm cười. Đôi mắt như mặt nước mùa thu, tựa hồ có thể mang theo cả dòng sông đang nhìn chăm chăm vào ta, ‘là u oán sao?’ Không, nàng sẽ không thể biết thế nào là u oán. Bất kể là ở trong tình huống nào, nàng cũng đều khe khẽ mỉm cười, nhưng lại lạnh lùng phóng tầm mắt quan sát mọi thứ xung quanh, giống như... giống như một khán giả không liên quan đang quan sát một vở kịch vậy.

Vận Nhi...

Ta khẽ gọi, lại thở dài, lại nghĩ đến nàng, đến cô gái vẫn luôn luôn thích cười đó...

Ta không biết từ lúc nào bản thân bắt đầu phát hiện ra sự thay đổi của nàng.

Kỷ Vận vốn dĩ vẫn là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng trong dung nhan tuyệt sắc đó luôn ẩn giấu một chút hồ hững, một chút lạnh lùng của bậc tiên tử cách xa hồng trần. Vậy mà chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, dung nhan vẫn thế mà thần sắc đã không còn như cũ!

Thần sắc của nàng bỗng được thổi thêm sự linh hoạt đầy sức sống. Một sóng mắt lưu chuyển liên khiến cho kẻ khác chìm sâu vào trong đó, nụ cười trong vắt không trần bảo nào dù đẹp nhất, quý nhất trên thế gian này có thể so sánh được. Thứ hào quang rực rỡ tỏa ra từ nàng khiến cho người ta không thể nhìn rõ nhưng đồng thời cũng bị hút sâu vào.

Hậu cung ba nghìn phần son, chỉ với nụ cười sáng lạn của nàng dường như đều mất đi tất cả những màu sắc khác. Nàng chẳng cần làm gì cả, chỉ đơn giản là ngồi ở một góc nào đó, cũng đủ để hấp dẫn ánh nhìn của bất cứ kẻ nào. Nàng rất thích cười, và dường như mỗi nụ cười của nàng luôn luôn khác biệt.

Khi nàng mang theo nụ cười dựa vào lòng ta, khi nàng múa điệu múa như “muốn mượn gió mà đi” ở trong đại điện, ta – động – tâm – rồi.

Cái loại rung động không thể lý giải, không thể hiểu được này khiến ta kinh hoàng, khiến ta sợ hãi, nhưng cũng khiến ta nhớ đến ông ấy, và những gì mà ông ấy đã nói.

Quân vương vô đạo, để chủ vô tình.

Từ lúc còn rất nhỏ, Phụ hoàng đã không ngừng nhắc nhở ta: thân là vua của một nước phải chú ý đến rất nhiều chuyện, mà trong đó, hai câu nói này phải khắc ghi cả đời không được quên.

Thế nào là “vô đạo”?

Phàm là những việc có lợi ỉnh thì không từ mọi thủ đoạn để đạt được, phàm là mọi thứ hữu ích trên thế gian này đều phải sử dụng, phàm là những người bên cạnh đều phải biến thành quân cờ mà lợi dụng. Lấy nhân đánh cờ, lấy vương giả địch thiên hạ!

Thế nào là “vô tình”?

Tình cảm phải có giới hạn, lòng bác ái mới luôn cần cho thiên hạ muôn dân, có thể xem trọng mỹ nhân nhưng giang sơn mới là trọng yếu, yêu mỹ nhân lại càng phải yêu giang sơn, đã yêu giang sơn thì phải vô tình!

Trọng Tôn Sí Hạo, Phụ hoàng của ta, đại đế vương thứ mười tám của Thiên Phách hoàng triều, một đế vương bất kể là uy danh hay tham vọng cũng không bằng ta. Có lẽ ở trong mắt, trong tâm triều thần cũng như dân chúng ngoài kia, ông ấy chỉ là một vị vua bình thường, không hề có chí tiến thủ. Nhưng chỉ có một số ít người thân cận mới biết được, thật ra Phụ hoàng là một vị quân vương rất đáng sợ, một người đàn ông vô cùng thông minh, lại tài hoa tuyệt thế.

Có một vị Phụ hoàng quá mức tài năng thật ra cũng không phải là một chuyện tốt. Nếu một người phải sống dưới cái bóng của người khác thì cảm xúc của bản thân đối với người kia sẽ trở nên rất phức tạp. Đó chính là thứ cảm giác mà ta đã trải qua. Từ nhỏ, trong ta luôn song song tồn tại hai loại tình cảm trái ngược nhau đối với phụ hoàng. Một mặt, ta sùng bái ông ấy, nhưng mặt khác ta lại vô cùng căm ghét ông ta.

Ánh mắt của ông ấy rất sáng, trí tuệ của ông ấy vô cùng cao thâm. Cho dù là bất cứ ai, bất cứ việc gì, một khi đến trước mặt ông ấy đều không thể thoát khỏi đôi mắt đó. Mỗi khi đối diện với ông ấy, ta luôn có cảm giác ngượng ngùng như bản thân đang bị lột trần ra vậy. Nhưng cũng chính điều đó đã kích thích ý chí chiến đấu vùi sâu trong cơ thể ta.

Cho nên, chúng ta là cha con, cũng là kẻ địch của nhau.

Câu nói ông ấy bắt ta khắc ghi cả đời không được quên “Quân vương vô đạo, đế chủ vô tình” đó. Ta đã từng chỉ đơn giản là ghi nhớ mà không thể nào thấu hiểu được nó. Nhưng khi ta dần lớn lên, khi ta nhìn các huynh đệ của mình công kích lẫn nhau không từ bất cứ thủ đoạn nào để leo lên cái ngai vị Hoàng đế lạnh như băng đó, cuối cùng ta cũng đã hiểu ra.

Ta không biết lý do tại sao Phụ hoàng lại phải che giấu tài năng của bản thân. Ta cũng không tài nào hiểu nổi tại sao một người thông minh như ông ấy trên khuôn mặt lại luôn có một nỗi u sầu không thể gạt đi được. Có điều gì mà ngay cả một người như ông ấy cũng không thể giải quyết được đây?

Ta đã từng tận mắt chứng kiến Phụ hoàng chỉ nhẹ nhàng, tưởng như vô tình khơi mào một cuộc tranh chấp giữa những người phụ nữ trong hậu cung của ông ấy. Trên gương mặt của Phụ hoàng luôn luôn là vẻ anh tuấn và dịu dàng. Ông ấy chỉ mỉm cười mà đưa tất cả những phi tần có ý đồ thống trị hậu cung, can thiệp triều chính vào chỗ chết, lại còn khiến cho họ đến lúc chết cũng vẫn nghĩ rằng ông ấy không hề biết gì cả.

Thế nên ta không dám tưởng tượng, ta tình nguyện tin vào ý nghĩ rằng đây chẳng qua là trời sinh ông ấy có nét u buồn đa cảm, hoặc đó là một phần kính sợ đối với thiên ý khó lường mà thôi.

Cũng đã từng có những đêm mưa giống, khi đó ta còn rất nhỏ, ông ấy ôm ta vào lòng, lẩm bẩm giống như đang tự nói với bản thân: “Đế chủ vô tình. Chỉ cần làm được việc dành cả tình yêu cho thiên hạ chứ không cho riêng một người thì sẽ hoàn toàn trở nên vô tình. Hoàng Gia, nhớ kỹ, con có thể yêu giang sơn, có thể yêu dân chúng, có thể yêu tuyệt sắc hồng nhan trong hậu cung của con, nhưng tuyệt đối không được yêu duy nhất một người, bất kể đó là ai đi chăng nữa...”

Không biết tại sao lúc đó, trong giọng nói của ông ấy lại có cả sự sợ hãi. Chẳng lẽ yêu một người lại đáng sợ đến như thế?

Nhưng bây giờ thì ta đã hiểu.

Nhìn nàng, trong ta bỗng xuất hiện một loại xúc động muốn đem cả thiên hạ đến để đổi lấy một nụ cười của nàng. Các cảm giác này quá mạnh mẽ, lại ẩn chứa cả sự hủy diệt, khiến cho cơ thể ta trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Không được.

Ta không được yêu nàng.

Ngày ấy, khi ta bỗng nhận ra nàng thay đổi, dù dung mạo vẫn là nàng nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược với Kỷ Vận từ trước đến nay. Dù ta nghi ngờ không hiểu vì có gì nàng thay đổi, nhưng sự thay đổi

của nàng khiến mọi chuyện trở nên thú vị. Một người sống quá nhàm chán như ta đã tìm được thú vui mới, tưởng như tìm được một món đồ chơi vô cùng thích thú vậy.

Nàng cười đáng yêu, cười khinh miệt, cười đắc ý, cười mờ ám, cười mê hoặc, cười gian xảo, cười lạnh lùng... Dường như nàng luôn cười. Ta chưa bao giờ gặp một ai yêu nụ cười hơn nàng. Nàng càng tươi cười ta càng bị mê hoặc, nhưng chính những nụ cười đó lại làm ta không hiểu được suy nghĩ của nàng.

Đáy mắt nàng luôn tồn tại một cái gì đó thật lạnh lẽo, giống như nàng đã nhìn thấu tất cả nhân tình thế thái, rồi quan sát chúng bằng thái độ lạnh lùng, có mỉa mai, có trào phúng. Điều này có lẽ chính nàng cũng không biết, đó là lúc nàng không cười, trong mắt nàng chỉ có sự lạnh lùng, tựa như... băng!

Một người con gái như thế này chắc chắn sẽ vô cùng thú vị, ta tin rằng ta và nàng giống nhau, đều là những người vô tình. Mỗi lần ta quan sát nàng, dù cho nàng nụ cười của nàng có tỏa ra ánh sáng dịu dàng, ta cũng vẫn có thể cảm nhận được phía dưới nó là tâm cơ, là toan tính.

Không, không phải là quan sát, mà đó chính là cảm giác, một loại trực giác khi đối mặt với nguy hiểm, một loại nhận thức đối với đồng loại của mình.

Ta mỉm cười, cảm giác thật là phấn khích. Người con gái này, ta mong chờ nàng bày mưu tính kế như đang mong chờ một trò chơi vô cùng phấn khích.

Có phải bởi vì quá mức nhập vai vào trò chơi mà ta bỗng thích trở thành một đạo cụ?

Ta nhú mày, không hiểu tại sao lại có cảm giác tức giận, chỉ vì nàng không muốn gặp ta? Phải chăng trong mắt nàng thật ra không hề tồn tại hình bóng của ta?

Nhưng ta tin rằng nơi hậu cung này, chỉ có một thiên tử chí tôn như ta, liệu nàng có chịu được mà không nhìn ngó đến ta không? Chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, vừa mắt bắt đầu chưa lâu đã làm ta không vui rồi. Thế nên khi nàng cần xin ta, ta lạnh lùng đồng ý. Đối phó với một nữ nhân, cách trừng phạt tốt nhất là không phải là đánh đập mắng chửi, mà là lạnh lùng bỏ rơi.

Thế nhưng, Kỷ Vận chính là Kỷ Vận. Một người con gái thú vị như thế, ngay cả khi nàng sinh hạ hài tử cũng khiến cho ta vô cùng phấn khích.

Chỉ cần liếc mắt một cái, ta đã có thể nhận ra nàng mong muốn ta lập con trai nàng làm Thái tử, sau này sẽ được nhường ngôi thành Hoàng đế. Không chỉ về dung mạo giống nhau, mà quan trọng nhất là đứa trẻ này có cùng huyết thống với ta, giữa chúng ta có một sự ràng buộc sâu sắc.

Đây là con trai của ta, trong huyết quản cùng chảy một dòng máu với ta, đứa trẻ sẽ kế thừa vương vị của ta, trở thành Đế vương thứ hai mươi của Thiên Phách hoàng triều.

Có điều hiện tại, ta chưa muốn phong thẳng bé làm Thái tử. Mặc dù trong lòng ta đã thừa nhận nó, nhưng vì nàng, vì trò chơi kia, ta chưa hạ lệnh sắc phong.

Thế là ta lại tiếp tục ở bên cạnh nàng xem trò chơi diễn ra, cùng nàng đi Định Châu, cùng nàng đi gặp vị đại nho sĩ từng được Phụ hoàng tôn kính. Hành trình đi Định Châu, có lẽ là hành trình hạnh phúc nhất, vô lo vô nghĩ nhất trong cuộc đời của ta.

Nhưng mọi chuyện lại chệch ra khỏi quỹ đạo của nó.

Khi rời khỏi thâm cung, nàng vô cùng phấn chấn. Ta nhìn nàng, một cô gái như vậy, dường như ở nơi nào cuộc sống cũng sẽ rất thú vị đầy màu sắc. Thật ra nàng không cần đến ta...

Ta đã từng nhàn nhã mà ép nàng giúp ta tuyển tú, vậy mà khi nàng đưa ta đến căn phòng kia, sắp xếp cho ta gặp nữ tử yêu mị quyền rũ kia, đột nhiên ta có chút tức giận. Cho dù nàng có thể không thèm để ý mà tuyển tú nữ cho ta, cho dù nàng nhìn ta và nữ tử khác lật mây đổ mưa mà không hề có chút mảy may ghen tỵ, nhưng thậm chí đến khi chỉ có hai người chúng ta, mà nàng vẫn không quên đẩy ta vào lòng nữ tử khác, nàng cứ thế mà không cần ta sao? Một chút mảy may cũng không cần sao? Ta khẽ nhếch môi chua chát. Thế nhưng lúc ấy nàng lại giống như thật, mà cũng giống như giả, ta hồ đồ sao, có phải nàng đang ghen? Bỗng dưng tâm trạng ta thay đổi, ta cười to sáng khoái.

Trong lòng ta đột ngột trào dâng xao xuyến, cảm giác này khiến ta cảm thấy thật nguy hiểm, nhưng cũng thật xa lạ.

“Ba mươi sáu kế!”

Ta chưa bao giờ cở thể tưởng tượng ra người con gái giả hoạt ngày ngày nằm trong lòng ta lại cất giấu những chiến lược quân sự thế này. Từ trước đến nay ta vẫn luôn cho rằng nàng rất thông minh, nhưng cũng chỉ là sự khôn ngoan của đàn bà. Bây giờ mới biết, thì ra nàng che giấu bản thân. Bỗng dưng, ta nhớ tới Phụ hoàng, ông ấy cũng là một người che giấu bản thân vô cùng giỏi.

Lần xuất cung này, mọi việc phát triển ngoài tầm nắm của ta. Nhíu mày bóp trán, ta lựa chọn việc phải xuống tay với nàng. Những lời nói của ta khiến cho sự nhẫn nhịn của nàng đến giới hạn bùng nổ. Lần đầu tiên ta thấy khuôn mặt tức giận của nàng, đây là việc hoàn toàn ngoài ý muốn của ta, làm cho trái tim của ta thất lại một nhịp.

Tim ta?

Ta vội xoa ngực. Nơi này vốn dĩ vẫn luôn luôn lạnh lùng vô cảm, nhưng có cái gì đó rất dịu dàng đang lặng lẽ dâng lên. Vô thức ta đi đến bên cửa sổ, ánh mắt không tự chủ dừng lại ở những nơi máu của nàng thấm ướt. Tiếng nhạc trào dâng như muốn giải tỏa hết những tức giận trong lòng người chơi đàn, sau cùng, lại chuyển thành giai điệu ai oán triền miên, đau buồn đến cực điểm. Giọng hát trong trẻo dịu dàng của của nàng tràn ngập quyến rũ, lay động con tim, dẫn dắt tâm trí của người nghe, đi theo nụ cười của nàng mà gục ngã...

Ta giây dựa mãi mới có thể ép bản thân mình lùi bước. Trong ngực, nơi có trái tim ngự trị, không hiểu vì sao lại co rút đau đớn. Lần đầu tiên ta mơ hồ cảm thấy một nỗi sợ hãi, lại không thể lý giải được vì sao.

“Diệp.” Ta đứng trong bóng đêm, cả người cơ hồ bị bóng đêm nuốt chửng, không muốn để cho người khác nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt mình, “Phụ... Tiên đế là người như thế nào?”

“Hoàng thượng muốn biết điều gì?” Giọng nói hồ hững như xem thường mọi sự, nhưng ta hiểu, đó là vì nhìn thấu tất cả nên mới sinh ra lạnh nhạt với mọi thứ.

“Ông ấy, có thật là cả một đời đều vô tình?”

Người ở phía sau im lặng rất lâu, khi ta sắp hết kiên nhẫn mà nhíu mày lại, chợt nghe ông ấy nói: “Không.”

Ta ngẩn ra, đây là câu trả lời ngoài dự đoán của ta nhưng lại làm cho ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đó là một thứ cảm xúc mà ngay cả bản thân ta cũng không sao giải thích nổi.

“Người đã yêu món đồ chơi đó rồi sao?”

Tim ta vì câu nói đột ngột đó mà ngừng lại một nhịp, “Sao có thể, đương nhiên là không rồi!” Lần đầu tiên trong đời là không tin vào câu trả lời của mình. Ta chặt vật nắm tay lại thành một nắm đấm, lẩm nhẩm nói: “Đế chủ vô tình!”

“Vậy... sao?” Tiếng nói trong bóng đêm rất khẽ, vậy mà lại giống như âm thanh vọng trong núi, luẩn quẩn bên tai ta mãi không chấm dứt.

“Nàng chỉ là đồ chơi của trẫm.”

“Vâng.”

Chưa bao giờ ta cảm ghét sự hồ hững của ông ta như giờ phút này, ta sẵn giọng: “Kể cả nàng có là thiên tài, đối với trẫm cũng chỉ là một món đồ chơi, hoặc là một đối thủ! Trẫm muốn lập Duệ nhi làm Thái tử, thế nên nàng nhất định phải chết!” Ta quyết sẽ không dung thứ cho hậu cung làm loạn triều chính, lại càng không muốn giữ lại một nữ tử nguy hiểm như thế. Ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng có cơ hội dựa vào con trai mà nhúng tay vào thiên hạ của Trọng Tôn gia!

“Tốt lắm.” Giọng nói dường như không nhận ra sự tức giận của ta mà thay đổi, vẫn hồ hững như trước, thậm chí có thêm phần mỉa mai. “Chỉ hy vọng người sẽ không hối hận.”

“Con cháu của Trọng Tôn gia không biết thế nào là ‘hối hận’!” Tim ta lạnh như băng, ngay cả giọng nói cũng lạnh lẽo vô tình, đây chính là kết cuộc của trò chơi!

“Hoàng... thượng...” Trong đêm tối vang lên giọng nói mềm mại dịu dàng, hơi thở như lan, rối loạn gấp gáp làm đục vọng của ta như càng được đốt cháy thêm. Ta cười, thiên hạ này là của ta, hồng nhan trong thiên hạ này cũng là của ta, không có tình, không có yêu, chỉ đoạn giản là chiếm đoạt.

“Hoàng thượng,” nữ nhân trong lòng ta cười cầu xin. Nàng cũng rất đẹp, nhưng không thể linh hoạt tràn đầy sức sống như ai đó.

“Ái phi có chuyện gì sao?” Ta cũng cười, không biết rằng ngoại trừ người con gái đó ra, còn có bao nhiêu người có thể nhìn thấu nụ cười thâm sâu của ta.

“Thần thiếp muốn xin phép cho Hạo nhi về thăm mấy ngày, không biết ý Hoàng thượng thế nào?” Nữ nhân ấy cắn môi, bề ngoài vẫn đối người mà trù mến kiều diễm, nhưng ta lại có thể nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt kia không giấu nổi sự sợ hãi.

“Đưa Hạo nhi và những hoàng tôn khác đến Tê Hà cung là ý chỉ của Thái hậu, đây cũng là ân điển của người, ái phi còn không hiểu hay sao?” Mặc dù ta không rõ vì sao Thái hậu luôn luôn mặc kệ sự đời lại đột nhiên muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng thân là con, ta không muốn làm trái ý cha mẹ.

“Chuyện này... Vâng, thần thiếp hiểu rồi.” Nữ nhân ấy cúi đầu xuống, trong lòng ta thầm cười lạnh. Trong tất cả chúng phi tần, có lẽ nàng là người rộng lượng nhất, cũng là người đủ tư cách nhất để làm bậc mẫu nghi thiên hạ, tổng quản hậu cung. Nhưng một khi cùng với ai đó đối đầu, tất cả những thứ kia dường như đều biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tái nhợt. Có lẽ không thể lập người đó làm hậu thì ta sẽ sắc phong cho nàng, nhưng không phải là bây giờ.

“Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Thục phi tỷ tỷ tài hoa tuyệt thế, đáng tiếc là thần thiếp vô duyên, chưa bao giờ được chiêm ngưỡng, Hoàng thượng có thể thành toàn mong ước nhỏ nhoi của thần thiếp được không?”

Ta nhíu mày, sao bỗng dưng nàng lại nhắc đến người đó? Chẳng lẽ... “Thi từ ca phú của Kỷ Vận quả thật vô cùng tài hoa. Có điều nàng ấy chưa bao giờ thừa nhận là do bản thân tự làm. Lần sau nếu có cơ hội, trẫm sẽ cho nàng cùng thưởng thức.”

“Tạ hoàng thượng.” Nữ nhân cười vui vẻ. Ta bỗng nhớ đến cảnh người đó một thân phục sức đỏ như lửa ca múa, khúc nhạc như đoàn kỵ binh thúc ngựa, lưỡi mác rợp trời bật lên dưới cây đàn tỳ bà, câu hát ai oán triền miên nhuộm máu đào...

Không, ta tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai chiếm hữu tâm trí, người đó, phải loại bỏ!

42. Chương 42

Lâu nay, thế lực trong triều chủ yếu chia làm ba phe lớn. Đầu tiên chính là Kỷ gia, Kỷ Thiên Tường thân là nguyên lão tam triều, môn sinh có hơn trăm người, mặc dù đã cáo lão từ quan, nhưng uy tín ở trong triều vẫn không hề suy giảm. Thứ hai là Tiêu gia, Tiêu Càn Lăng là nguyên lão nhị triều, uy danh mặc dù không sánh bằng Kỷ Thiên Tường, nhưng từ khi Tiêu Bang có công cứu giá, được phong lên làm Võ An hầu, thế lực đã có thể cùng Kỷ gia ganh đua cao thấp. Thế lực thứ ba chính là những người trung lập, ở giữa hai phe này, đây cũng là những vị quan duy nhất ta thật sự tin tưởng.

Tiêu – Kỷ hai nhà đã mấy đời nối tiếp nhau có thù oán, trong đó nguyên nhân từ người ngoài tác động vào không được rõ ràng, chỉ có ta là hiểu rõ. Nói trắng ra, thù hận của hai nhà phát sinh từ một người đàn bà. Khi xưa Kỷ Thiên Tường và phụ thân của Tiêu Càn Lăng chính là bạn tốt của nhau, thậm chí còn kết nghĩa huynh đệ, thế mà lại vì người đàn bà đó mà trở mặt với nhau. Mặc dù kết cục cuối cùng bà ta cũng không được gả cho ai trong hai người, nhưng thù hận đã phát sinh, không có cách nào có thể hóa giải được nữa.

Nhưng đây thật ra không phải là do người của hai nhà Tiêu – Kỷ sắp xếp, sự thật đứng đằng sau chính là... tất cả đều do một người tên là Trọng Tôn Sí Hạo bố trí!

Khi Diệp nói cho ta biết, ta đã không thể mang cái âm mưu xảo quyết tâm cơ như thế này gộp vào làm một với gương mặt luôn luôn cười rất dịu dàng của Phụ hoàng. Nhưng... cũng chính vì như thế, cuối cùng ta cũng có thể hiểu sâu sắc thế nào là “Quân vương vô đạo”.

Vì áp chế hai nhà Tiêu – Kỷ, vì mục đích làm cho thế lực trong triều cân bằng, vì sự yên ổn cường thịnh của Thiên Phách hoàng triều... ông ấy mượn dao mà giết người, thủ đoạn vô cùng nham hiểm khiến cho ta chỉ nghe thôi mà cũng cảm thấy run, sự nơm nấp lại càng khiến cho người ngoài không sao có thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ, ta sẽ diệt trừ cả hai gia tộc mà Phụ hoàng đã giữ lại. Cho dù hai gia tộc này áp chế lẫn nhau nhưng sức ảnh hưởng cũng đã dần lan rộng ra. Năm đó Phụ hoàng cũng đã âm thầm bố trí mọi việc, chỉ cần ta khởi động là quét sạch tất cả mà thôi...

Ta sẽ bẻ gãy đôi cánh của nàng, chặt đứt hết tay chân của nàng, khiến cho nàng không còn nơi để dựa vào. Không biết đến lúc ấy nàng có còn cười được nữa không? Không biết nụ cười như có như không đó còn có thể mê hoặc được nữa hay không?

“Thân vô thái phượng song phi dực, lòng có linh kê một điểm thông.”

Chỉ là không biết, chỉ có một điểm tương thông, liệu có đủ để nhìn thấu nhau hay không?

Cuối cùng Kỷ gia cũng sụp đổ. Không có chống đối, không có kháng cự, thế lực lớn nhất trong triều bị phá hủy nhanh đến nỗi ta chẳng có cảm giác gì cả. Nhìn bóng hình đang quỳ giữ đại điện, trong lòng ta dấy lên một cảm giác mơ hồ.

Nàng phạm tội, nàng nhận tội, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, cũng khiến cho ta vô cùng bất ngờ. Từng chuyện, từng chuyện một, tất cả đều đủ điều kiện để quy nàng vào tội chết, nhưng tại sao nàng lại không phản bác, tại sao không giải thích?

Những kẻ nàng đã từng dốc sức bảo vệ nay bán đứng nàng, những kẻ đã từng kề cận bên nàng nay ép nàng vào chỗ chết, nhưng tại sao nàng vẫn bình thản quỳ gối ở nơi đó mà không nói một lời?

“Người đã biết tội chưa?” Giọng nói của ta lãnh đạm xa xôi, dường như trôi về một nơi khác.

“Thần thiếp chỉ muốn biết, Hoàng thượng có tin rằng thần thiếp làm hay không?” Nàng thu lại ý cười, ánh mắt lạnh như băng, cuối cùng nàng cũng không thể cười nổi rồi.

Ta lạnh lùng nhìn nàng, thật ra bất kể là nàng có làm hay không đều phải chịu tội. Cái ta muốn chính là tìm một lý do, một lý do đủ để quy nàng vào tội chết. Đây không phải là tất cả những điều mà ta đã sắp xếp sao? Nhưng vì có gì mà ta còn do dự, còn chờ mong? Ta do dự điều gì? Chờ mong điều gì?

“Trẫm chỉ tin vào chứng cứ.”

Một câu nói của ta đã khiến cho nàng cười, một nụ cười lạnh như băng. Trái tim ta theo nụ cười của nàng mà nhói đau, ta lại bắt đầu rơi vào thứ cảm xúc khó hiểu đó nữa rồi.

Ta phải làm sao đây? Ta thật sự muốn giết nàng sao?

Một người con gái thú vị như thế, một món đồ chơi thú vị như thế.

“Diệp, ông cũng muốn giết nàng sao?” Bất giác, ta lại hưởng về người đứng khuất trong bóng tối cầu xin sự giúp đỡ. Thể hiện sự yếu đuối vốn là chuyện ta rất xem thường, nhưng giờ phút này lại không thể kiềm chế nó lại.

“Đó không phải là quyết định của bản thân người sao?” Hồ hững, ngoại trừ sự hồ hững vẫn là hồ hững.

Đúng, là ta từng đã quyết định, nhưng vì có gì ta đột nhiên lại muốn thay đổi quyết định này?

Ta đang phủ nhận quyết định của chính mình sao!

“Tôi có thể xem như chưa từng nghe thấy gì.”

Ta khẽ run lên một chút, ý của ông ta là...

Ta nở nụ cười, nếu đã là quyết định của ta, vậy ta có quyền phủ nhận nó, không phải sao?

“Cái gì?”

Nàng thông minh như thế mà lại không biết tốt xấu sao?!

Nếu đã như vậy, ta sẽ thuận theo ý nàng không, tại sao đây rõ ràng là yêu cầu của nàng mà ta vẫn không thể xuống tay được? Vì có gì mà ý chỉ đến bên miệng rồi lại vẫn không thể thốt ra được?

Đứng ở nơi này, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía Tây Duệ cung, tâm trí ta vô cùng hỗn loạn.

“Hoàng thượng, thành toàn cho nàng đi.” Trong bóng đêm, không biết ông ấy đến từ lúc nào, trong giọng nói hờ hững lại xen lẫn cả sự mỗi mệt.

Trong nháy mắt, trái tim của ta lạnh như băng, không thể nào tưởng tượng ra nàng sẽ không còn thở nữa, không thể nào tin được nàng sẽ không cong lên khoe môi lộ ra nụ cười đầy thâm ý với ta nữa... Ta chậm rãi xoay người, nhìn ông ấy bằng ánh mắt không tin nổi, ông ấy... không hỏi quyết định của ta nữa, đã vội...

“Hoàng thượng, người động tâm rồi.”

Phải, đúng vậy, ta động tâm với nàng rồi.

Ta chật vật quay mặt đi. Ở trước mặt người này, ta luôn có cảm giác Phụ hoàng vẫn còn sống. Sao ông ta lại có thể giống Phụ hoàng đến như thế, Phụ hoàng để lại ông ấy, chính là vì hôm nay sao?

“Hoàng thượng...”

“Duệ nhi... rất giống Sí Hạo... Nó sẽ trở thành một đế vương còn mạnh mẽ hơn cả người.”

Ta trầm mặc, trong lòng có sự mừng rỡ, đây là hài tử của ta và nàng.

“Giết nàng! Bằng không thì giết đứa trẻ này!”

Giọng nói của Diệp vẫn rất bình tĩnh, nhưng đột nhiên lại khiến ta cảm nhận được hơi lạnh thấu xương.

“Không...”

“Nàng là người như thế nào chẳng lẽ người còn không hiểu rõ sao?”

Cúi đầu xuống, ta biết, nàng luôn thông minh hoạt bát, bất cứ lúc nào cũng mưu toan tính kế, nhưng...

“Người con gái như nàng, nếu nàng yêu người, có thể xem như người có một trợ thủ đắc lực. Nhưng nàng lại không hề yêu người! Chẳng lẽ người còn không hiểu rõ sao?”

Cả người ta không thể không chế mà chấn động. Đúng vậy, ta hiểu, cho dù nàng nói nàng thích ta, nhưng trong đôi mắt nàng vẫn là một mảnh tĩnh lặng, không hề có một chút gợn sóng, cho dù nàng nằm trong vòng tay ta uyển chuyển yêu kiều, lòng của nàng vẫn cách ta rất xa rất xa...

Vận nhi... Vì sao? Vì sao nàng không yêu ta?

“Thật ra, tôi rất muốn quan sát nàng, nếu thay đổi thời điểm, thay đổi vị trí, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bằng hữu.”

Diệp cười bình thản, nhưng ta lại càng cảm thấy đáng lòng.

Đổi lại thời điểm, đổi lại vị trí gặp nhau, chúng ta có thể sẽ yêu nhau không... Vận nhi?

“Hoàng thượng, nếu người có thể khiến nàng yêu người...”

Ta biết, nếu nàng yêu ta, nàng sẽ không phải chết. Nhưng, nàng sẽ vì được sống mà yêu ta sao? Ta cũng không biết chắc được.

“Hoàng thượng, thật ra, người và nàng đều cùng là một loại người.”

Cùng là một loại người? Ta mơ hồ, ta và nàng có thể giống nhau ở điểm gì?

“Hai người giống nhau ở chỗ lãnh tình, giống nhau ở điểm không yêu bất cứ ai, giống nhau còn vì khi yêu thì sẽ không có đường quay đầu lại. Chỉ khác ở chỗ, người yêu nàng, còn nàng thì không yêu người.”

Đột nhiên ta có cảm giác muốn khóc, cảm xúc này đã biến mất lâu lắm rồi nay bỗng dừng lại trào dâng. Ta kinh ngạc, cuối cùng ta cũng hiểu bản thân mình đã thất bại thảm hại.

Ta đã thu hồi lại trái tim của mình. Ta không thể ngừng yêu nàng, nhưng ta lại có thể không cho nàng biết ta yêu nàng. Ta đem phần tình yêu đó chôn vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình, chờ nó mục nát, tiêu biến đi.

Nhưng hôm nay, khi cái tình yêu mà ta cứ tưởng rằng đã mục nát từ lâu, không còn tồn tại nữa đột nhiên dâng lên. Khi ta nghe Cao Tiến Bảo thuật lại yêu cầu của nàng, ta không thể ức chế bản thân mà run lên, chẳng lẽ đây là hậu quả khi yêu nàng?

“Diệp, ta...”

Ta không xuống tay được.

“Tôi đã thay người chuẩn bị rồi. Đây là vì nàng mà chuẩn bị. ‘Lưu tình’ là một loại thuốc sau khi uống vào thì tựa như đang ngủ, không đau đớn, hơn nữa vị ngọt như cam lộ. Cũng chỉ có nàng mới xứng dùng nó.” Một hộp gỗ nhỏ được đặt vào tay ta. Bên trong hộp, có một bình ngọc bích nằm trên lớp lụa vàng óng.

Tay của ta run lên, áp chế lại cảm xúc trong lòng, tiếp nhận. Ta không nhìn thấy vẻ mặt của Diệp, nhưng lại cảm nhận được đôi chút tiếc nuối. Ông ấy cũng vì nàng mà cảm thấy tiếc nuối sao?

“Như vậy cũng tốt.” Ta cười, không hiểu mình cười vì điều gì, là cười bản thân, hay là cười nàng, hay cuối cùng, là vì quyết định ngày hôm đó của ta.

“Hoàng thượng.”

Cao Tiến Bảo đã trở về.

Trái tim của ta lại run lên. Ta biết đây là cảm giác gì, nhưng tất cả đều là do một tay ta tạo ra.

“Hoàng thượng, Thục phi nương nương nhờ nô tài giao vật này lại cho Hoàng thượng”

Ông ấy mang đi một hộp gỗ nhỏ, lại mang về một hộp gấm dài. Mở hộp gấm ra, bên trong là một cuộn giấy. Đó là một bức tranh hay là một bức thư pháp?

Cuộn giấy được đặt trên ngự án chậm rãi mở ra. Đó là...

Nam nhân trong bức tranh có một đôi lông mày khí khái, có một đôi mắt đẹp đầy mị hoặc, có một cái mũi cao hơi vênh, có một đôi môi mỏng mím lại...

Nam nhân trong bức tranh tuổi còn trẻ nhưng vô cùng anh tuấn, vừa tràn đầy nhiệt huyết, lại vừa lạnh lẽo vô tình, cho dù chỉ mặc quần áo giản dị thanh nhã, nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất vương giả trời sinh...

Bút pháp nhẹ nhàng mềm mại, rõ ràng là rất thanh nhã uyển chuyển, nhưng người trong tranh lại vô cùng mạnh mẽ, khí thế lấn liệt... Những trạng thái hoàn toàn trái ngược nhau lại có thể hòa vào cùng một chỗ, đột ngột cho người xem cảm nhận được một dòng tình ý đang lưu chuyển...

Nhưng làm ta kinh ngạc không phải là những thứ đó, mà là người trong tranh. Người đó chính là ta! Là ta của mười năm trước, là ta khi chưa yêu bất kỳ ai, là ta khi chỉ mới gặp gỡ Kỷ Vận.

Nàng, nàng vẫn còn nhớ rõ...

Ta kinh ngạc đưa tay chạm vào người trong tranh. Đó là ta đã mất đi từ lâu, đó là thời tuổi trẻ mà chính bản thân ta cũng đã lãng quên. Thế nhưng lại được nàng dùng một ngọn bút, một tờ giấy, lưu lại vĩnh viễn, có chăng sẽ vĩnh viễn cả trong tâm trí nàng?

Tay chậm rãi trượt xuống, ta đột nhiên liếc thấy một hàng chữ nhỏ ở bên trái. Định thần nhìn lại khiến tim đột nhiên nhói đau.

“Thiên trường địa cửu có khi tận, này hận triền miên vô tuyệt kỳ.”

(- Trời đất dài lâu rồi sẽ tận, hận này dằng dặc thuở nào quên)

Nét chữ nhẹ nhàng mỏng mảnh, vẫn là phong thái thanh tú của nàng, nhưng mỗi nét chữ giống như một nhát dao đâm vào tim ta.

Nàng làm sao có thể?

Dùng còi lòng bình lặng thản nhiên như thế, lại viết xuống một câu u oán đau thương đến chừng này, làm sao nàng có thể?!

“Hoàng thượng.”

Ta gian nan đưa tầm mắt rời khỏi dòng chữ đó, ngẩng đầu lên. Đón ta là ánh mắt lo lắng của Cao Tiến Bảo. Ánh lên trong đôi đồng tử của ông ấy, ta thấy hình ảnh nhợt nhạt của mình đang được phản chiếu lại.

Ta há miệng nhưng cổ họng lại khô khốc, không thể phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Ta lại cúi đầu, tầm mắt rơi trên dòng chữ. Một giọt nước không biết từ nơi nào rơi xuống bắn tung tóe lên dòng chữ kia, thấm ướt chữ “hận” đó.

Nàng hận ta sao? Vĩnh viễn hận ta sao? Quên đi những gì từng hứa hẹn một đời gắn bó, bỏ qua ngày nào tình thâm ý thiết, còn lại, cũng chỉ có hận thôi sao?

Không, không thể ta không cho phép nàng hận ta!

Ta kinh ngạc, vội vàng vươn tay muốn lau đi giọt nước, lại đột nhiên ngừng lại. Vốn là chữ “hận”, vốn là chữ “hận”... Nếu hóa giải chữ “hận” này đi, có phải ta và nàng có thể...

“Hoàng thượng!”

Cao Tiến Bảo hoảng sợ nhìn ta, trong tay ông ấy cầm một cái khăn lụa trắng tinh. Ta ngẩn ra, cuối cùng mới cảm thấy trên mặt mình ẩm ướt. Cầm lấy khăn lụa đưa lên mặt, ta đột nhiên chấn động toàn thân.

“Nhanh, bái giá đến Tây Duệ cung!”

Có lẽ, có lẽ chúng ta còn có thể...

“Hoàng thượng?”

“Nhanh!”

Không đợi Cao Tiến Bảo tuyên giá, ta vội vàng xông ra khỏi Ngự thư phòng. Dọc trên đường đi những kẻ hành lễ với ta đều bị bỏ qua. Ở trong tâm trí ta lúc này, chỉ còn lưu lại gương mặt của một người duy nhất.

Đã quá muộn rồi.

Trận đại hỏa hoạn chiếu sáng toàn bộ hậu cung, làm nhiễm sắc đỏ cả một khoảng trời. Khi chứng kiến trận lửa đỏ rực đó, toàn thân ta ngây dại, trong đầu chỉ quay cuồng dòng chữ ‘thiên trường địa cửu có khi tận, này hận triền miên vô tuyệt kỳ.’

Nàng cứ như thế mà hận ta? Hận đến nỗi không tiếc gì mà phá hủy tất cả?

Đứng ở nơi này, cứ đứng mãi ở nơi này, trong nháy mắt, trong ta trào dâng một loại xúc động muốn hủy diệt. Ta muốn nhảy vào đám lửa kia, hủy diệt tất cả, hủy diệt bản thân!

Bọn chúng nói nàng tự thiêu cháy cung điện, bọn chúng nói mỗi ngõ ngách trong cung đều do chính tay nàng đổ đầy rượu, bọn chúng nói không thể nào khuyên nàng rời khỏi đó, bọn chúng nói...

Ta đã không còn nghe được bọn nô tài đó nói gì nữa rồi, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, khó chịu, phiền muộn. Từ đáy lòng có thứ gì đó đang cuộn cuộn đau đớn dâng trào. Ta mở miệng muốn nói gì đó, một chất lỏng nóng hổi, tanh ngọt mãnh liệt trào ra. Ta kinh ngạc nhìn thứ chất lỏng đỏ tươi đang chảy xuống, dính vào bộ quần áo ta đang mặc, đỏ đến chói mắt...

Đây là cái gì?

“Hoàng thượng!”

Trong lúc rối loạn, Cao Tiến Bảo lao lên trước. Rất nhiều người kêu gọi cái gì đó, nhưng ta không nghe được, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút cạn.

Ta nhớ lại cái lần ở điện Thái Hòa, bóng hình vẫn luôn quỳ gối đó. Đó là lần hiếm hoi mà nàng không hề tươi cười. Nàng khi đó, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn ta chăm chú, hỏi ta có tin tưởng nàng hay không. Nàng khi đó, trong nụ cười thất vọng bị thương mang theo cả sự đứt khoát mà ta không thể hiểu được. Nàng khi đó, tái nhợt nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, ta nhìn ngọn lửa đỏ rực ngập trời giống như màu kia, hoàn toàn tuyệt vọng.

Một loạt cung nhân quỳ gối xếp lớp cạnh nhau. Đám người hầu đang khóc than thảm thiết này, bọn chúng đều là người của nàng. Ngày đó nàng từng vì bọn chúng mà dám đổi đầu với ta, nhưng hôm nay, những người đó cho dù không phản bội nàng, nhưng cũng chỉ biết quỳ ở đây diễn trò. Đột nhiên ta cảm thấy rất phần nộ, ta muốn nói, muốn thị vệ mang hết những kẻ này xuống chém đầu, nhưng ta lại không thể nói gì cả.

Màu đen dần bao phủ lấy tâm trí của ta. Trong trận lửa ngập trời, ta nhìn thấy một bóng hình đang dần bay lên không trung, như ngày đại thọ ấy, như ẩn như hiện, không thể nắm lấy...

43. Chương 43

Tôi là một người vô cảm. Dù là người thừa kế duy nhất của Tư Đồ gia, là người kế nghiệp của khối tài sản trị giá hơn mười triệu đô, gác vác trên vai cái danh hiệu “quý tử” đầy vinh quang, nhưng tôi lại cảm thấy bản thân mình thật ra chỉ giống một người máy không cảm xúc với lớp vỏ bọc con người.

Những kẻ sách, những âm mưu... đó là toàn bộ cuộc sống của tôi.

Tại mọi thời điểm mà tôi còn tỉnh táo, đầu óc tôi chưa bao giờ ngừng đong đếm. Từ chuyện làm ăn kinh doanh đến xu thế của cổ phiếu thế giới, từ lợi ích trên thương trường người thừa kế, ta gạt người, hay ngay đến cả người thân trong gia đình, tất cả đều được tôi đặt lên bàn tính... không hề có ngoại lệ.

Đầu óc tôi luôn không ngừng hoạt động, luôn không ngừng tính giá trị của mọi thứ, và tôi luôn chọn lọc ra kết quả có lợi nhất để làm việc, do đó tôi cũng luôn luôn đạt được lợi ích lớn nhất cho bản thân mình. Thậm chí ngay cả khi trước mặt là những người thân cận nhất, tôi cũng không thể dừng việc làm này với họ; phải nói năng như thế nào, phải dùng biểu cảm ra sao... mới khiến cho bọn họ thỏa mãn nhất, mới là phương án tốt nhất...

Có thể nói, cuộc đời tôi, từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ tính toán sai lầm. Tất cả mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của tôi, đều do tôi quyết định. Kể cả là phải hợp tác với một người vô cùng không đáng tin, nhưng với những dự tính của mình, tôi cũng không hề có bất kỳ sự chần chừ, hay thậm chí chỉ là một chút gợn sóng lẫn lẫn nào cả.

Đến năm tôi hai mươi tám tuổi, tôi thuận theo mong muốn của cha mẹ, tìm một vị tiểu thư con nhà danh giá làm bạn gái. Đây cũng là điểm khởi đầu cho những tính toán sai lầm, góp phần tạo ra sự thay đổi sinh mệnh, thậm chí là toàn bộ vận mệnh của tôi.

Không có bất cứ một ngoại lệ nào đằng sau những phép tính của tôi. Năm ba mươi tuổi, tôi quyết định cô gái ấy sẽ trở thành vợ của tôi. Hôn lễ này sẽ mang lại những lợi ích vô cùng to lớn cho tôi và gia đình của tôi. Mà bản thân cô ta cũng là một mỹ nữ hiếm có, mang lại thêm cho tôi không ít sự tự hào. Có thể nói, đây là một cuộc hôn nhân chỉ có trăm lợi mà không hề có hại.

Yêu ư? Cái cảm giác không được định nghĩa rõ ràng, mông lung, xa vời ấy cho đến tận bây giờ tôi cũng chưa bao giờ từng nghĩ đến. Thứ tình cảm khiến cho con người ta phải chết đi sống lại đó chỉ xuất hiện trong những câu chuyện cổ tích lãng mạn mà thôi, còn đối với tôi thì nó hoàn toàn xa lạ.

Nhưng ngay vào ngày tôi dự định sẽ cầu hôn người phụ nữ mà tôi đã lựa chọn, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Khi hình ảnh một đôi nam nữ tay trong tay vô cùng thân mật đập vào mắt tôi, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, lý trí của tôi hiểu thế nào là cảm giác đổ vỡ trong tim. Đó không phải là sự cố chấp, đó là điều không

thể tin nổi, tôi không tin rằng có một việc nào đó có thể thoát ra khỏi sự tính toán của mình, tôi không tin rằng cô ta có thể rời bỏ tôi để tay trong tay với một kẻ khác. Người tôi run lên vì cảm giác “thất bại”.

“Tư Đồ Lỗi... thành thật xin lỗi.” Cô ta nhìn tôi, bình tĩnh nói câu xin lỗi.

Tôi cũng nhìn cô ta chăm chú, ánh mắt chuyển sang đánh giá người đàn ông đang đứng bên cạnh. Đây rõ ràng chỉ là một công chức bình thường, vậy thì hẳn ta dùng cái gì để quyến rũ người phụ nữ của tôi, khiến cho cô ta phản bội tôi?

“Không liên quan đến anh ấy, là... tất cả là tại em, lỗi của em, nếu như anh muốn oán trách, xin hãy oán trách một mình em thôi!” Hình như cô ta đọc được sự nghi hoặc trong đôi mắt tôi, hơi mất bình tĩnh, những ngón tay mảnh mai nắm chặt lấy bàn tay người đàn ông đó.

Tôi nhú mày, vẫn dùng giọng nói lạnh lùng, bình tĩnh như thường lệ hỏi: “Tại sao?” Có phải là tôi đối xử với cô ta chưa đủ tốt hay không? Nhưng theo như thống kê của tôi, tất cả những điều mà tôi làm cho cô ta đều không thể chê vào đâu được, thậm chí có thể nói là hoàn hảo...

Cô ta lắc đầu, ánh mắt gần như thương hại, xót xa nhìn tôi: “Tư Đồ Lỗi, anh vẫn không hiểu sao? Người thông minh như anh, tại sao lại có thể không hiểu được cơ chứ?”

Lông mày tôi càng nhú chặt hơn. Có phải cô ta đang cố tình châm chọc tôi không?

“Anh rất tốt. Con người anh, thậm chí tất cả những việc mà anh làm đều có thể miêu tả bằng hai từ hoàn hảo. Nhưng bởi vì anh quá hoàn hảo, ngược lại lại khiến cho người ta cảm thấy bất an, cảm thấy thiếu sự chân thành. Anh khiến cho em có cảm giác, giống như...” cô ta do dự một chút, rồi cắn môi nói: “giống như... một người máy vậy.”

Người máy... hoàn hảo...?

Tôi hiểu rồi.

Thật ra tôi hiểu hết những điều mà cô ta muốn nói. Ngay cả bản thân tôi cũng từng nghi ngờ chính mình, có phải tôi chỉ là cái vỏ của thân xác này, thân xác của một bộ máy với năng lực và trí tuệ, biết tự động suy nghĩ không? Nếu không phải mỗi năm đều phải đi kiểm tra sức khỏe một lần, chắc tôi cũng cho rằng mình là một người máy biết suy nghĩ!

Một cỗ máy hoàn hảo. Thật là một sự so sánh chính xác!

Tôi mỉm cười châm biếm, bỗng nhiên cảm thấy không biết mình sống vì lý do gì!

Gia sản khổng lồ? Sự hãnh diện vì được tất cả mọi người biết đến? Hay là không gì khác ngoài danh lợi?

Lần đầu tiên tôi thất thần bước đi lan thang trên đường, lần đầu tiên tôi mơ hồ lướt qua những con người vẫn đang tiếp tục cuộc sống hối hả của họ, lần đầu tiên tôi đứng ở ngã tư đường mà không biết mình nên đi con đường nào, lần đầu tiên tôi nghi ngờ bản thân và sự tồn tại của chính tôi...

Khi không thể đếm được có bao nhiêu những lần đầu tiên như thế nữa, lần đầu tiên tôi có cảm giác bản thân đang thay đổi. Lần đầu tiên tôi buông rơi tâm trí của mình, không toan tính, không suy nghĩ, hoàn toàn thả lỏng mọi cảm xúc. Bỗng nhiên tôi cảm thấy như thế này thật là thoải mái, phẳng phất như đang chìm vào cõi dream vĩnh hằng.

Khi tỉnh lại tôi liền nhận được cuộc sống thứ hai, vận mệnh tôi lần thứ hai thay đổi.

Đường đường là một nam nhi chân chính, bỗng dưng bị biến thành nữ nhân. Không phải bất kỳ một người phụ nữ nào khác, mà lại là một người phụ nữ hoàn toàn không đơn giản. Tôi không sợ thân phận cao quý này của bà ấy, mà là không thể không sợ hãi trước sự thay đổi khủng khiếp này.

Tôi nhìn thân thể bây giờ đang thuộc về mình. Tuy rằng không thể lấy lại dung nhan kiều diễm như lúc còn trẻ, nhưng nhờ được chăm sóc tốt mà làn da vẫn trắng mịn như bạch ngọc, rồi còn giọng nói dù hơi khàn nhưng vẫn cảm nhận được sự mê hoặc trong đó nữa... Đây là tôi sao?!

Không!

Tôi không thể tưởng tượng nổi mình sẽ bị biến thành phụ nữ! Không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông so ra cũng ngang tuổi với mình lại đi gọi tôi là: “Mẫu hậu”! Không thể tưởng tượng nổi thân xác này từng nằm dưới một người đàn ông mà uyển chuyển, yêu mị cầu hoan!...

Tất cả những điều này tôi đều không thể tưởng tượng nổi!

Giờ phút tôi từ bỏ lý trí của mình, vứt bỏ mọi toan tính, thậm chí sẵn sàng buông tay những thứ đã từng làm nên sự kiêu ngạo của bản thân, cuối cùng đổi lại mọi thứ đều vô ích. Sự kháng cự của lý trí bây giờ cũng trở nên vô hiệu. Ông trời thật không công bằng với tôi.

Thất bại, suy sụp, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Thế là tôi trở thành mẫu hậu của vị minh quân Trọng Tôn Hoàng Gia, là vị Thái hậu đầu tiên trong lịch sử Thiên Phách hoàng triều bề quan toàn bộ cuộc sống của mình, không cho người khác tự ý tiếp cận, lui về ở ẩn.

Kỷ Vận, không, là Tần Ưu mới đúng. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Tần Ưu chính là lần thay đổi vận mệnh thứ ba của tôi. Sự xuất hiện của cô ấy cũng khiến cho thế giới u ám ở nơi đây của tôi đột nhiên bừng sáng.

Khúc “Thủy diệu ca đầu” của Tô Thức xuất hiện đã khiến cho mọi chuyện trở nên rõ ràng. Tôi âm thầm quan sát cô ấy, đúng là một cô gái giáo hoạt, thích gây chuyện thị phi.

Tất cả mọi chuyện tiếp theo đều làm lộ rõ thân phận của cô ấy. Một người rất có khả năng đến từ cùng một thế giới với tôi, cũng là thể thân trong một thân xác khác, vàng thau lẫn lộn, nhưng cũng là một người bạn tôi có thể tin cậy được!

Thế là tôi chủ động liên hệ với cô ấy, phối hợp vô cùng nhịp nhàng với nhau.

Nhưng nếu lúc đó tôi sử dụng phép tính của mình, nếu tôi có thể biết trước kết cục hôm nay, có lẽ ngày đó tôi sẽ không làm như vậy. Sợ rằng từ nay về sau, tôi sẽ chỉ còn lại sự cô độc, một mình sống nơi hậu cung quanh quẩn này suốt quãng đời còn lại.

Nắm chặt trong tay một tờ giấy, tôi chỉ có thể chỉ lên trời mà mắng cho hả giận.

Cô gái đó! Tất nhiên là lỗi cả tôi vào âm mưu của mình!

Tôi luôn luôn biết rằng cô ấy mưu mẹo, lúc nào cũng thích đẩy người khác vào cạm bẫy cô ấy dọn sẵn. Nhưng lại không bao giờ nghĩ tới việc chính tôi cũng bị cô ấy sắp xếp trở thành một phần trong âm mưu để đạt được lợi ích cho cô ấy. Thậm chí khi ngày này đến, dù bản thân tôi biết mình đang bị rơi vào bẫy, nhưng lại không thể nào thoát ra khỏi đó, ngược lại vẫn muốn thuận theo ý của cô ấy mà làm. Thật sự là tức đến ngứa cả răng mà!

“Tần Ưu đáng chết!”

Cô được lắm, dùng một trận hỏa hoạn rồi ra đi thoải mái vui vẻ, để lại một đồng cũi than hồ lớn bắt tôi dọn dẹp giúp. Còn cả con trai của cô ấy nữa chứ, cô ấy cũng dễ dàng quyết tâm bỏ nó lại, mặc kệ tôi lo liệu!

“Có phải là sợ mang con riêng đi thì không thể tái giá được nữa không!” Tôi vừa nghĩ đến lý do đó, đứng bật dậy nghiến răng nghiến lợi, đã tức lại càng thêm tức. Chắc là tôi phải giúp cô ấy lần này... Sau khi tái sinh trong thân xác của Thái hậu, lần đầu tiên tôi lại bắt đầu chân chân chính chính mà tính kế người khác, “Ngày qua ngày nếu quá thuận buồn xuôi gió chắc hẳn sẽ vô cùng buồn chán, Tiểu Ưu, để tôi khiến cho cô có thêm niềm vui thú du ngoạn vậy!”

Âm thầm cười, tôi chậm rãi đi đến tẩm cung của Trọng Tôn Hoàng Gia.

“Hoàng thượng.” Đã sử dụng thân xác này vẹn vẹn mười năm, những thói quen và thân phận của Thái hậu hiện giờ tôi đã có thể dùng nhuần nhuyễn, thái độ vẫn ung dung tao nhã mà đối mặt với tất cả mọi người: “Con trai”.

Ánh mắt Trọng Tôn Hoàng Gia kinh ngạc nhìn tôi, “Mẫu hậu?”

Tôi mỉm cười, tầm mắt dừng lại ở một bức họa được treo nơi bắt mắt nhất trong phòng. Không phải bức tự họa, mà ngược lại, họa đối phương, là để ngăn chặn mọi cơ hội có thể phát sinh oán niệm với mình đây mà. Dĩ nhiên bức họa này cũng không bao giờ sợ bị xếp xó, người đàn ông này cũng vì thế mà càng không thể nào lãng quên cô ấy, dù chỉ một ngày. Tần Ưu không hổ danh là Tần Ưu, cho dù là bỏ đi, cũng muốn làm cho người đàn ông này phải nhớ đến cô ấy cả đời, đây cũng coi như là trả thù cho sự vô tình của anh ta đối với cô ấy thôi.

“Hoàng thượng vẫn còn suy nghĩ về nàng sao?” Tôi biết rõ những vẫn cố ý hỏi.

Trọng Tôn Hoàng Gia cũng nhìn về phía bức họa, thần sắc phức tạp, nói không rõ lời: “Là trẫm đã xử oan cho nàng.”

Oan uống sao? Aizzz! Chẳng lẽ anh ta thật sự tin tưởng cái gọi là “phản cung” của con bé Mai Nhi kia?! Sợ rằng anh ta hối hận là vì cho rằng cô ấy đối với anh ta có tình ý không chừng!

“Thiên trường địa cửu có khi tận, này hận triền miên vô tuyệt kỳ.” (- Trời đất dài lâu rồi sẽ tận, hận này dằng dặc thuở nào quên) Nha đầu này lại lấy trộm thơ từ của tiền nhân rồi. Thật sự là... quá hợp với hoàn cảnh ấy chứ!

“Hận này dằng dặc... Thật sự là nàng ấy hận trẫm đến mức ấy sao?” Anh ta giống như là đang hỏi tôi, cũng giống như đang tự hỏi bản thân.

Tôi thêm vào tin. Hận? Chẳng lẽ... “Hoàng thượng cho rằng nàng sẽ hận người sao?”

“Chẳng lẽ lại không đúng?” Anh ta nhìn bức họa, trong giọng nói trộn lẫn cả sự đau khổ: “Nàng hận trẫm, hận trẫm không tin nàng, hận trẫm cứ như thế mà quyết định nhẫn tâm xuống tay với nàng, hận trẫm...”

Quả nhiên là thế! Tôi cười, không biết đây là lần thứ bao nhiêu có người sập bẫy của cô ấy nữa. Trước mắt tôi là một đấng quân vương luôn luôn tự hào mình là một minh quân, lại chỉ vì một câu thơ nhỏ xíu như thế mà hối hận đến mức đau khổ thế này. Cô ấy quả nhiên là đã đại thành công.

“Mẫu hậu?” Anh ta nhú mày, có vẻ bất mãn vì bỗng nhiên tôi lại cười.

“Chỉ sợ là Hoàng thượng đã hiểu lầm rồi.” Tôi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà. “Ai gia cũng từng nghe tiểu... Tiểu Vận đọc qua câu thơ này, lúc đó nàng có giải thích qua ý nghĩa cho ai gia, nhưng lại không giống như suy nghĩ của Hoàng thượng.”

“Hả?” Anh ta bị chấn động, hỏi tôi, “Không phải là ý này? Vậy đó là ý gì?”

Khẽ nhấp thêm một ngụm trà, tôi nói: “Hoàng thượng thử đem chữ ‘hận’ đổi lại thành hai chữ ‘tiếc nuối’ đi, điều đó sẽ giải quyết được nghi vấn của Hoàng thượng.”

“Tiếc nuối?” Anh ta kinh ngạc nhìn lại bức họa, sau một lúc lâu, đột nhiên hơi kích động nói: “Thì ra là thế! Thì ra trong lòng nàng thật sự có trẫm! Nàng... nhưng mà... nhưng mà trẫm lại phụ bạc nàng...” Ấy đấy, tâm trạng đang cao hứng tự dừng lại tụt xuống thành ảm đạm rồi. Trong lòng tôi không khỏi than thở, Tiểu Ưu này, thật tôi cũng không biết cô có phải là đã sớm âm thầm lên kế hoạch trước cho màn kịch này không nữa. Mới chỉ phút trước tôi kéo anh ta lên thiên đường, phút sau anh chàng đáng thương này lại bị con người không có lương tâm là cô đẩy ngay xuống địa ngục rồi.

“Hỏi thế gian tình là gì? Trục giáo nhân sinh tử tương hứa.” (Hỏi thế gian tình ái là gì? Mà khiến người ta thế nguyên sinh tử) Tôi cảm khái đọc một câu, chỉ vì người đàn ông trước mặt khiến cho người ta cảm thấy thật vô cùng áy náy.

Anh ta lại kinh ngạc nhìn tôi, “Đây...”

“Đây là Tiểu Vận đã từng đọc cho ai gia nghe, aizzz!” Thở dài đẩy tiếc nuối, nhìn người đàn ông đang đau khổ giãy dụa trong mắt, tôi nghĩ tôi đã dành sự áy náy đồng cảm ở mức cao nhất cho anh ta rồi đấy.

“Sinh tử... Tương hứa...” Anh ta từ từ gục đầu xuống, “Chỉ sợ rằng nàng đã không còn cho trẫm có cơ hội được tha thứ nữa rồi...”

Tôi mỉm cười, giống như là vô tình, nói: “Một nữ nhân như thế, cho đến bây giờ ai gia cũng không thể tin là nàng thật sự đã chết.” Câu đầu tiên phải nhẹ nhàng gợi mở.

“Làm sao trẫm có thể chấp nhận tin điều đó cơ chứ, chỉ là...” Anh ta lại thở dài. Tôi đoán nhất định là anh ta đang nghĩ tới thi thể cháy đen được tìm thấy trong đám tro tàn của trận hỏa hoạn đó. Đáng tiếc rằng thời đại này không thể xét nghiệm DNA, cũng không có ai dám đi mạo phạm cái “di thể” của người bị chết oan uổng – Thực phi nương nương kia, bằng không làm sao Tần Ưu có thể qua ải này một cách dễ dàng như thế được?

“Một người đàn bà thông minh luôn biết bản thân muốn gì. Một người đàn bà vừa thông minh, vừa lạnh lùng sẽ luôn cân nhắc làm những điều tốt nhất cho bản thân. Đã là một người đàn bà đầu óc cơ mưu, lại có sự lạnh lùng sẽ càng hiểu được nên làm thế nào để hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại. Tiểu Vận ấy à... Aizzz! Ai gia vẫn không thể tưởng tượng được rằng chuyện này là sự thật...” Câu thứ hai phải nhấn mạnh vào sự nghi ngờ này, Trọng Tôn Hoàng Gia, nếu ngươi vẫn là một người đa mưu túc trí, hẳn là ngươi sẽ không thể không nhận thấy sự bất thường này đúng không!

Quả nhiên, sau khi tôi nói dứt lời, trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta lóe lên một tia sáng. Ngay sau đó, đôi mắt mang theo sự nghi ngờ nhìn tôi chăm chú.

Biểu hiện của tôi vẫn không thay đổi, tiếp tục nói: “Duệ nhi còn nhỏ như thế, nàng sao nỡ nhẫn tâm mà bỏ lại nó một mình trên thế gian này? Hoàng thượng có nhớ không, từ nhỏ Duệ nhi đã bị đưa đến Định Châu, khó khăn lắm mới quay trở lại hoàng cung, nhưng bây giờ mẹ con âm dương cách trở, vĩnh viễn xa rời... Mỗi lần nghĩ đến Duệ nhi, ai gia lại cảm thấy đau lòng biết bao...” Tôi rất tin vào khả năng diễn kịch của mình đó nha. Chỉ một câu nói này, cho dù ánh mắt của Trọng Tôn Hoàng Gia có sắc sảo đến mấy đi chăng nữa thì cũng sẽ chỉ nghĩ rằng tôi vì thương xót con cháu mà vô tình thở than như thế thôi.

Anh ta lại khe khẽ nhú mày, ánh mắt trầm xuống, không rõ là đang suy nghĩ điều gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-phi>